

DINSDAG 9 FEBRUARI 2010

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 9.05 uur geopend)

2. Ingekomen stukken: zie notulen

3. Debatten over gevallen van schending van de mensenrechten, de democratie en de rechtsstaat (bekendmaking van de ingediende ontwerpresoluties): zie notulen

4. Presentatie van het college van commissarissen en verklaring over het kaderakkoord over de betrekkingen tussen het Europees Parlement en de Commissie (debat)

De Voorzitter. – Ik heet de voorzitter van de Europese Commissie, de heer Barroso, en de kandidaat-commissarissen hartelijk welkom op onze plenaire vergadering. Welkom iedereen. Welkom aan onze gasten.

Voor ons ligt een van de belangrijkste beslissingen in deze zittingsperiode. Want aan ons hebben de burgers van Europa de taak toevertrouwd de beste Europese Commissie te kiezen. We hebben de hoorzittingen afgerond en ik heb 26 aanbevelingsbrieven ontvangen. Voor het eerst in de geschiedenis kiezen we de Europese Commissie als gelijkwaardige medewetgever. Dit geeft ons de verplichting bijzonder nauw met de Europese Commissie samen te werken. Samen vertegenwoordigen we twee instellingen van de Europese Unie. In verband hiermee zijn we een nieuw voorlopig kaderakkoord aangegaan, dat we vandaag gaan bekrachtigen. Om twaalf uur gaan we over dit akkoord stemmen. De stemming is om twaalf uur. Als we het debat vroeg genoeg afsluiten, houden we voor die tijd misschien een korte pauze.

We willen graag dat de Unie vertegenwoordigd wordt door instellingen die dynamischer zijn, en daarom is het akkoord zo belangrijk voor ons. We hebben de laatste maanden ook goede ervaringen gehad. Het uur dat we hier in de plenaire vergadering rechtstreeks hebben gedebatteerd met de voorzitter van de Europese Commissie, was een groot succes. We gaan een soortgelijk contact onderhouden met de commissarissen en de vicevoorzitters van de Europese Commissie, en dus zullen we een vragenuur houden dat ons inzicht in de werkzaamheden van de Commissie vergroot. Er staan in ons nieuwe kaderakkoord ook veel oplossingen die we eerder niet hadden. Bij hun werkzaamheden moeten de Europese Commissie en het Europees Parlement ook rekening houden met de standpunten van de nationale parlementen, die in de Europese Unie het subsidiariteitsbeginsel belichamen.

Ik weet zeker dat dit niet alleen het begin van een nieuw decennium is, maar ook van een nieuwe manier van werken in de Europese Unie. Daarvan zijn we allemaal overtuigd. Dertig jaar na de eerste rechtstreekse verkiezingen voor het Europees Parlement staan we weer voor een grote verandering. Dit is een nieuw tijdperk in de werkzaamheden van het Europees Parlement – een Europese instelling.

Aan het begin van ons debat zou ik de heer Barroso willen vragen het woord te nemen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Commissie bevordert het algemeen belang van de Unie en neemt daartoe passende initiatieven. Zij ziet toe op de toepassing van zowel de Verdragen als de maatregelen die de instellingen krachtens deze Verdragen vaststellen. Onder de controle van het Hof van Justitie van de Europese Unie ziet zij toe op de toepassing van het recht van de Unie. Zij voert de begroting uit en beheert de programma's. Zij oefent onder de bij de Verdragen bepaalde voorwaarden coördinerende, uitvoerende en beheerstaken uit. Zij zorgt voor de externe vertegenwoordiging van de Unie, behalve wat betreft het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid en de andere bij de Verdragen bepaalde gevallen. Zij neemt de initiatieven tot de jaarlijkse en meerjarige programmering van de Unie om interinstitutionele akkoorden tot stand te brengen.

Dames en heren, zoals u weet is dit de tekst van artikel 17, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, het Verdrag van Lissabon. Ik heb deze voorgelezen omdat eruit blijkt hoe belangrijk de Commissie is voor de verwezenlijking van het Europese project, een Commissie die volgens hetzelfde artikel als college verantwoording aflegt aan uw Parlement.

Vandaag zien wij derhalve de Europese democratie in werking. Vandaag wordt uw Parlement, waarvan de leden rechtstreeks zijn gekozen door de Europese burgers, gevraagd een oordeel te vellen over het nieuwe college van commissarissen.

Deze stemming volgt op de stemming over de voorzitter van de Commissie op 16 september 2009 en vormt een essentieel onderdeel van de democratische legitimiteit van de Commissie en daarmee van het Europese project als geheel.

Het team dat zich vandaag aan u voorstelt, is bereid de voorliggende uitdagingen aan te gaan. Dit team paart ervaring aan nieuwe ideeën, is een afspiegeling van het brede spectrum van benaderingen en gevoeligheden die Europa tot zo'n prachtig land van ideeën maken. Dit is een team waarvoor u vol vertrouwen kunt stemmen, een team dat uw steun verdient.

En nu? Wat nu? Wordt alles nu weer zoals het was? Nee, ik weiger te geloven – en onze medeburgers zouden niet begrijpen – dat wij na al die jaren van institutionele debatten in principe op de oude voet doorgaan. Wij leven in een bijzondere tijd.

De uitdagingen van de economische en financiële crisis, de klimaatverandering en de energiezekerheid – om er maar enkele te noemen – zijn eenvoudigweg te groot om ons beleid ongewijzigd te laten.

(EN) Het is nu tijd om moed te tonen. Het is tijd om onze burgers te laten zien dat het ons menens is en dat de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon ons echt betere mogelijkheden biedt om hun belangen te behartigen. Ik ben van mening dat onze economische en sociale situatie vereist dat wij de huidige status quo radicaal de rug toe keren. Dankzij het nieuwe Verdrag is dat nu ook mogelijk.

Het is onze taak de nieuwe mechanismen te gebruiken om een nieuwe dynamiek te creëren. Laten wij de intellectuele glamour van het pessimisme en het constant kleineren van de Europese Unie, dat het imago van Europa veel schade berokkent, achter ons laten. Laten wij de nadruk in de discussie verschuiven van institutionele bijdragen naar beleidsmatige uitkomsten.

Om te kunnen slagen, heeft Europa een resultaatgericht beleid nodig in combinatie met betere bestuursstructuren en vertrouwen in onze eigen mogelijkheden om de problemen op te lossen waarmee we geconfronteerd worden. Onze gemeenschappelijke valuta, de euro, blijft een belangrijk instrument voor onze ontwikkeling. Degenen die denken dat de euro ter discussie kan worden gesteld, moeten zich realiseren dat wij aan onze koers blijven vasthouden. De Europese Unie beschikt over het noodzakelijke kader om aan alle uitdagingen op dit gebied het hoofd te bieden.

Wij kunnen beginnen met onszelf de vraag te stellen of de Europese Unie een rol speelt in de wereld? Het antwoord is "ja". Maar is die rol van de Europese Unie zo groot als zij zou moeten zijn? Het antwoord op die vraag luidt "nog niet".

Europa telt pas echt mee als wij een krachtige en vereende stem laten horen, als het Europese belang duidelijk is afgebakend en als wij daar vastberaden voor opkomen. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de handel en het mededingingsbeleid. Onze rol is minder succesvol als wij ongecoördineerd, op basis van enge nationale belangen optreden, of op gebieden waar de Europese Unie niet in staat is haar collectieve belangen te behartigen en te bevorderen.

Kortom, wij moeten ons afvragen of wij er alles aan doen om het Europese belang te definiëren en te verdedigen – een belang dat groter is dan de som van zijn delen. Eerlijk gezegd vind ik dat er meer moet gebeuren. Wij moeten onze activiteiten baseren op een overkoepelende visie op waar we op de langere termijn met de Europese Unie heen willen. Hierdoor wordt de samenhang in ons beleid gewaarborgd en wordt een gevoel van richting gecreëerd dat betrokken partijen in heel Europa kunnen herkennen en ondersteunen.

De politieke richtsnoeren die ik in dit Parlement heb gepresenteerd, vormen het startpunt voor onze visie op "Europa 2020". Zij zijn het resultaat van onze ervaringen van de afgelopen vijf jaar. En zij zijn niet in de laatste plaats het resultaat van onze intensieve discussies met dit Parlement. Dankzij uw krachtige steun voor deze richtsnoeren zijn zij voor ons een nuttig uitgangspunt.

De algemene prioriteiten zijn duidelijk: een succesvolle uitweg vinden uit de huidige crisis, een toonaangevende rol spelen op het gebied van klimaatmaatregelen en energie-efficiëntie, nieuwe bronnen van groei en sociale cohesie ontwikkelen om onze sociale markteconomie een impuls te geven, werken aan een Europa van en voor het volk op basis van vrijheid en veiligheid, en een nieuw tijdperk voor een mondiaal Europa inluiden. Ik geloof in een open en ruimhartig Europa, een Europa dat zich met name inzet voor het verwezenlijken van de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling.

Ik geloof in een Europa dat zich solidair betoont met anderen, zoals wij onlangs hebben laten zien in Haïti, waar wij een belangrijke bijdrage hebben geleverd in de vorm van noodhulp en ook aanzienlijke steun zullen verlenen bij de wederopbouw. Wij zouden echter nog meer kunnen bereiken door een betere coördinatie op Europees niveau. Ik zal dan ook voorstellen in die richting doen en daarbij tevens de mogelijkheden onderzoeken die het nieuwe Verdrag ons biedt. Bovendien vormt de Europese dienst voor extern optreden een zeer belangrijk instrument voor een grotere samenhang en doeltreffendheid van ons buitenlands beleid.

Mocht dit college op uw steun kunnen rekenen, dan beloof ik u dat wij meteen aan de slag zullen gaan. Wij zullen de politieke richtsnoeren dan omvormen tot een ambitieus werkprogramma – een werkprogramma dat ik graag met u wil bespreken.

Onze Europa 2020-visie is zowel een structurele en veelomvattende hervormingsstrategie als een exit- en herstelstrategie. Wij zullen daarom kortetermijnmaatregelen om Europa weer aan het werk te krijgen integreren in onze doelstelling voor de langere termijn: bevordering van de werkgelegenheid op basis van duurzame groei.

Wij zullen de komende vijf jaar besteden aan de verwezenlijking van onze visie om van Europa een geïntegreerde sociale markteconomie te maken die efficiënt gebruik maakt van haar natuurlijke hulpbronnen. Op die manier willen wij laten zien wat ons speciaal maakt: de Europese manier van leven. Dat betekent groei gebaseerd op kennis en innovatie, verhoging van de productiviteit door betere prestaties op het gebied van onderzoek, ontwikkeling en innovatie, een doeltreffender gebruik van het ICT-potentieel en de totstandbrenging van een digitale interne markt, betere onderwijsresultaten en het bevorderen van de verwerving van vaardigheden.

Dit betekent een geïntegreerde samenleving met een hoge participatiegraad, waarin mensen nieuwe mogelijkheden worden geboden op basis van hoge werkgelegenheidsniveaus en flexizekerheid, de arbeidsmarkten en de sociale bescherming worden gemoderniseerd en de armoede wordt bestreden met het oog op een meer insluitende samenleving.

Dit betekent ook “groenere” groei: de opbouw van een concurrerende en duurzame economie, het aanpakken van de klimaatverandering, het versneld invoeren van slimme elektriciteitsnetten en netwerken die echt op EU-schaal functioneren, het moderniseren van het industriële fundament van de EU en het omvormen van de Europese Unie tot een economie die efficiënt gebruikmaakt van natuurlijke hulpbronnen.

Om deze doelstellingen te verwezenlijken, moeten wij beseffen dat er gezien de onderlinge afhankelijkheid van onze economieën meer en betere coördinatie vereist is. Laten wij er niet omheen draaien, sommige nationale politici zijn geen voorstander van een meer gecoördineerde aanpak van het economisch beleid. Maar alleen via een intensievere economische coördinatie kunnen wij de crisis te boven komen, de sociale dimensie versterken en een goede basis voor een solide economische toekomst voor Europa creëren, ons industrieel fundament versterken en nieuwe gemeenschappelijke Europese projecten, niet alleen bilaterale, in gang zetten.

Tijdens deze mandaatperiode dienen wij ook andere belangrijke uitdagingen aan te gaan. Op het gebied van justitie en binnenlandse zaken hebben wij al een zeer ambitieus en verstrekkend programma ontworpen. Dat programma omvat niet alleen de bestrijding van terrorisme en criminaliteit, maar ook de zeer belangrijke prioriteit van een gemeenschappelijk migratiebeleid. Op dit vlak laten wij onze burgers zien hoezeer wij hechten aan vrijheid en veiligheid.

In het kader van ons mandaat zullen wij de aandacht ook richten op de begrotingsevaluatie en de nieuwe financiële vooruitzichten. Wij zijn van mening dat de nadruk dient te liggen op de kwaliteit van de uitgaven, hun Europese meerwaarde en hun doeltreffendheid. Op die manier kunnen de financiële vooruitzichten uitgroeien tot een instrument om de Europese ambities te realiseren, een instrument voor onze strategie voor groei en werkgelegenheid en voor onze doelstellingen op het gebied van de economische, sociale en territoriale cohesie.

Dat kan alleen via sterke Europese instellingen en op basis van een vastberaden streven om ons ambitieniveau te verhogen teneinde concrete veranderingen te bewerkstelligen. Het is dan ook een zeer goede zaak dat een van de belangrijkste wijzigingen in het Verdrag betrekking heeft op de versterking van de rol van alle Europese instellingen.

Ik ben voornemens van die sterkere rol gebruik te maken om de bijdrage te vergroten die wij allen gezamenlijk aan het Europese project kunnen leveren. Dit is niet de tijd om onze instellingen verschillende richtingen te laten inslaan. Uiteraard zal de Commissie speciale betrekkingen met het Parlement blijven onderhouden, aangezien wij op grond van de Gemeenschapswetgeving de twee instellingen zijn met de specifieke taak om de Europese belangen in kaart te brengen, te benadrukken en te behartigen.

Dat betekent dat wij de twee communautaire instellingen zijn die bij uitstek een speciale verantwoordelijkheid hebben om te waarborgen dat de Europese Unie meer is dan de som van haar delen. In die geest moet ook mijn aanbod in de politieke richtsnoeren voor een speciale band met het Parlement worden opgevat. In die geest hebben wij ook over een nieuw kaderakkoord gesproken waarvan de beginselen zijn opgenomen in de ontwerpresolutie zoals die vandaag in dit Parlement voorligt.

Op basis van dit kaderakkoord moeten wij vooruitgang kunnen boeken bij onze gezamenlijke inspanningen om concrete Europese maatregelen te nemen in verband met de problemen waarmee Europeanen thans worden geconfronteerd. Het akkoord dient daarom niet alleen geactualiseerd te worden om de wijzigingen als gevolg van het Verdrag van Lissabon te weerspiegelen, maar moet ook nieuwe manieren aangeven om onze samenwerking in de praktijk van alle dag vorm te geven.

Op die basis moeten wij in staat zijn een nieuwe cultuur van partnerschap en doelgerichtheid te creëren om met onze gezamenlijke inzet het Europese project daadwerkelijk verder te brengen. Bij een aantal van deze kwesties is ook samenwerking met de Raad vereist. Daarom ben ik een groot voorstander van een breder akkoord waarin de beide medewetgevers zich samen met de Commissie vastleggen op een reeks beginselen voor interinstitutionele samenwerking.

Ik heb gezegd dat wij moed dienen te tonen. Ik heb gezegd dat wij niet kunnen doorgaan alsof er niets aan de hand is. Ik heb reeds veel innovaties toegelicht en onze prioriteiten in het sociale beleid geschetst. Ik ben ervan overtuigd dat onze instellingen hierdoor versterkt worden en dat zo een bijdrage wordt geleverd aan het verwezenlijken van onze doelstellingen met volledige eerbiediging van onze normen en waarden. Wij mogen namelijk niet vergeten dat onze Unie is gebaseerd op waarden: respect voor de menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en de eerbiediging van de mensenrechten.

Vandaag slaan wij een nieuw hoofdstuk open van ons Europees avontuur. Laten wij samenwerken om er een echt succes van te maken – in het belang van al onze burgers.

(Applaus)

De Voorzitter. - Dat was de presentatie van het college van commissarissen en de verklaring over het kaderakkoord over de betrekkingen tussen het Europees Parlement en de Commissie. De heer Barroso heeft het college van commissarissen voorgesteld. We debatteren over beide onderwerpen. De stemming over het kaderakkoord zal klokslag 12.00 uur plaatsvinden, dan volgt een onderbreking tot 13.30 uur en daarna gaan we over tot stemming over het college van commissarissen. Dat is de agenda voor vandaag.

Ik heet ook de vertegenwoordigers van de Europese Raad, het fungerend voorzitterschap en de Spaanse regering welkom, evenals iedereen die hier vandaag aanwezig is en naar onze besprekingen luistert. Welkom.

Joseph Daul, namens de PPE-Fractie. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, minister López Garrido, mijnheer de Commissievoorzitter, dames en heren, wij zullen vandaag een oordeel vellen over de benoeming van de nieuwe Europese Commissie, een cruciale handeling waarmee de voorrechten van dit Parlement worden bevestigd en waarmee wordt bepaald hoe de Unie gedurende meerdere jaren zal functioneren.

Maar alvorens het vertrouwen tot uitdrukking te brengen dat mijn fractie en ik hebben in de Commissie-Barroso II, wil ik iets zeggen over de context waarin zij moet werken. Ik moet zeggen dat de mensen in Europa er nog niet van overtuigd zijn dat het Verdrag van Lissabon naar behoren werkt. Wij verwachten veel van dit Verdrag, en wij moeten alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat het een nieuwe, positieve stap wordt in het Europese avontuur.

Met wetgeving alleen zijn we er echter niet. De vrouwen en mannen die haar toepassen, moeten recht doen aan onze ambities. Zij moeten ervoor zorgen dat de status van Europa in overeenstemming is met zijn

boodschap, zijn rijkdom en zijn successen. Feit is dat de Europese machine duidelijk hier en daar nog moet worden bijgesteld.

Zo beschikken wij thans over een hoge vertegenwoordiger, die tevens vicevoorzitter is van de Europese Commissie en uit dien hoofde verantwoording aflegt aan dit Parlement. Deze sleutelfiguur moet de spreekbuis van Europa in de wereld worden. Haar aanwezigheid en haar ambitie moeten die van de Unie belichamen, de grootste economie ter wereld in termen van bbp, de grootste markt ter wereld en de grootste verlener van internationale hulp.

Feit is dat die Europese spreekbuis van Haïti tot Iran, van Afghanistan tot Jemen, van Cuba tot de trans-Atlantische betrekkingen die ons na aan het hart liggen, tot nu toe niet heeft voldaan aan onze verwachtingen. Onze fractie vraagt om doortastende actie om ervoor te zorgen dat wij onze aanpak wijzigen en deze keer een goede start maken. Met dit in het achterhoofd, mijnheer Barroso, rekenen wij ook op uw persoonlijke inzet en uw leiderschap.

Wij rekenen er tevens op dat de nieuwe voorzitter van de Europese Raad de Unie zal personifiëren op het internationale toneel, dat hij ontmoetingen van staats- en regeringsleiders initieert en leidt en dat hij als referentiepunt dient. Wij moeten hem de tijd gunnen om zich te profileren, maar ik stel reeds met tevredenheid vast dat zijn eerste stappen in de goede richting gaan.

Van de Raad van ministers verwacht ik niets minder dan een nauwe samenwerking op voet van gelijkheid – en ik bedoel echt gelijkheid – met dit Parlement. Uit het voorbeeld van SWIFT blijkt echter hoeveel vooruitgang wij nog moeten boeken.

Tot slot verwacht ik van de Commissie – en ik weet dat voorzitter Barroso dit standpunt deelt – een voorbeeldige werkrelatie en vertrouwensrelatie. Deze gemeenschappelijke wil van onze twee instellingen komt trouwens tot uitdrukking in het kaderakkoord waarover wij vanmiddag stemmen.

Dames en heren, wij zijn aan het einde gekomen van een exercitie waarbij wij de leden van de Commissie aan de tand hebben gevoeld. Ik wil mijn lof uitspreken voor deze oefening in moderne democratie, die geen enkel parlement in Europa tot nu toe heeft uitgevoerd.

Wij hebben echter nog veel te doen voordat we ons kunnen kwijten van onze taak, namelijk een politiek oordeel vellen over politici. Wij moeten onze procedures nog verder verbeteren, ze relevanter maken en meer richten op de inhoud van het Europees beleid.

Dames en heren, ik besef terdege dat niet alles meteen gedaan kan worden in de eerste fase na de inwerkingtreding van het nieuwe Verdrag. Het mag ons echter niet aan ambitie ontbreken. In deze geest beginnen wij aan dit debat, dat moet leiden tot de benoeming van de nieuwe Commissie: een Commissie die, onder leiding van de heer Barroso en met ervaren commissarissen, goed gewapend is om de problemen van de Europeanen aan te pakken; een Commissie waarmee wij zowel de belangrijkste beleidsvoornemens als de verwachtingen ten aanzien van de aan te pakken problemen of aan te dragen oplossingen delen; een Commissie die een afspiegeling is van de uitslag van de Europese verkiezingen van 2009 en waarin mijn politieke familie, de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten), de meeste invloed heeft; een Commissie ten slotte, die als belangrijkste prioriteit heeft te voldoen aan de verwachtingen van de Europeanen die zijn getroffen door de crisis, van de Europeanen die tevens dikwijls ten prooi zijn aan pessimisme en die bezorgd zijn over het vermogen van hun leiders om het Europese model in de wereld te verdedigen en te bevorderen.

Daarom zal de PPE-Fractie voor de benoeming van deze Commissie stemmen.

(Applaus)

Martin Schulz, namens de S&D-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, dames en heren, tijdens de hoorzittingen deed de Commissie mij denken aan abt José Manuel met zijn 26 novicen van de orde der trappisten. In die orde geldt de zwijgplicht, en we hadden het gevoel dat de abt zijn novicen had gezegd: "Zeg maar liever niets, dan zeg je niets verkeerd!" Dat was voor sommige nieuwelingen tijdens de hoorzittingen wel jammer. Het was toch wel verrassend om van anders zo welbespraakte persoonlijkheden als Neelie Kroes plotseling holle frasen te beluisteren. Anderen, zoals Joaquín Almunia, Michel Barnier, de nieuwe commissaris Šefčovič en zelfs mevrouw Georgieva, hebben zich niet aan de zwijgplicht gehouden en laten zien dat wie de dialoog met het Parlement onverschrokken aangaat zich wel degelijk beter kan profileren dan wie zich laat manipuleren.

(Applaus)

Tegelijkertijd hebben de commissarissen Almunia en Barnier ook laten zien welke rol zij in de toekomstige Commissie denken te spelen. Het was interessant, ook tijdens de hoorzittingen, om te zien hoe de portefeuilles van de verschillende leden van de Commissie verdeeld waren. Zoveel tegenstrijdige keuzen, zoveel structuren die er bijna wel toe moeten leiden dat er conflicten over de bevoegdheden ontstaan die moeten worden opgelost, en wel door een bemiddelaar die uiteindelijk de koers bepaalt. Dat was echt interessant!

Eerst krijgen de commissarissen te horen: “hier voer ik het woord”, en vervolgens: “wanneer er conflicten over de bevoegdheden ontstaan, hak ik uiteindelijk de knoop door”. Niet dat ik de Romeinse keizers wil kwetsen, maar het is toch glashelder, mijnheer Barroso, dat u te werk wilt gaan volgens het principe van verdeel en heers. Dat is echter de verkeerde aanpak. Bovendien moet u zich ervan bewust zijn dat wie een collegiaal orgaan wil omvormen tot een presidentieel systeem, veel hooi op zijn vork neemt. Die moet dan ook aanvaarden dat wat er misloopt op zijn bordje terecht komt, dat hij daarvoor de verantwoordelijkheid moet dragen.

De Commissie is sterk wanneer ze als college optreedt. Ze is sterk wanneer ze zichzelf niet ziet als de directie van een technocratische overheid, maar begrijpt dat er een grensoverschrijdende Europese aanpak moet komen voor de uitdagingen waarmee we worden geconfronteerd. Aan het begin van uw toespraak heeft u de vraag gesteld: speelt Europa een rol in de wereld? Die vraag is natuurlijk aan de orde, maar die kunt u niet beantwoorden door alles naar u toe te trekken, u moet de taken van uw Commissie efficiënt organiseren zodat de Commissie samen met ons, met het Europees Parlement, de antwoorden kan geven.

De economische en financiële crisis, de milieucrisis en de sociale crisis in dit werelddeel kunnen alleen maar transnationaal en Europees worden aangepakt, en niet door renationalisatie. Daarom hebben we een sterke Commissie nodig die kan rekenen op een brede meerderheid in het Parlement, geen Commissie die op maat gemaakt is voor José Manuel Durão Barroso, maar een waarin alle vaardigheden van de commissarissen worden benut.

(Applaus)

Speelt Europa een rol in de wereld? Die vraag is in Kopenhagen duidelijk beantwoord. Wanneer we toelaten dat we tegen elkaar worden uitgespeeld in verband met de milieuwetgeving, wanneer Europa renationaliseert, in plaats van een ambitieuze gemeenschappelijke aanpak te volgen, dan zullen we elders ook beleven wat we in Kopenhagen hebben beleefd, namelijk dat de besluiten worden genomen door Barack Obama en Hu Jintao zonder inbreng van de Europeanen. Wie niet wil dat de wereld weer uit twee blokken bestaat, al zijn het niet dezelfde blokken, die moet strijden voor een sterk Europa, voor een ambitieus Europa. Daarom hebben we een goed functionerende Commissie nodig die zich wijdt aan deze taak.

In de discussie over het interinstitutioneel akkoord, mijnheer Barroso, heeft u twee concessies gedaan die volgens mij doorslaggevend zijn. De effectbeoordeling, en vooral de sociale effectbeoordeling is voor ons als sociaaldemocraten, als Socialisten en Democraten, essentieel. De Commissie, en dat geldt voor ieder lid van deze Commissie, moet begrijpen dat het feit dat een groot deel van de Europeanen zich van de Europese ideeë distantieert iets te maken heeft met het feit dat de burgers in Europa het gevoel hadden dat deze Commissie alleen maar belangstelling heeft voor de markt, en niet voor bijvoorbeeld de sociale bescherming van de burgers. Al meer burgers hebben het gevoel dat de daden van de Commissie geïnspireerd zijn door kille technocratie, niet door sociale overwegingen. Als daaraan een einde kan komen door de sociale effectbeoordeling, waarover we het eens zijn geworden, dan is dat een grote stap in de juiste richting.

Dat geldt trouwens ook voor een andere maatregel in dit interinstitutioneel akkoord, waarmee we het eens zijn, en wel dat de toekomstige wetgevingsresoluties van het Europees Parlement binnen een jaar moeten worden omgezet in initiatieven van de Commissie. Ook dat is een enorme vooruitgang in de samenwerking tussen onze instellingen. Een abt van een trappistenorde die moet samenwerken met Herman Zonderland, de voorzitter van de Raad, om Europa in de wereld te vertegenwoordigen – dat is niet genoeg, mijnheer Daul. Wat we nodig hebben, is doeltreffende samenwerking tussen de Europese instellingen.

Niet alles is echter de schuld van de heer Barroso. Er zijn in Europa ook 27 regeringsleiders die geloven dat de Commissie een verlengstuk van hun regering is. In antwoord daarop moet er een nauwe samenwerking komen tussen het Europees Parlement en een Commissie die zich inzet voor sociale en ecologische vooruitgang in Europa. Dan kan Europa zijn rol in de wereld spelen. Wanneer we dat samen aanpakken zullen wij als Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement, mijnheer

Barroso, na uw antwoord tijdens de pauze met elkaar overleggen hoe we ons uiteindelijk opstellen. Dat zal ik dan tijdens de tweede ronde vertellen, na onze discussie in de fractie en na uw antwoord.

(Applaus)

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, namens mijn fractie ben ik verheugd hier vandaag te zijn en eindelijk de Commissie-Barroso II voor me te zien. Ik denk dat dit een goede zaak is omdat nu een einde komt aan een periode die de Europese Unie geen goed heeft gedaan. Het ontbreken gedurende zes maanden van een Commissie met echte bevoegdheden is niet voor herhaling vatbaar, met name in deze tijd van economische en financiële crisis, waarin belangrijke onderwerpen aan de orde zijn zoals de klimaatverandering, Kopenhagen enzovoort.

Geloof mij in ieder geval wanneer ik uit ervaring zeg dat er in de toekomst geen sprake meer mag zijn van perioden waarin de Commissie niet echt bestuurt, zeker wanneer die perioden maar liefst zes maanden duren. Ik hoop dat deze Commissie haar werkzaamheden zo snel mogelijk ter hand zal nemen, zodra wij hebben gestemd.

Mijnheer Barroso, wij verwachten drie dingen van u. Ten eerste dat deze nieuwe Commissie de drijvende kracht wordt achter de Europese Unie; naar onze mening is dit in de afgelopen vijf jaar niet het geval geweest. Wij willen deze keer een Commissie die de afgelopen vijf jaar achter zich laat en de echte drijvende kracht wordt achter een veel verder gaande integratie van de Europese Unie. Uit alles wat de afgelopen weken en maanden is gebeurd, blijkt dat de positie van Europa in deze multipolaire wereld een probleem is omdat er geen gemeenschappelijke visie en niet genoeg Europese integratie is – ik denk hierbij aan Kopenhagen of het gebrek aan coördinatie in Haïti. Wij vragen derhalve om een Commissie die, in tegenstelling tot hetgeen wij de afgelopen jaren hebben gezien, niet altijd onmiddellijk streeft naar een compromis met de Raad, dit vervolgens aan ons voorlegt en probeert het aan ons op te dringen.

Wij verwachten van de Commissie dat zij ambitieuze projecten voorlegt aan de Raad – ook al weten wij van tevoren dat zij niet 100 procent steun zal krijgen – en dat zij vervolgens een beroep doet op het Europees Parlement als haar invloedrijke bondgenoot om de Raad te overtuigen.

(Applaus)

Het tweede dat wij verwachten van de Commissie – en ik herhaal wat de heer Schulz reeds heeft gezegd, maar ik vind dit belangrijk – is dat zij collegiaal te werk gaat. Een sterke Commissievoorzitter is een goede zaak, maar een college, een Commissie die sterk is en een eenheid vormt, is onontbeerlijk en nog veel belangrijker. Wij verwachten derhalve echt een dergelijke Commissie omdat de Commissie voor de eerste keer – u hebt dit erkend, mijnheer Barroso – bestaat uit de drie grote politieke families die in dit Parlement aanwezig zijn. Het verheugt mij zeer dat acht liberale commissarissen belast zijn met zeer belangrijke portefeuilles. Deze Commissie moet nu intern functioneren als een coalitie van deze drie stromingen en deze drie politieke partijen, en moet proberen compromissen te bereiken die worden gesteund door de gehele Commissie en het gehele college.

De derde prioriteit van deze Commissie is ten slotte, naar onze mening, natuurlijk de bestrijding van de economische crisis. Ik denk dat het haar dringendste taak is om zo snel mogelijk aan het Parlement en de Raad een geloofwaardige strategie voor het Europa van 2020 voor te leggen. Dit is haar belangrijkste taak. Wees ambitieus op dit gebied, mijnheer Barroso. Laat uw oren niet te veel hangen naar de lidstaten, maar luister naar het Spaanse voorzitterschap, omdat dit goede ideeën heeft over deze kwestie. Kom met ambitieuze plannen. Denk niet dat een zwakke coördinatie van nationale economische strategieën toereikend is. In de wereld van morgen en in de huidige multipolaire wereld hebben we veel meer nodig dan dat. We hebben een sociaaleconomisch bestuur van de Europese Unie nodig. Een monetaire pijler zoals de eurozone is niet voldoende; we hebben ook een sociaaleconomische pijler in de eurozone en in de Europese Unie nodig. Die strategie verwachten wij van u omdat zij van cruciaal belang zal zijn voor de toekomst van Europa en de toekomst van onze medeburgers.

(Applaus)

Daniel Cohn-Bendit, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik moet toegeven dat het ongelooflijk is. Wij zien hier de coalitie van de hypocrieten. Vlak voor Valentijnsdag krijgt de heer Barroso te horen: “Ik hou van jou, maar ik niet van jou, ik geloof jou niet, maar ik zal wel voor jou stemmen”. Nou, dat is toch werkelijk ...

Inderdaad, mijnheer Schulz, u legt een geweldig statement af wanneer u zegt: “We zullen erover nadenken”, terwijl iedereen weet dat u voor de Commissie zult stemmen. Dat getuigt toch wel van een grootse politieke strategie!

(Applaus)

Ik wil iets zeggen ... Ik begrijp niet waarom u zich zit op te winden, mijnheer Schulz! U bent nog geen Voorzitter van het Parlement! Rustig, mijn vriend, rustig!

Ik zou – en de heer Schulz moet 30 seconden minder spreektijd krijgen – enkele zeer eenvoudige dingen willen zeggen, onder ons. Wij hebben enkele grote fracties die de Commissie-Barroso zullen steunen. Zij zijn niet in staat samen een resolutie op te stellen om uit te leggen waarom zij deze Commissie steunen.

Niet in staat! Waarom? Omdat ze niet voor de Commissie zijn – en de heer Verhofstadt spreekt in ieder geval duidelijke taal: “Ik ben voor de liberalen”, en een ander is voor de PPE en weer een ander is voor de socialisten ...

(Opmerking buiten het bereik van de microfoon van de heer Verhofstadt: “en u bent voor de Groenen”)

Ik? Nee, geen sprake van. Maar inderdaad... Zoals u weet, mijnheer Verhofstadt, is onze fractie de enige die kritisch is geweest, zelfs toen er een Groene lid was van de Commissie. Zo bedrijven wij geen politiek. Wij moeten weten of deze Commissie een visie heeft, ambitieus en vastberaden is.

De dingen die gezegd zijn, zijn waar. De meeste van de kandidaat-commissarissen – ik zeg niet alle – waren niet vastberaden, niet ambitieus en hadden geen visie. Maar de som van nullen levert plussen op indien wij de Commissie als geheel nemen. Dat is de nieuwe wiskundige formule van de Commissie-Barroso.

Nee, zo gaat het niet. Daarom spreekt het mij aan, mijnheer Barroso, wanneer u de tekst van het Verdrag aan ons voorleest: initiatieven, welke initiatieven? Welk initiatief heeft de Commissie genomen als reactie op de crisis in Griekenland? Solidariteit, waar is die? Waar is die in Spanje? Ik heb er niets van gezien, niets van gehoord.

Ik wil u een advies geven. Een van de problemen van Griekenland is het defensiebudget. 4,3 procent van het Griekse bbp gaat naar defensie. Wat is het probleem? Het probleem is Cyprus, de betrekkingen met Turkije. Waar blijft het initiatief van de Commissie om het probleem van Cyprus op te lossen zodat het bbp van Griekenland eindelijk wordt verlost van dat belachelijke, idiote conflict, dat wij als Europeanen moeten oplossen? Het initiatief van de Commissie: zij neemt het niet!

Ten aanzien van Haïti is hetzelfde gebeurd. Mevrouw Ashton, ik weet dat u noch brandweerman, noch vroedvrouw of iets anders bent. Maar ik wil wel dat u met ideeën komt, ik wil dat u iets verdedigt. U zegt steeds tegen ons: “Dit is belangrijk, we moeten coördineren, ik zal coördineren...” We weten niet waarom het belangrijk is, we weten niet wat het belangrijkste is, maar we weten wel dat u alles belangrijk vindt. Op deze manier boeken wij geen vooruitgang.

Ik denk derhalve dat we een probleem hebben. We hebben hier een fundamenteel probleem. Wij moeten als Parlement eindelijk laten zien welke verstandhouding wij met de Commissie hebben. En wij zullen vanzelfsprekend samenwerken met de Commissie, wij zullen vanzelfsprekend samenwerken met de commissarissen, er zal vanzelfsprekend een meerderheid zijn – dat weet ik ook wel.

Maar wat ik graag eens zou willen, is dat we stoppen met al die banale opmerkingen, dat we stoppen met al die loze verklaringen. Wij willen een politiek Europa. Telkens wanneer de kans zich voordoet om een politiek Europa tot stand te brengen, verknallen we die! Toen Europa in Kopenhagen vooruitgang kon boeken, hebben we het verknald!

Ik zou graag willen dat de heer Barroso en zijn commissarissen – de oude en de nieuwe – ons ooit eens zouden zeggen waarom zij het hebben verknald, waarom Europa niet politiek is geweest, waarom Europa geen *global player* is geweest. De heer Verheugen verlaat de Commissie. Hij was de nummer twee in de Commissie, en hij zegt tegen alle Duitsers en tegen iedereen die het wil horen, dat Europa geen *global player* is geweest, dat Europa zijn rol niet heeft vervuld. Hij zegt niet waarom hij zijn rol niet heeft vervuld.

Het ligt altijd aan iemand anders, en ik zou graag willen dat we in deze Commissie, in dit debat, niet langer die loze opmerkingen zouden horen van de heer Schulz, de heer Verhofstadt en de heer Daul: “Het zou het beste zijn deze Commissie af te wijzen zodat wij ons allen eindelijk bewust worden van wat er werkelijk gebeurt in de wereld”.

Wat er werkelijk gebeurt in de wereld is dat Europa er niet in slaagt het hoofd te bieden aan de economische crisis, de milieucrisis en de financiële crisis. Er zijn er genoeg. Er zijn er genoeg die er niet tegen kunnen dat zij worden gelogenstraft om hun geruststellende woorden – ze hebben ons reeds om de tuin geleid, ze zeggen tegen ons: “Wij zijn tegen, wij zijn tegen”, en uiteindelijk onthouden ze zich van stemming. “Wij zijn tegen, wij zijn tegen, maar we zullen voor stemmen.” Dat is dit Parlement onwaardig. We moeten wakker worden, want dat heeft Europa nodig!

(Applaus)

Jan Zahradil, *namens de ECR-Fractie*. – (CS) Dames en heren, mijnheer Barroso. Mijn fractie, de ECR-Fractie, heeft samen met de liberalen en de christendemocraten uw kandidatuur gesteund. Zonder die steun had u hier niet gezeten. In tegenstelling tot anderen hebben wij u gesteund en wel vanwege uw jarenlange reputatie van hervormer. Het zou ons verheugen als u die reputatie de komende periode ten volle zou waarmaken.

Ik herinner mij dat u in 2005 met de interessante gedachte kwam om de Europese wetgeving te vereenvoudigen, dus te kappen in het vandaag de dag nagenoeg ondoordringbare woud van communautaire regelgeving. Ik zou u willen vragen de draad weer op te pakken, want dit was een zeer goede gedachte. We bevinden ons nu in het tijdperk van het Verdrag van Lissabon waarin het nog eenvoudiger geworden is om nieuwe regelgeving op te stellen. Ik verzoek u daarom om koste wat het kost te voorkomen dat de Europese economie verstikt raakt onder een woekerend woud van ongerechtvaardigde en slecht gefundeerde regelgeving, en niet toe te staan dat modieuze, politiek correcte thema's de overhand krijgen en als excuus worden gebruikt voor verdergaande centralisering, regulering en bureaucratisering van de Europese Unie.

Als u op deze manier aan de slag gaat, kunt u op ons rekenen. Als u de weg van hervormingen inslaat en laat zien dat u een echte hervormer bent, dan kunt u altijd op onze steun en samenwerking rekenen. Indien u echter vasthoudt aan de oude orde en de platgetreden weg van de minste weerstand kiest, behouden wij ons het recht voor het niet met u eens te zijn en zelfs tegen u te zijn. Maar ik hoop van ganser harte, mijnheer de Commissievoorzitter, dat we ons veel vaker in de eerste situatie zullen bevinden dan in de tweede, en dus veel vaker zullen kunnen samenwerken en aan dezelfde kant van de barricaden zullen kunnen staan dan tegenover elkaar. Ik wens u daarbij veel succes.

Lothar Bisky, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, in september 2009 heb ik u moeten vertellen dat uw politieke richtsnoeren betekenen dat u een mislukt beleid van de Commissie voortzet. Uw neoliberale richtsnoeren bevatten geen strategie voor meer sociale rechtvaardigheid en beschermen Europa ook niet beter tegen crises. Ze leggen geen basis voor de succesvolle bestrijding van armoede en sociale uitsluiting in Europa. Nu presenteert u ons een college van commissarissen dat optimaal bij uw programma past. Daarvoor kunt u van mijn fractie geen applaus verwachten.

In de nieuwe zittingsperiode heeft het Parlement al bewezen dat het de democratische controle en de medezeggenschap serieus neemt. Dat lijkt me een goede zaak. Ik wil eraan herinneren dat een kandidaat-commissaris is afgewezen, en dat het Parlement en de Commissie een nieuw kaderakkoord hebben gesloten. Ik hoop dat we morgen bij de behandeling van de SWIFT-overeenkomst opnieuw zullen zien dat het Parlement consciëntieus te werk gaat.

Transparantie en billijkheid in de overeenkomsten tussen de instellingen zijn essentieel als basis voor het politieke bedrijf. Het gaat om de mensen in Europa en de rest van de wereld, het gaat om goede banen, het gaat om meer recht op goed onderwijs en een redelijke beloning, om het recht op vreedzame ontwikkeling en een ongerepte natuur. Daarom, mijnheer Barroso, zal mijn fractie niet instemmen met uw richtsnoeren, en evenmin met uw kandidaten. Bereid u voor op een harde maar eerlijke gedachtewisseling met u en uw college.

Nigel Farage, *namens de EFD-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, wij worden hier vandaag geconfronteerd met de nieuwe regering van Europa; een regering die op grond van het Verdrag van Lissabon over enorme bevoegdheden beschikt. Ik doel daarmee niet slechts op de aanstelling van een minister van Buitenlandse Zaken en op het openen van ambassades of op de bevoegdheid om verdragen te ondertekenen, maar met name ook op de bevoegdheid om in noodsituaties letterlijk landen over te kunnen nemen. Wat wij echter vanochtend gehoord hebben van de leiders van de grote fracties in het Europees Parlement is dat zij aandringen op nóg meer bevoegdheden voor u, en liefst zo snel mogelijk.

Wellicht is het goed om in herinnering te roepen dat dit Verdrag waaraan de Commissie die bevoegdheden ontleent, in de Europese Unie over geen enkele democratische legitimiteit beschikt. U heeft referenda

genegeerd, u heeft referenda verboden en u heeft de arme Ieren gedwongen nog een tweede keer te gaan stemmen.

Het valt mij op dat de gemeenschappelijke noemer in deze Commissie bestaat uit het grote aantal commissarissen dat communist is geweest, of in ieder geval bijna communist is geweest. De heer Barroso zelf is maoïst geweest. Siim Kallas was bepaald geen activistische student, maar is zelfs lid geweest van de Opperste Sovjet – wij hebben hier dus te maken met topcommunisten. Barones Ashton gaf leiding aan de Britse campagne voor nucleaire ontwapening (CND) en zij weigert nog steeds om ons te vertellen of zij geld heeft aangenomen van de Britse Communistische Partij.

Ik zou nog wel even door kunnen gaan, maar dat zou allemaal te lang duren. Deze Commissie bestaat in ieder geval uit minimaal tien communisten en dat moet als een terugkeer naar die goeie oude tijd voelen. Er moet sprake zijn van een bepaalde nostalgie onder de communisten. Terwijl zestig jaar geleden een IJzeren Gordijn over Europa viel, hebben wij vandaag te maken met de ijzeren vuist van de Europese Commissie. Wij hebben dat gemerkt in verband met artikel 121 en door het feit dat Griekenland in feite tot een protectoraat is uitgeroepen.

Arm Griekenland, vastgezet in de economische gevangenis van de euro! Arm Griekenland, vastgezet in een hedendaagse *Völkerkerker* waaruit geen ontsnapping mogelijk lijkt! Wat Griekenland nodig heeft, geachte heer Barroso, is een devaluatie, geen sado-monetarisme. De hemel mag weten wat dit voor effect op dat land zal hebben.

In 1968 hadden wij de brezjnevdocrtrine van beperkte soevereiniteit. Tegenwoordig hebben wij “gedeelde waarden”. Wij hebben een “Europa met steeds nauwere banden” en een “gebundelde soevereiniteit” en dat is precies waar u gebruik van heeft gemaakt. Uiteraard blijft dit niet beperkt tot Griekenland. Hetzelfde gaat straks ook gebeuren met Spanje, Portugal en Ierland. Met betrekking tot al deze landen zal straks een beroep worden gedaan op artikel 121.

Mijnheer Barroso, u zei eerder dat wij aan onze koers blijven vasthouden. Dat betekent dat miljoenen mensen in Europa pijn zullen lijden terwijl u dit rampzalige europroject doorzet. Dat project zal uit elkaar spatten; dat is boven alle twijfel verheven. Net zoals het voor Groot-Brittannië in 1992 deed in het kader van het wisselkoersmechanisme. U kunt erom lachen en kunt erom glimlachen, maar het zal niet werken. Het kan niet werken. Het zal helemaal uit elkaar vallen en als het aan de mensen van Europa ligt liever vandaag dan morgen.

Wij hebben hiervoor democratische oplossingen nodig. Als u uw extreme euronationalisme blijft doordrukken, leidt dit uiteindelijk tot geweld. Daarom moeten wij tegen deze Commissie stemmen. Wij moeten de toekomst van Europa in alle lidstaten in de handen van de mensen leggen op basis van open en eerlijke referenda.

Zoltán Balczó (NI). - (HU) De Europese Commissie is het bepalende besluitvormende orgaan van de Europese Unie. Aan de commissarissen moeten de volgende eisen worden gesteld: de juiste persoon op de juiste plek op basis van zijn of haar carrièrepad en voorbereiding. De wijze waarop de commissarissen worden voorgedragen en gekozen, garandeert echter dat dit positieve resultaat slechts incidenteel wordt bereikt. De regeringen doen geen aanbeveling voor een specifieke taak, maar voor een post. Degene die ze als kandidaat aanwijzen wordt commissaris van de Europese Unie – tenzij hij of zij zich terugtrekt. De voorzitter van de Commissie probeert een opdracht te zoeken bij de persoon in kwestie en dit is dus de omgekeerde wereld. Het is net zoiets als een jas bij een knoop zoeken. Wat verder nog het vermelden waard is: na de hoorzittingen van de commissies wordt er niet gestemd, maar worden er door een klein groepje brieven geschreven over de hoorzittingen. U hebt het voortdurend over democratie, maar toch bent u bang voor een rechtstreekse stemming, of het nu gaat om de Europese grondwet, een referendum of om een beslissing van commissies over een potentiële kandidaat. Tijdens de hoorzittingen hebben de kandidaat-commissarissen nauwelijks iets concreets gezegd. Ze wilden geen toezeggingen doen of verantwoording afleggen. Desondanks werd duidelijk dat ze niet breken met het beleid van de vorige Commissie, maar een gecentraliseerd Europa willen; ze hebben geen lering getrokken uit de financiële crisis, maar blijven een liberaal economisch beleid voeren. Daarom zijn er velen van ons die niet voor deze Commissie stemmen, maar daarom zijn we nog niet tegen Europa. We doen alleen wat onze kiezers – miljoenen Europese burgers – van ons verwachten.

József Szájer (PPE). – (HU) Mijnheer de Voorzitter, voorzitter Barroso, in veel Europese talen wordt in vergelijkbare bewoordingen uitgedrukt dat iets het doet – kan functioneren – en dat wat werkt. We zijn nu op een moment aanbeland in de Europese Unie dat we kunnen zeggen: *back to work, Europe*, we moeten weer aan het werk, weer gaan functioneren. De basis hiervoor wordt geleverd door het nieuwe Verdrag betreffende

de werking van de Europese Unie, het Verdrag van Lissabon, het onlangs gekozen Parlement en de Commissie die nu wordt gevormd.

Het is tijd dat we de periode van institutionele discussies en de niet aflatende stroom van reglementen achter ons laten en ons daadwerkelijk gaan bezighouden met de problemen en vragen van de Europese burgers, en ons hierop concentreren. Dit is cruciaal omdat we de steun moeten terugwinnen van de mensen die we onderweg zijn kwijtgeraakt. Dames en heren, geachte leden van het Parlement, daarvoor moeten we allemaal aan de slag. De procedure is de afgelopen paar weken en maanden niet altijd even netjes verlopen. Dit Parlement heeft bijvoorbeeld een van de kandidaat-commissarissen niet de mogelijkheid gegeven voor een fatsoenlijke hoorzitting. We mogen wel een oordeel vellen over de Commissie en de Raad, maar we moeten wel samenwerken en daarvoor kan het geen kwaad af en toe ook naar onszelf te kijken. Om resultaten te behalen, is het nodig dat deze instellingen nauw met elkaar samenwerken.

Mijnheer de Commissievoorzitter, dames en heren, ook namens mijn fractie wens ik u veel succes. Dat succes wensen we echter niet een aantal individuele personen toe, maar de burgers van Europa. Laat Europa in de ogen van de Europese burgers eindelijk een echt voorbeeld zijn van werkgelegenheidsgroei, welvaart, ontwikkeling, actieve aanwezigheid in de wereld en billijkheid, en laat Europa aan de hand van zijn nieuwe grondwet, het Verdrag van Lissabon, tot volle wasdom komen.

Dames en heren, als mijn computer het niet doet, druk ik op de herstartknop. Er zit nu nieuwe software op deze computer, het Verdrag van Lissabon. Dames en heren, laten we op die herstartknop drukken.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, uw Commissie heeft beslist sterke en zwakke punten. Ik wil me concentreren op de sterke punten.

Het zou zeker niet makkelijk zijn om een beter team te vinden voor het buitenlands beleid, en dat geldt ook voor het ontwikkelingsbeleid, mijnheer Szájer. U kunt toch niet ontkennen dat we nu een beter team hebben dan tijdens de oorspronkelijke hoorzitting met de eerste kandidaat uit Bulgarije? Ik ben er heilig van overtuigd dat Catherine Ashton dit team bovendien goed zal coördineren.

Er wordt telkens weer gesproken over dat ene telefoonnummer dat Henry Kissinger schijnt te hebben geëist. Misschien hebben wij zo'n nummer niet, maar vergelijk dit eens met de Verenigde Staten, bijvoorbeeld op het vlak van de klimaatbescherming. Wie moeten wij daar bellen? President Obama of de Senaat, die tot nu toe heeft geweigerd om een oplossing te zoeken? En hoe zit dat met de ontwapening: moeten we president Obama bellen, die ervoor is, of de Senaat, die geen oplossingen heeft gevonden? Laten we ons licht niet altijd onder de korenmaat zetten! We hebben nu de kans om een goede indruk te maken!

(Applaus)

We hebben ook een sterk team voor het economisch beleid. Ik hoop, nee, ik ben ervan overtuigd dat de collega's van de Commissie die tijdens de hoorzittingen niet zo sterk waren dit wel zullen worden. Voor het sociaal beleid hebben we een commissaris die de dingen serieus neemt en een Commissievoorzitter die ons ook heeft beloofd dat hij prioriteit zal geven aan sociale zaken en het sociaal beleid. Daar rekenen we op. Daar rekenen we niet alleen op, we zullen er ook op aandringen dat het werkelijk gebeurt.

In het kaderakkoord hebben we een aantal kwesties samen geregeld. Over sommige punten waren we het niet met elkaar eens, maar we hebben elkaar uiteindelijk kunnen vinden. Het is een uitstekend akkoord wanneer we het serieus nemen, u van de Commissie en wij van het Europees Parlement. En wanneer we de Raad zover weten te krijgen dat hij de beginselen van transparantie in dit akkoord serieus neemt, kunnen we werkelijk grootse resultaten bereiken.

Door het Verdrag van Lissabon en door het kaderakkoord is van het begin van het wetgevingsproces tot het einde ervan, de tenuitvoerlegging, waarschijnlijk meer transparantie gegarandeerd dan in veel nationale parlementen. Daarom doe ik een beroep op de Commissie en de Raad om die transparantie serieus te nemen.

Bij SWIFT heeft de Commissie noch de Raad de transparantie serieus genomen. Nu hebben we een lid van de Commissie die verantwoordelijk is geweest voor de Raad. Dat is een praktijk die wij in dit Parlement niet meer kunnen dulden. Deze janboel is niet ontstaan doordat het Parlement nu zo halsstarrig is, maar al eerder, toen duidelijk was dat het Parlement meer te zeggen zou krijgen en de Raad en de Commissie – maar vooral de Raad – niet begrepen dat zij het Parlement meer bij de zaak moesten betrekken. Dat is het belangrijkste punt. In dat verband hebben we veel vooruitgang geboekt, mijnheer de voorzitter van de Commissie, met de wetgevingsresoluties en de plicht van de Commissie om te antwoorden, ofwel in de vorm van een eigen wetsontwerp, of met een duidelijke uitleg waarom de Commissie niets doet. Laten we niet doen alsof het

initiatiefrecht van de nationale parlementen altijd zoveel verder gaat. Die worden in wezen door de regeringen overheerst en geven vaak gewoon hun fiat aan wat de regering voorstelt. Bij ons is dat anders. De voorstellen van de Commissie zijn voor ons nog geen wet. Wij doen alles om ook onze eigen ideeën erin te laten opnemen.

Laten we deze kans benutten met een nieuwe Commissie, een nieuw Verdrag en een nieuw kaderakkoord. Laten we als Parlement zelfverzekerd optreden tegenover de Commissie.

De Voorzitter. - Voor het eerst in dit debat zal nu een vrouw het woord nemen. Het is jammer dat dit pas zo laat gebeurt.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik hoop dat het wachten wordt beloond. Als lid van het onderhandelingssteam van het Parlement wil ik mij concentreren op de ontwerpresolutie over het kaderakkoord.

Voorzitter Barroso, ik denk dat u het met mij eens bent als ik zeg dat wij een aantal interessante debatten over de betekenis van woorden hebben gevoerd, zeker wat mijn eigen taal betreft. Een van de zinnen die u echter zelf aan het begin van onze bijeenkomsten gebruikte, had betrekking op uw absolute engagement met de “parlementaire dimensie” van de Europese Unie. Volgens mij gebruikte u die zinsnede volledig oprecht en positief, hoewel wij er nooit over gediscussieerd hebben. Na Lissabon en na de ontwerpresolutie over het nieuwe kaderakkoord is dit Parlement veel meer dan alleen een “dimensie” - het is een realiteit, een echte macht, een Parlement dat die naam verdient.

Wellicht dat de oorspronkelijke parlementaire vergadering als een “dimensie” aangemerkt kon worden, maar dat geldt zeker niet voor dit Parlement. Dit Parlement is voortaan op grond van de resolutie een volwassen wetgeevingspartner die op dezelfde geïntegreerde en geïnformeerde wijze moet worden behandeld als de Raad. Wij kunnen niet meer buitenspel worden gezet doordat wordt teruggegrepen naar zachte wetgeving of andere instrumenten, hoe achtenswaardig ook. Wij zijn nu een Parlement dat volledig in staat en gerechtigd is om uw Commissie, als uitvoerende macht, ter verantwoording te roepen. Wij zien ernaar uit om niet alleen u, mijnheer Barroso, maar ook uw collega-commissarissen hier tijdens een vragenuur in dit Parlement te mogen begroeten.

Dit Parlement zal vasthouden aan zijn recht om toezicht te houden op eventuele toekomstige veranderingen in uw team; dit Parlement is klaar om zijn rol te spelen als enige transnationale, rechtstreeks gekozen volksvertegenwoordiging in de internationale betrekkingen. Maar bovenal wil dit nieuwe, krachtige Parlement met zijn pro-Europese meerderheid dat u – alstublieft – het voortouw neemt en daarbij zullen wij u als bereidwillige partner terzijde staan en steunen. Laat echter één ding duidelijk zijn: wij zijn meer dan een “dimensie”, wij zijn een echt, volwaardig Parlement.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in de ontwerpresolutie van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie wordt een oproep gedaan voor een nieuwe politieke benadering op nationaal en Europees niveau en voor nieuwe ideeën en vastberaden acties. Wij kunnen de economische, sociale en klimatologische crises waarmee wij geconfronteerd worden, niet oplossen met hetzelfde beleid en dezelfde instelling waardoor die crises zijn ontstaan; wij kunnen geen democratischer en doeltreffender Europa opbouwen tenzij wij dat doen in het concrete en veranderende politieke klimaat.

In Wales begint het parlement vandaag met de procedure voor een referendum over meer wetgevende bevoegdheden. In Catalonië, Schotland en Vlaanderen en elders vinden ook veranderingen plaats. Morgen bespreken wij de uitbreiding van de EU met landen die nu nog buiten haar grenzen liggen. Wij zijn echter nog niet eens begonnen met het aanpakken van onze interne uitbreiding. Daarmee doel ik op het proces waardoor bepaalde landen binnen de grenzen van de EU aan onafhankelijkheid winnen. Vragen hierover zijn in de debatten over de verkiezing van de nieuwe Commissie niet beantwoord, ondanks alle veranderingen die zich om ons heen afspelen. Daarom zou ik voorzitter Barroso nogmaals willen vragen om nader op deze kwesties in te gaan.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Mijnheer Barroso, vijf maanden geleden heb ik ervoor gestemd u de missie van het samenstellen van de Europese Commissie toe te vertrouwen, omdat ik van mening was dat u van de beschikbare kandidaten de beste was. Ik heb daar geen spijt van, maar als we vandaag discussiëren over het college van Commissarissen dat aan ons is voorgesteld, kan ik mijn teleurstelling niet verbergen. Na het afronden van de hoorzittingen met de kandidaat-commissarissen weet ik dat er veel mensen bij zijn die fantastisch gekwalificeerd zijn, maar helaas weten we ook dat er mensen bij zijn die helemaal geen ervaring hebben en die het tijdens de hoorzittingen heel slecht hebben gedaan.

Ik begrijp wel dat u bij het keuzeprocess voor de leden van de Commissie beperkte speelruimte hebt. Ik onderschrijf volledig het recht van nationale regeringen om hun kandidaten te nomineren, maar desondanks vind ik de voorgestelde samenstelling van de Commissie niet optimaal. In uw toespraak stelde u de vraag of de Europese Unie een rol speelt in de wereld. Het beste antwoord daarop is de recente beslissing om de Top tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten af te gelasten. Geloof u echt dat de Unie met deze collegesamenstelling haar positie kan versterken?

Tot slot wil ik ook mijn teleurstelling uitspreken over het feit dat we tijdens de hoorzittingen niet voldoende antwoorden hebben gekregen op vragen over de kwestie van de energiezekerheid.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). - (DA) Mijnheer de Voorzitter, ik wil om te beginnen de heer Barroso gelukwensen omdat de voorzitter van de Commissie er werkelijk in is geslaagd een Commissie samen te stellen die zijn politieke project met de EU weerspiegelt. Wij in onze fractie zijn het echter volledig oneens met dit politieke project. Een voorbeeld: werknemers in vele landen hebben ervaren dat de EU in toenemende mate synoniem is met een ondermijning van de belonings- en arbeidsvoorwaarden waarvoor zij hebben gestreden. We hebben de voorzitter van de Commissie herhaaldelijk gevraagd wat hij concreet gaat doen om ervoor te zorgen dat arbeidsmigranten niet meer onderbetaald kunnen worden, niet meer gediscrimineerd kunnen worden en niet langer kunnen worden gebruikt als onmondige arbeidskrachten. Het probleem is dat we geen concreet antwoord hebben gekregen. Ook tijdens de hoorzittingen hebben we geen concreet antwoord gekregen. Daarom concludeer ik dat we te maken hebben met een Commissie die sociale dumping accepteert. Voor deze Commissie is de interne markt belangrijker dan de bescherming van de belangen van gewone werknemers. Op één punt hadden we echter nog hoopvolle verwachtingen, omdat de heer Barroso tijdens de vergadering met onze fractie veel moeite deed om te benadrukken dat hij zo'n grote voorstander is van gelijkheid tussen de seksen. Woorden zijn echter niet voldoende. Toen in 2004 de eerste Commissie onder leiding van de heer Barroso werd benoemd, waren 9 van de 25 commissarissen vrouw. Vandaag stelt de heer Barroso een Commissie voor waarin slechts 8 van de 27 commissarissen vrouw zijn. Het is er dus slechter op geworden. We kunnen alleen maar constateren dat de heer Barroso ook op dit gebied sneller is met woorden dan met daden. Dat is gewoonweg niet genoeg.

Timo Soini (EFD). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, in Finland herdenken wij momenteel de Winteroorlog. Zeventig jaar geleden viel de communistische Sovjet-Unie het kleine Finland aan. Wij verdedigden onze onafhankelijkheid en ons recht op zelfbeschikking.

Dat ging zo door in de Tweede Wereldoorlog, die een vreselijke beproeving was voor heel Europa. Wij hebben er een sterk verlangen naar onafhankelijkheid aan overgehouden en een sterke wil om over onze eigen zaken te beslissen. Helsinki, Moskou en Londen waren de enige hoofdsteden die tijdens de Tweede Wereldoorlog niet werden bezet. Daarom wil ik dat elk volk zelf in vrijheid over zijn eigen zaken mag beslissen.

Wat de Commissie betreft: u hebt waarschijnlijk goede bedoelingen en er zitten goede mensen in de Commissie, onder wie de Fin Olli Rehn, iemand met moraal en ruggengraat. Maar waar hebben de Europese volken – de Finnen, Duitsers, Britten, Denen – kunnen stemmen en deze commissarissen kunnen kiezen? Nergens! Hoe kunnen zij worden ontslagen? Dat kunnen zij niet. De Europese Unie is een bureaucratie en geen democratie.

Ik ben voor samenwerking tussen zelfstandige landen. Ik ben een Fin en een Europeaan en ik houd van ons continent, maar dat betekent niet dat ik voor de Europese Unie ben. Elk van ons heeft stemmen gekregen, ik kreeg er 130 000 in Finland. Hoeveel stemmen kregen de commissarissen en waar kregen zij die? Hier krijgen zij misschien 300 stemmen, maar daar blijft het wel bij.

Wat is de kern van democratie? Dat is nationale soevereiniteit. Dat betekent dat alleen een volk dat een eigen natie vormt, onafhankelijk van andere, het eeuwige en onbeperkte recht heeft altijd vrij over zijn eigen zaken te beslissen. Dat is een fundamenteel beginsel.

(Applaus)

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, wij zijn aan het einde gekomen van de procedure die voorafgaat aan de benoeming van de commissarissen, met volkomen nietszeggende hoorzittingen. De kandidaat-commissarissen kwamen ons vertellen dat zij zeer betrokken waren bij de Europese Unie, dat zij hun best zouden doen om zich te verdiepen in onderwerpen die zij niet kenden, en dat zij met het Parlement zouden samenwerken.

Dat is allemaal niet zeer belangrijk en niet zeer interessant. Er moest echter een zondebok, een zoenoffer komen, zodat het Parlement kon laten zien dat het onafhankelijk is. Dat zoenoffer was mevrouw Jeleva, aan wie trouwens uiteindelijk relatief weinig ten laste kon worden gelegd. Als het gaat om belangenverstrengeling, baarde het verleden van sommige commissarissen wier namen ik niet zal noemen – de commissaris voor mededinging, de commissaris voor landbouw, de commissaris voor internationale handel – zeker veel meer zorg, en toch heeft dit Parlement hiervan geen groot probleem gemaakt.

Mijnheer Barroso, ik heb een beetje met u te doen omdat u nu deel uitmaakt van dit systeem van het Verdrag van Lissabon – Lissabon, de hoofdstad van uw land, een prachtige stad die beter verdient dan haar naam te geven aan een dergelijk document. U zult met vele mensen te maken krijgen. Dankzij het raamakkoord hebt u voortaan te maken met de Voorzitter van het Parlement en de Conferentie van voorzitters, waarvan de niet-ingeschreven leden zijn uitgesloten, wat een flagrante schending is van de bepalingen van het Reglement. U krijgt te maken met de nieuwe – en permanente – voorzitter van de Unie, wiens benoeming echter niet het einde betekent van het roulerend voorzitterschap. U krijgt te maken met mevrouw Ashton, de hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, die in haar jeugd radicaal pacifist was wanneer het ging om de reële dreiging van de Sovjet-Unie, maar die zonder twijfel zeer strijdvaardig zal zijn tegenover Iran.

Het beleid zal moeilijk worden. Er werd zojuist gelachen toen iemand herinnerde aan het marxistische verleden van sommigen onder u. In werkelijkheid bent u nog steeds internationalisten, maar u bent zeker geen proletariërs meer. Het lot van de Europese arbeider laat u volstrekt onverschillig.

(Spreker verklaart zich bereid een "blauwe kaart"-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, wellicht dat ik de heer Gollnisch kan corrigeren. Is hij zich ervan bewust dat mevrouw Ashton niet alleen in haar jeugd pacifist was, maar dat zij zeker tot 1983 vicevoorzitter van de CND is geweest, een feit dat zij niet openbaar heeft gemaakt?

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik beantwoord geen vragen over het verleden van mevrouw Ashton. Ik weet dat ook in mijn land het woord "pacifisten" gebruikt werd voor oorlogshitlers die voorstander waren van een communistische overwinning.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) wil ik mijn volledige, krachtige en onvoorwaardelijke steun uitspreken voor de heer Barroso. Deze is niet alleen gebaseerd op wat hij vandaag gezegd heeft, maar ook op andere interventies die hij in dit Parlement heeft gedaan – interventies die ons ertoe bewegen hem krachtiger en ondubbelzinniger dan ooit te steunen.

Ik wil graag duidelijk maken dat de voornaamste reden voor onze steun niets te maken heeft met het feit dat zo veel commissarissen uit onze fractie, van onze politieke familie, deel van de Commissie zullen uitmaken. Van belang is voor ons vooral de overtuiging dat de Europese Unie nu een heel bijzondere, unieke periode doormaakt. Deze Commissie is niet zomaar een Commissie, en dit Parlement is niet zomaar een Parlement. En dat niet alleen vanwege het Verdrag van Lissabon, maar vooral omdat we in de Europese Unie nu een crisis als nooit tevoren doormaken, zowel in economische als in maatschappelijke zin.

Het Verdrag van Lissabon is niet de belangrijkste zaak. Veel belangrijker is dat er een verandering van houding optreedt waardoor alle Europese instellingen naar meer politieke ambitie worden geleid. Juist daarom steunen we de Commissie van de heer Barroso onvoorwaardelijk. We steunen de Commissie ook omdat de economische en financiële crisis die we nu doormaken, zal worden gevolgd door een sociale crisis. Dat zal de volgende fase van deze crisis zijn: de verschillen tussen de lidstaten zullen toenemen en dat zal leiden tot meer maatschappelijke ontevredenheid. Ongetwijfeld zal de huidige economische en sociale crisis maatschappelijke onvrede teweegbrengen. Een andere reden tot steun is dat we een crisis van normen en waarden doormaken die een verandering van houding absoluut noodzakelijk maakt – voor iedereen persoonlijk, niet alleen voor de Commissie. We zullen allemaal onze houding moeten veranderen.

Daarom meent onze fractie dat steun voor de Europese Commissie onder voorzitterschap van de heer Barroso de beste garantie is voor verandering en verbetering.

Ik geloof dat het in dit verband en in verband met het werk dat ons wacht juist de PPE-Fractie is die de meeste verandering nastreeft voor ons allen. Ook het Europees Parlement moet veranderen. De Commissie kan niet als enige verantwoordelijk worden gehouden voor het frequente gebrek aan eenheid in dit Parlement, dat de hoofdreden is waarom Europa in de wereld niet met één stem spreekt.

Kader Arif (S&D). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het handelsbeleid zal een belangrijk deel vormen van het buitenlands beleid van de Europese Unie. Helaas staat dit handelsbeleid momenteel symbool voor het verdwijnen van het gemeenschappelijk belang, aangezien het niet meer is dan een optelsom van nationale belangen.

Juist nu we willen dat Europa de waarden beschermt waar het voor staat – solidariteit, sociale rechtvaardigheid – nu we willen dat Europa de sociale rechten, de rechten met betrekking tot het milieu, de bescherming van de mensenrechten en de bescherming van de vakbondsrechten opneemt in zijn handelsovereenkomsten, merken we dat de Commissie ons alleen maar overeenkomsten voorstelt waaruit blijkt dat de markt en de handel een doel op zich vormen waarvoor geen alternatief bestaat. Dat is voor mijn politieke stroming onaanvaardbaar.

Juist nu we willen dat dit handelsbeleid rekening houdt met het industriebeleid en de gevolgen ervan voor het werkgelegenheidsbeleid, merken we dat de Commissie op deze punten geen enkele garantie heeft gegeven in de toespraak van de voorzitter van de Commissie vanmorgen. Maar dat verbaast me helaas niet. Er is niets gezegd over de horizontale sociale clausule, over de bescherming van de overheidsdiensten of over de manier waarop Europa opnieuw van beleid verandert of een compleet ander beleid gaat voeren.

Tot besluit van mijn opmerkingen over deze kwestie, mijnheer Barroso, vind ik dat vertrouwen van twee kanten moet komen. Uw woorden van vanmorgen hebben ons niet het gevoel gegeven dat wij u ons vertrouwen kunnen schenken. Aangezien u ons geen garanties heeft gegeven, moet u weten dat ik u geen garantie kan geven dat wij u ons vertrouwen zullen schenken.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb het gevoel dat er eindelijk iets gaat gebeuren. We hebben meer dan acht, bijna negen jaar over het nieuwe Verdrag gedaan en meer dan acht, bijna negen maanden over de nieuwe Commissie. Dat Europa is niet daadkrachtig, maar moet dat wel zijn. De burgers zoeken werk, bedrijven zoeken markten, consumenten zoeken vertrouwen, Griekenland zoekt stabiliteit en Europa zoekt een rol op het wereldtoneel. Daarom is het een goede zaak dat de tijd van de ingewikkelde debatten, die alleen deskundigen konden volgen, voorbij is, en daarom is het een goede zaak dat de Commissie nu aan de slag kan op een wijze die de burgers daadwerkelijk ten goede komt.

Wij verwachten twee dingen van u, mijnheer Barroso. U moet moedig zijn en u moet Europa sterk maken, van binnen en van buiten. Ook in gevallen waarin de lidstaten of de mensen in de opiniepeilingen misschien iets anders willen, verwachten wij moed van u en meer betrokkenheid van Europa - op economisch en financieel gebied, in het binnenlands en justitiebeleid, maar ook in het buitenlands en veiligheidsbeleid. Dat zeggen we met name tegen u, mevrouw Ashton. Het is wel duidelijk waar het aan schort. Voor het midden- en kleinbedrijf functioneert de interne markt niet goed genoeg en dat ligt maar al te vaak niet aan de Europese maar aan de nationale bureaucratie.

Griekenland heeft uiteraard hulp nodig. Daarvoor moet Europa sterk zijn. Ik ben blij dat de Commissie nu een voorstel heeft gedaan. Wie denkt dat we in het buitenlands beleid al genoeg hebben bereikt, is op zijn laatst in Kopenhagen uit de droom geholpen. Daarom herhalen we het: mijnheer Barroso, maak Europa sterk, van binnen en van buiten. Daarbij heeft u onze steun.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, onze fractie steunt van harte de heer Barroso en zijn hervormingsgezinde agenda voor een Europa dat gericht is op het aanpakken van de concrete zorgen van onze medeburgers en op maatregelen die een extra waarde kunnen toevoegen aan de inspanningen van de lidstaten. Wij waren dan ook van mening dat hij recht had op een lijst met kandidaat-commissarissen met voldoende talent en vaardigheden om hem te ondersteunen bij het realiseren van zijn ambitieuze plannen.

Bij een aantal van die nominaties heeft men hem echter in de kou laten staan. Het is onmiskenbaar dat de ervaring en competentie van de kandidaten aanzienlijk uiteenlopen en dat is ook duidelijk gebleken tijdens onze hoorzittingen. Het is onaanvaardbaar dat de leiders van sommige lidstaten de formatie van de Commissie nog steeds als een gelegenheid zien om een collega voor diensten in het verleden te belonen, om een politiek probleem op te lossen of om een collega-minister een comfortabel prepensioen te bezorgen.

Het is duidelijk dat bepaalde lidstaten gebruikmaken van het feit dat er slechts één stemming plaatsvindt over de gehele Commissie. Zo zijn er kandidaten voorgedragen die het op eigen kracht niet gered zouden hebben. Wij moeten dan ook af van die ene totaalstemming. De stemming moet per afzonderlijke kandidaat plaatsvinden, want dat is de enige manier waarop lidstaten hun verantwoordelijkheid met betrekking tot dit proces serieuzer zullen nemen en de meest capabele beschikbare kandidaten naar de Commissie zullen sturen.

Miguel Portas (GUE/NGL). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de heer Barroso een vraag stellen over de betekenis van verantwoordelijkheid in verband met de gebeurtenissen die de euro tot doelwit hebben gemaakt van aanvallen door speculanten. Vanmiddag kunnen we dieper ingaan op de oorzaken van dat verschijnsel, maar nu wil ik me richten op de verklaringen van commissaris Almunia. Zijn uitspraken hebben immers geleid tot een onmiddellijke stijging van de spreads en de rentevoet voor internationaal krediet in Portugal en Spanje, waardoor de positie van de euro de vorige week nog verder is verzwakt. U hoeft niet aan te komen met het verhaal dat de heer Almunia die uitspraken niet heeft gedaan. Wat de journalisten ook hebben gehoord, het is ook de speculanten ter ore gekomen en zij zijn direct overgegaan tot actie.

Voorzitter Barroso, een commissaris dient geen olie op het vuur te gooien. Dit Huis kan niet de benoeming goedkeuren van een kandidaat die op een kritiek moment niet opgewassen was tegen zijn taak. Dat is het eerste probleem en het tweede probleem heeft te maken met de signalen die worden afgegeven. Wat hebben de Europese instellingen tot nu toe gedaan in het licht van de aanval op de overheidsschulden van Griekenland, Spanje en Portugal? De heer Trichet heeft zich beperkt tot de uitspraak dat geen enkele lidstaat kan rekenen op een speciale behandeling, terwijl de boodschap juist het tegenovergestelde had moeten zijn: de speculanten hadden moeten horen dat zij ons niet kunnen verdelen omdat dit Europa gestoeld is op solidariteit. Dat is de politieke kwestie die aan de orde is en daarom verwachten we serieuze antwoorden, gezien wat er gebeurd is naar aanleiding van de verklaringen van uw kandidaat-commissaris.

Klaus-Heiner Lehne (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik zou allereerst een korte opmerking willen maken over het interinstitutioneel akkoord en over deze resolutie. Ik ben blij dat de Commissie nu bereid lijkt om het indirecte initiatiefrecht van het Europees Parlement op een realistische manier te accepteren. Dat betekent met andere woorden dat de Commissie zich verplicht in de toekomst binnen concrete termijnen op onze besluiten te reageren. Dat is een goede zaak, ook gezien de ervaringen die we tijdens de vorige zittingsperiode hebben opgedaan. Hoewel dat eigenlijk vanzelfsprekend is, betekent dit akkoord ook dat we bij alle kwesties op voet van gelijkheid met de Raad worden behandeld. Dat is een logisch gevolg van de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon.

Bovendien ben ik blij dat het Parlement en de Commissie er ook in geslaagd zijn om bij de programmering van de wetgeving de rijen te sluiten. In de toekomst zullen de drie instellingen een soort gezamenlijk wetgevingsprogramma moeten voorleggen, en dan is het zinvol wanneer de Commissie en het Parlement als traditionele belangenbehartigers van de Unie het van tevoren over zo veel mogelijk punten eens worden.

Niet geheel gelukkig ben ik met de resultaten in verband met de effectbeoordeling, de zogenaamde *impact assessment*. Het Parlement had gevraagd om werkelijk onafhankelijke effectbeoordelingen, maar de Europese Commissie is daartoe niet bereid. Daarom moet het Parlement overwegen hoe het zelf de kwaliteit van de effectbeoordelingen kan verbeteren. Ik ben blij dat er nu al wordt aangekondigd dat er op het gebied van de wetgeving inzake de dienst voor extern optreden een nauwe samenwerking komt. Ook op dit vlak hebben de Commissie en het Parlement grotendeels gemeenschappelijke belangen, die we moeten definiëren voordat er met de Raad gesproken wordt.

Ik vind het ook een goede zaak – en ook dat vloeit eigenlijk automatisch voort uit het Verdrag van Lissabon – dat de positie van het Parlement bij onderhandelingen over internationale overeenkomsten aanzienlijk wordt versterkt en dat het Parlement daadwerkelijk toegang krijgt tot alle informatie en alle conferenties. Dat was een heel cruciale wens en ik ben blij dat we ook in dit opzicht hebben bereikt wat we wilden.

Evelyne Gebhardt (S&D). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, we zijn heel gelukkig dat we op 1 december het Verdrag van Lissabon hebben gekregen en daarmee een sterker sociaal beleid en een sterkere positie van de consumenten op de interne markt. Nu moeten we echter vaststellen dat u afwijkt van de inhoud van het Verdrag van Lissabon, dat uitgaat van horizontale consumentenbescherming. Bij de verdeling van de portefeuilles in uw Commissie heeft u precies het tegendeel gedaan, zodat nu niet één commissaris verantwoordelijk is voor consumentenbescherming, maar meerdere.

Ik heb een vraag aan u: hoe wilt u dat eigenlijk aanpakken? Hoe brengt u samenhang aan op dit beleidsterrein, dat zo belangrijk is voor consumenten, voor Europese burgers? De taken zijn verdeeld, maar welke commissaris zorgt voor de coördinatie? Zegt u alstublieft niet dat dit in het college wordt besloten. Wij willen duidelijk afgebakende verantwoordelijkheden. En zegt u ons alstublieft ook niet dat u de knoop doorhakt wanneer commissarissen het niet met elkaar eens zijn. U bent niet almachtig, u bent lid van een college.

Ik heb hier grote moeite mee, mijnheer Barroso. U moet me eens uitleggen hoe u deze versnipperde taakverdeling op het gebied van de consumentenbescherming, maar ook op andere gebieden, zoals het buitenlands beleid, werkelijk dusdanig kunt aanpakken dat er een coherent beleid komt, zodat we na vijf

jaar kunnen zeggen: ja, we hebben er goed aan gedaan om deze Commissie te benoemen. Ik weet nog niet hoe ik straks zal stemmen, dat hangt in hoge mate van uw antwoorden af.

Adina-Iona Velea (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, volgens mij weet u maar al te goed dat Europa zich op een kruispunt bevindt en dat u de mogelijkheid hebt om aan te geven welke richting wij inslaan: ofwel de sombere kant met een nog diepere economische crisis, een slecht concurrentievermogen voor het Europese bedrijfsleven en meer regelgeving en bureaucratie, ofwel de moedige kant, waar wij alle mogelijkheden aangrijpen die in het Verdrag van Lissabon zijn neergelegd om Europa sterker te maken en een samenhangende aanpak te kiezen tegenover mondiale markten en uitdagingen.

Kansen en oplossingen voor die mondiale uitdagingen kunnen in uiteenlopende sectoren worden aangetroffen, zoals de digitale ICT-agenda, onderzoek en ontwikkeling, en energie. Dankzij dit nieuwe Verdrag, dat nu eindelijk door alle lidstaten is geratificeerd, krijgt u – op een presenteerblaadje – de instrumenten aangereikt om deze doelstellingen te verwezenlijken.

Waar ik het meest bang voor ben is echter dat de kloof tussen de verwachtingen van de burgers enerzijds en de kleine Brusselse wereld anderzijds alleen maar groter zal worden. Het geloof en vertrouwen dat wij onze burgers toedichten, is geleidelijk aan het vervagen. Ik heb in veel gevallen zelf de discrepanties meegemaakt tussen het Europese bestuur dat een rechtlijnige beleidsdoelstelling wil verwezenlijken en de concrete punten van zorg onder de burgers. Wat is het doel van een gemeenschappelijk energiebeleid als wij onze burgers geen zekere, betaalbare en groene energie kunnen leveren? Wat is het doel van het verzamelen van gegevens over energienetwerken?

Ik geloof niet dat wij moeten terugvallen op standaardoplossingen. De Commissie dient rekening te houden met de verschillen tussen en de mogelijkheden en middelen van de afzonderlijke lidstaten. U zult visie en creativiteit moeten tonen om het sombere verleden van Europa af te schudden. Daarbij kunt u op de steun van het Parlement rekenen. Als we deze mogelijkheid laten lopen, krijgt Europa over vijf jaar geen tweede kans.

Lajos Bokros (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, Griekenland staat op het punt budgettaire ineen te storten. Spanje en Portugal worstelen eveneens met steeds grotere problemen. Als de Europese Commissie, de Europese Centrale Bank en de Europese Raad niet in actie komen, bestaat het gevaar dat de eurozone uiteen gaat vallen.

Wat wij in deze situatie meemaken, is een minder dan optimale verdeling van de portefeuilles onder de commissarissen. Bij Joaquín Almunia was het beheer van de economische en monetaire zaken in veilige en vertrouwde handen. Hij wordt nu echter overgeplaatst naar mededinging en dat is niet echt zijn terrein. En Olli Rehn, de zeer eminente commissaris voor uitbreiding, wordt nu verantwoordelijk voor economische en monetaire zaken, niet zijn specialiteit.

Waarom is het in het belang van Europa om de intellectuele vuurkracht van de Commissie juist in tijden van crisis te verzwakken?

Werner Langen (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, we hebben nu een tweede Commissie-Barroso. Er is net al gezegd dat het systeem veranderd is. Dit is de vierde Commissie sinds ik hier lid ben. De eerste twee Commissies van de heren Santer en Prodi traden op als collectief. De eerste Commissie-Barroso was befaamd om haar solisten – ik denk aan de heer Dimas, aan mevrouw Kroes, maar ook aan de heer McGreevy, die onder uw voorzitterschap jarenlang niets heeft gedaan. Wanneer u nu een presidentieel systeem wilt invoeren, mijnheer de Commissievoorzitter, zou ik zeggen: u moet leiding geven, maar blijf bij het collegialiteitssysteem. Dat is beter voor Europa en beter voor de samenwerking met het Parlement.

De burgers hebben verwachtingen – u heeft het over moed gehad – in verband met de Europese agenda. Allereerst moet de euro worden gestabiliseerd, de eurozone moet worden uitgebreid en de nationale regeringen moeten op hun verantwoordelijkheid worden aangesproken. Ten tweede moeten er op basis van hedendaagse technologie banen op wereldniveau worden gecreëerd, want de Lissabon-strategie uit het jaar 2000 is mislukt, hoewel de doelstellingen de juiste waren. Ten derde moeten we Europa verder ontwikkelen op basis van de tot nu toe geboekte successen, en niet op basis van rampenscenario's en vrijwillige onthouding. We moeten van Europa een gelijkwaardige partner van de VS en China maken. Ten vierde is het niet genoeg om vragen te stellen over de toekomst, maar moet u die samen met het Parlement ook beantwoorden.

Open markten en meer onderwijs, groei en welvaart zijn geen onderwerpen van gisteren, maar moeten onderwerpen van morgen blijven, net als de sociale zekerheid en een sterke industriële basis. De financiële markten mogen niet groeien.

We willen een eerlijke samenwerking met u en met de Commissie. De Commissie moet daarbij de stuwende kracht zijn, en niet de schoolmeester van Europa. Twee fracties hebben besloten om hoe dan ook nee te zeggen, dat zijn de groenen en de communisten. Zij vertegenwoordigen amper dertien procent van de stemmen. Wanneer de voorzitter van de Commissie en de Commissie zelf goed samenwerken met het Parlement, zullen we samen de broodnodige successen boeken.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Mijnheer de voorzitter van de Commissie, zoals u weet willen de leden van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement een wezenlijke verandering in het Europese sociale beleid en een herziening van de sociale agenda.

Velen van ons willen graag geloven dat er sprake is van enige beweging in die richting – in uw interventie, in de beloften die u onze fractie heeft gedaan, in de interventie van commissaris Andor en in het institutioneel akkoord volgens hetwelk alle Europese wetgeving in de toekomst aan een milieubeoordeling moet worden onderworpen. Er is enige hoop dat u lering heeft getrokken uit de meest recente verkiezingen en de oorverdovende stilte waarmee de werknemersorganisaties de nieuwe Commissie hebben begroet.

We willen dus heel graag, mijnheer Barroso, dat wat nu nog een vage belofte is concrete invulling krijgt, en dat deze Commissie daadwerkelijk veranderingen zal doorvoeren en zo een meerwaarde zal krijgen. Barroso II mag dus niet gelijk zijn aan Barroso I.

Mijnheer de voorzitter van de Commissie, we hebben commissaris Andor horen spreken en we hebben deze droom, deze hoop. Als u zich houdt aan al hetgeen u hier en in het akkoord met dit Parlement heeft beloofd, dan zullen wij u loyaal steunen.

Wat wij willen, mijnheer Barroso – en dat heeft u als intelligent man al begrepen – is dat deze onderzoeken naar de sociale en milieueffecten aantonen dat het economisch model dat u voorstelt duurzaam is. Zo niet, dan heeft Europa geen toekomst. Europa moet zijn agenda afstemmen op die van zijn burgers en werknemers – anders zal het er niet in slagen economische integratie te verwezenlijken, laat staan politieke integratie, zoals we tenslotte willen. Wij willen een Europa opbouwen met een sterke politieke ambitie, dat zijn burgers weer weet te begeistere, dat in de wereld weer meetelt...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de kandidaat-commissarissen worden voorgesteld door de regeringen van de EU-lidstaten. Nadat ze door het Europees Parlement zijn goedgekeurd, hebben ze geen verplichtingen meer aan hun eigen land. In principe wordt van hen verwacht dat ze zich inzetten voor een gelijke ontwikkeling in heel Europa. Dit vereist bekwaamheid en vertrouwen. Het eerstgenoemde aspect is tijdens de hoorzittingen twijfelachtig geworden. De antwoorden van de kandidaten waren vaak vooraf overeengekomen, en waren geformuleerd in stuitend algemene bewoordingen. Mevrouw Ashton heeft wel een aantal details aangestipt, maar haar antwoorden waren teleurstellend. Als geheel is het een zwak team van commissarissen dat zijn bekwaamheden bij de hoorzittingen heeft laten zien, en de enkele goed gekwalificeerde kandidaten kunnen die indruk niet wegnemen. We zijn echter verplicht en bloc over de gehele Commissie te stemmen, terwijl zij geen duidelijke actiestrategie heeft gepresenteerd.

Kunnen we de Commissie vertrouwen? In de Fractie Europese Conservatieven en Hervormers werd ons de volgende vraag gesteld: zouden we het budget en het lot van ons eigen gezin in handen van deze Commissie leggen? Velen van ons beantwoordden die vraag negatief, en doen dat nu nog.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, voorzitter van de Commissie, dames en heren, als we zouden vasthouden aan de voorstelling van de feiten door de heer Cohn-Bendit, wiens interpretatie wordt getypeerd door hypocrisie, dan zou de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) hebben besloten voor te stemmen omdat zij dertien commissarissen heeft en de liberalen omdat zij er negen hebben, terwijl de sociaaldemocraten zich wellicht zouden moeten onthouden van stemming omdat hun buit gering is.

Maar zo staan de zaken er niet voor. De stem van velen van ons houdt namelijk verband met het antwoord op een meer diepgaande vraag: welke rol moet de Commissie-Barroso vervullen onder deze historische omstandigheden?

Zij moet, mijnheer de Voorzitter, miljoenen mensen en bedrijven die het moeilijk hebben nieuwe hoop geven en vastberaden en met de kracht van ideeën een eind maken aan hun machteloosheid tegenover gevestigde belangen en regeringen.

Zij moet, mijnheer de Voorzitter, een Europese invulling geven aan het immigratiebeleid en het energiebeleid en eurobonds uitgeven om herstel te garanderen. Zij moet, mijnheer de Voorzitter, met overtuiging een Europees buitenlands en veiligheidsbeleid vaststellen dat, geachte mevrouw Ashton, deze naam waardig is.

Volgens de heer Schulz lijkt u, dames en heren, op trappisten die de zwijggelofte hebben afgelegd. Ik stel u voor op deze ideale weg naar heiligheid een andere gelofte af te leggen: de gelofte van actie. Er is namelijk veel te doen. Mijnheer de Voorzitter, laten wij dat snel doen, laten wij dat goed doen, laten wij dat samen doen. Veel succes, voorzitter Barroso!

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Mijnheer de voorzitter van de Commissie, u krijgt vandaag van de progressieven onder ons het vertrouwen teneinde u niet over te leveren aan de chantage van degenen die weinig vertrouwen hebben in dit verenigde Europa en teneinde u niet te onderwerpen aan de regeringen van de 27 lidstaten.

Geloof in een verenigd Europa betekent dat u uw oorverdovende stilzwijgen moet doorbreken en een centrale rol op u moet nemen in belangrijke internationale kwesties, de belangen van Europa op economisch en industrieel gebied moet verdedigen, het sociaal beleid moet versterken en meer moet investeren om de armoede in de wereld uit te bannen, de banden met de Verenigde Staten moet aanhalen, maar wel op basis van gelijkwaardigheid, de positie van de Europese Unie in internationale organen moet versterken, te beginnen met de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, het multilateralisme op het gebied van de wereldhandel in ere moet herstellen en de agenda moet bepalen met betrekking tot de strijd tegen de vervuiling van onze planeet.

Wij zullen vandaag zonder uitzondering ons voorwaardelijke vertrouwen geven aan de Commissie en aan de afzonderlijke commissarissen, zodat het nieuwe Europa dat is ontstaan in Lissabon en dat een van de grootste politieke machten ter wereld is, volledig kan worden gerealiseerd en bovenal een gemeenschap van de toekomst kan worden, die zich richt op haar eigen maatschappelijke en economische vooruitgang en die vrede, gerechtigheid en vrijheid in de wereld uitdraagt, een gemeenschap die niet alleen achteromkijkt maar ook leeft in het hier en nu van haar welvaart en van haar glorie die in de loop van de tijd is verbleekt.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, voorzitter Barroso, het welslagen van het Verdrag van Lissabon is nu afhankelijk van u en uw team.

Verrassend genoeg heeft de eerste permanente voorzitter van de Europese Raad ervoor gekozen om na zijn verkiezing te verdwijnen. Daar is hij in geslaagd. Buiten zijn eigen land kende niemand hem tweeënhalve maand geleden, en sindsdien heeft niemand hem beter leren kennen. De Spaanse minister-president is zo beleefd geweest om hier de Spaanse prioriteiten te presenteren voor het halfjaar van het Spaanse voorzitterschap. Dat is precies het tegenovergestelde van wat de opstellers van het Verdrag van Lissabon, van wie velen hier in de zaal aanwezig zijn, hebben gewild. Niemand weet meer wie er aan het roer staat in Europa, noch de Europese burgers, noch de president van de Verenigde Staten.

In een wereld die is opgeschud door de crisis, op een continent dat al zijn oriëntatiepunten is kwijtgeraakt, dat meer dan twintig miljoen werklozen heeft, dat wordt bedreigd door een blijvende achteruitgang ten opzichte van de opkomende machten, heeft Europa behoefte aan een leider, een richting, een ambitie, een groot bindend project dat in staat is om 27 landen en een half miljard vrije burgers te mobiliseren. Wees dus niet bang, voorzitter Barroso, maar toon moed! Doelstellingen, strategie, methode, financiering, alles vereist een compleet nieuwe aanpak. Nog nooit is het uitzicht op een terugkeer naar sterke groei zo ver weg geweest. Nog nooit was solidariteit tussen de lidstaten zo nodig. Nog nooit is de kloof tussen onze capaciteiten en onze financiële middelen zo groot geweest. Nog nooit zijn de verwachtingen van de burgers zo hoog geweest. En waarschijnlijk is het Europees Parlement nog nooit zo bereid geweest om een ambitieus beleid te voeren en de tien jaar achterstand in te halen die zijn opgelopen tijdens het eindeloze institutionele debat. Ik zeg u als vriend: “de steun van het Parlement zal niet evenredig zijn met uw behoedzaamheid maar met uw moed.”

(Applaus)

Dagmar Roth-Behrendt (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, we bevinden ons in een nieuwe situatie, en het evenwicht tussen de instellingen is veranderd. De drie instellingen, het Parlement, de Raad en de Europese Commissie, moeten op basis van het Verdrag van Lissabon op een andere manier samenwerken dan tot nu toe. Ik denk dat we er allemaal belang bij hebben dat we daarin slagen. Ik heb wel

eens kritiek op u, maar uit uw opstelling in verband met het eerste deel van het interinstitutioneel akkoord krijg ik de indruk dat u dat ook wilt.

Het eerste deel van het akkoord waarover we met u hebben onderhandeld, bevat belangrijke bepalingen over de rol van het Europees Parlement in de samenwerking met u in het bijzonder, maar ook met de Raad: er komt een intensievere dialoog tussen het Parlement en de Europese Commissie, we kunnen meer informatie verkrijgen dan tot nu toe en worden op die manier een gelijkwaardige partner in de wetgevingsprocedure. Er komt een echt vragenuur, waarin de commissarissen, die tenslotte ook politici zijn, hier vragen komen beantwoorden en rekenschap geven, zonder zich te verstoppen zoals ze dat in het verleden deden. Tot nu toe, mijnheer Barroso, was u de enige die dat durfde te doen, nu gaan alle commissarissen het doen. Dat is een goede zaak voor ons allemaal en voor de Europese democratie. Hopelijk zullen de burgers hierdoor meer belangstelling krijgen voor ons werk als wetgever voor iedereen.

Tot slot, mijnheer Barroso, wil ik nog ingaan op de kwestie van de wetgevingsinitiatieven. We hebben met u onderhandeld over onze samenwerking en daarover een resolutie opgesteld. Ik ben ervan overtuigd dat we voor het initiatiefrecht van het Europees Parlement het onderste uit de kan hebben gehaald. Dit is een constructie *sui generis* en meer zit er niet in. U heeft hier aan meegewerkt, en u heeft dat eerlijk gedaan. Dat respecteer ik, en ik heb veel waardering voor de rol die u heeft gespeeld.

Collega's hebben al gesproken over de effectbeoordelingen. U heeft beloofd dat u dit onderwerp transparant zult aanpakken, op basis van samenwerking. U heeft gezegd dat sociale effectbeoordelingen voor u belangrijk zijn. Dat is voor ons een essentieel punt. Ik ben geheel tevreden met deze resultaten en vind dat we nu eindelijk aan de slag moeten gaan.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, sta mij toe om nader in te gaan op het kaderakkoord en op het speciale partnerschap tussen de Commissie en het Parlement waarnaar u verwees en dat wij uiteraard toejuichen.

Het Parlement vecht voor zijn bevoegdheden en doet dat niet ter meerdere eer en glorie van zichzelf. Wij willen de kloof van de democratische legitimiteit dichten na alle pijn die wij gezien hebben tijdens de referenda. Er is in de communautaire methode een nieuw tijdperk aangebroken. U hoeft dan ook niet te proberen om de bevoegdheden van de Commissie te verdedigen aangezien het Parlement geen rol speelde in de voormalige communautaire methode. Ik doel daarmee uiteraard op het wetgevingsmonopolie van de Commissie. Dat monopolie bestond in een periode waarin het Europees Parlement nog niet was wat het vandaag de dag wel is. Daarom verwelkom ik de gedeeltelijke toenadering die tot een oplossing heeft geleid waarbij rekening wordt gehouden met onze initiatieven in wetgevingszaken, een oplossing waarmee u akkoord bent gegaan. Het Parlement zal de uitvoering van dit compromis nauwgezet volgen aan de hand van onze verzoeken aan de Commissie om maatregelen op wetgevingsgebied te nemen.

Mijn tweede punt heeft betrekking op de Europese dienst voor extern optreden. De geloofwaardigheid van die dienst moet op twee pijlers berusten – niet alleen op de Raad, maar ook op het Parlement. Tot nu toe zijn wij op dit punt nog niet volledig tevredengesteld. Ik kijk daarbij naar uw vicevoorzitter, mevrouw Ashton. Wij betreuren het dat wij geen deel uitmaken van de Groep op hoog niveau. Wij vinden dat wij bij dit proces betrokken moeten worden en daar hebben wij ook bij voortduring om verzocht. Wij moeten betrokken worden bij de benoeming van ambassadeurs en speciale vertegenwoordigers van de EU. Wellicht dat er nog wat speelruimte over is, want het gaat niet om onze eigen eer en glorie; waar het om gaat is dat we deze dienst geloofwaardigheid verlenen in de ogen van de Europeanen. Anders wordt hij zwakker, terwijl beide partijen hem nu juist graag willen versterken.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Commissie, ik heb met bijzondere belangstelling de hoorzittingen met de kandidaat-commissarissen voor landbouw en visserij gevolgd, omdat deze sectoren in het Europees Parlement mijn speciale aandacht hebben. In elke van beide gevallen lijkt me de achtergrond van de kandidaat adequaat. Eerder dan persoonlijkheden en bekwaamheden zijn echter de politieke omstandigheden van belang waaronder zij hun taak zullen moeten vervullen. Om mijn fractie en mijzelf in staat te stellen met een gerust geweten onze stem uit te brengen voor de benoeming van de nieuwe Commissie, wil ik u, mijnheer Barroso, een aantal garanties vragen. Kunt u verzekeren dat u deze twee commissarissen alle mogelijke steun zult geven, zodat bij de aanstaande radicale hervormingen van deze beide hoogst gemeenschappelijke beleidsterreinen, landbouw en visserij, het communautaire karakter van het beleid onaangetaast zal blijven en elke vorm van renationalisatie wordt geblokkeerd?

Paulo Rangel (PPE). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, ik zou deze gelegenheid te baat willen nemen om tegenover de Commissie en de voorzitter van de Commissie te onderstrepen hoe zij de afgelopen maanden tijdens deze hele benoemingsprocedure met dit Parlement hebben samengewerkt. Er bestaat in de wereld geen enkele andere instelling met uitvoerende en wetgevende bevoegdheden die moet voldoen aan de volgende voorwaarden: haar voorzitter moet een programma voorleggen aan het Parlement, zij moet hoorzittingen met alle fracties bijwonen, zij wordt gekozen met een absolute meerderheid van de uitgebrachte stemmen en alle commissarissen moeten hier verschijnen om één voor één gehoord te worden over hun programma, waarna drie à vier uur met rechtstreekse vragen volgen – vragen die moeten worden beantwoord.

De Commissie heeft ermee ingestemd met het Parlement te onderhandelen over een kaderakkoord. In dat akkoord heeft de Commissie er in de eerste plaats mee ingestemd de bevoegdheden van het Parlement ten aanzien van wetgevingsinitiatieven te onderbouwen en uit te breiden, en in de tweede plaats het principe van volledig vrije toegang tot informatie te aanvaarden bij wetgeving, politieke besluiten en internationale onderhandelingen, alsmede, ten slotte, rekening te houden met de mening van het Parlement bij herschikkingen van de Commissie.

Dit betekent mijns inziens dat de Commissie tussen juli vorig jaar en nu definitief bewezen heeft bereid te zijn nauwe banden aan te gaan met het Parlement. Daarmee heeft zij ook op duidelijke en ondubbelzinnige wijze aangetoond dat de strategische alliantie in het Verdrag van Lissabon, waarmee de door de heer Saryusz-Wolski genoemde communautaire methode wordt bevorderd, het bondgenootschap tussen het Parlement en de Commissie is. Daarom verdienen de Commissie en het kaderakkoord de volledige steun van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten).

Othmar Karas (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, instemming is in de democratie nooit een vrijbrief, maar altijd een voorschot aan vertrouwen dat moet worden verdiend. Daarom moeten we samen aan een nieuw hoofdstuk beginnen, en niet gewoon verdergaan op de ingeslagen weg. U heeft het gezegd, mijnheer de voorzitter van de Commissie, gezien het Verdrag, gezien de crises, gezien de globalisering moeten we allemaal een nieuwe opstelling kiezen. We moeten het Europees bewustzijn in de lidstaten versterken, maar ook een oprechtere houding ten opzichte van de Europese Unie aan de dag leggen en de rol van de EU in Europa en in de wereld versterken. Dat is alleen maar mogelijk wanneer iedere commissaris leiderschap toont en we bereid zijn debatten in de EU om te zetten in beleid.

Het Europees Parlement en de Commissie moeten een nieuw partnerschap vormen. Een partnerschap voor een Europa van de burgers, een partnerschap tegen alle vormen van nationalisme, protectionisme, extremisme, hypocrisie, domdenken, onverantwoord gedrag en gebrek aan respect. Naast het stabiliteitspact voor de munt hebben we een duurzaamheidspact voor alle beleidsterreinen nodig om geloofwaardiger te worden en het verloren vertrouwen terug te winnen. We moeten de buitensporigtekortprocedure, de exitstrategie en Europa 2020 bundelen tot een gezamenlijk concept om de staatsschuld te verlagen, tekorten te reduceren, innovatie en groei te bevorderen en duurzame werkgelegenheid tot stand te brengen.

Tot slot, mijnheer de Voorzitter, doe ik een beroep op u om een openingsbalans op te maken en voorstellen te doen voor de coördinatie van het economisch en sociaal beleid, maar ook voor het belasting-, onderzoeks-, innovatie- en onderwijsbeleid, omdat we in Europa meer EU nodig hebben, dat wil zeggen meer solidariteit en meer gemeenschappelijke keuzen.

Gunnar Hökmark (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de belangrijkste uitdaging voor deze Commissie is niet het bestrijden van de huidige crisis. Wij kruipen immers al geleidelijk uit het crisisdal. Het blijft weliswaar belangrijk om de beleidsmaatregelen uit te voeren waartoe wij besloten hebben, maar de grootste uitdaging is om het fundament te leggen voor de toekomstige economie van Europa en ervoor te zorgen dat die economie dynamisch en concurrentiebestendig zal zijn en een toonaangevende rol in de wereldeconomie kan spelen.

Dit vereist beleid gericht op nieuwe banen, investeringen en een dynamische economische groei. Anders blijven wij de problemen houden die door de crisis zijn veroorzaakt – de werkloosheid en de begrotingstekorten. Het is belangrijk dat de Commissie die hier vandaag in dit Parlement wordt goedgekeurd, deze uitdaging serieus neemt.

De Europese kiezers hebben in juni een duidelijk signaal afgegeven. Zij hebben geen behoefte aan het socialistische, op regulering gebaseerde model, maar zij willen een model dat op openheid gebouwd is en het fundament kan leggen voor gelijke mededingingsomstandigheden en een sociaal Europa, dat wil zeggen voor werkgelegenheid, groei, nieuwe kansen en grensoverschrijdende integratie. Dat is de taak van de nieuwe

Commissie: het leggen van een basis voor een gezonde economie, welvaart en sociale zekerheid door een open opstelling en het omarmen van innovaties.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Gemeenschap is meer dan vijftig jaar oud. Sommige mensen hebben het erover dat die Gemeenschap in een midlifecrisis zit – zij is een beetje moe, moreel uitgeput en aarzelt over verdere uitbreiding.

Tegen deze achtergrond heeft u, mijnheer Barroso, een historische gelegenheid om staatsmanschap te tonen en op basis van een visie voor de lange termijn echte hervormingen door te voeren. Uw tweede zittingstermijn valt samen met de zestigste verjaardag van de Schuman-verklaring. De enige oplossing die de grondleggers van Europa toentertijd hadden, bestond niet uit politiek geruzie, maar uit het overstijgen van de nationale belangen om een supranationaal Europees beleid te ontwikkelen op basis van een, ook door u genoemde, open en ruimhartige houding.

In de eerste plaats verwachten wij een concrete uitvoering van het gemeenschappelijk Europees beleid, met name met het oog op de voltooiing van de interne energiemarkt. De Europese Commissie is tot nu toe de grootste bondgenoot en partner van het Europees Parlement geweest. Wij wensen u en het gehele college van commissarissen dan ook alle goeds toe.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Ik ben van mening dat de belangrijkste taak van de nieuwe Commissie de uitvoering van het Verdrag van Lissabon is. Het is uw taak om aan de burgers van Europa te laten zien dat het nieuwe verdrag aan de verwachtingen voldoet en bij hen vertrouwen in het Verdrag te wekken.

In de komende jaren moet de Commissie, naast vele andere belangrijke zaken, twee cruciale beleidsterreinen herzien: het gemeenschappelijk landbouwbeleid en het cohesiebeleid. Ik denk dat het begrotingsbeleid voor de periode 2014-2021 pas kan worden vormgegeven als deze beleidsterreinen zijn afgerond. Daarom moet dit een absolute prioriteit worden in het kaderprogramma van de nieuwe Commissie. Ik hoop dat de herziening van deze twee Europese beleidsterreinen op middellange en lange termijn zal bijdragen aan de economische, financiële en sociale balans in alle lidstaten om te voorkomen dat er weer een onbalans zoals nu ontstaat en de duurzame ontwikkeling van de Europese Unie als geheel in gevaar wordt gebracht.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) De nieuwe lidstaten maken zich met recht bezorgd over het feit dat het nationaal egoïsme en de roep om renationalisatie in de Europese Unie aan kracht winnen. De Europese Unie kan niet bestaan zonder solidariteit, cohesie en de inhaalslag van de minder ontwikkelde nieuwe lidstaten. De Commissie onder leiding van de heer Barroso moet het 2020-programma dan ook zodanig vormgeven dat we niet tegelijkertijd het tot nu toe gevoerde communautaire beleid afbreken maar het juist – zij het met hervormingen – in stand houden en versterken, in het bijzonder het cohesie- en regiobeleid en het gemeenschappelijk landbouwbeleid. We zien alarmerende intenties om deze beleidsterreinen af te breken, met name om in de gemeenschappelijke landbouwbegroting te snoeien. De Commissie moet concrete maatregelen opstellen om te voorkomen dat de mondiale crisis een werkgelegenheids- en sociale crisis wordt. Ten slotte is het ontoelaatbaar dat uit de tragische Griekse situatie de conclusie wordt getrokken dat we de eurozone niet verder moeten versterken en de uitbreiding op de Westelijke Balkan niet moeten voortzetten.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, Albert Einstein heeft ooit gezegd dat leven te vergelijken is met fietsen: om je evenwicht te bewaren, moet je blijven bewegen. Dat is precies wat wij van de nieuwe Commissie verwachten. Tegelijkertijd zijn er ook punten van zorg. De kwestie van de klimaatverandering is bijvoorbeeld over een aantal portefeuilles opgesplitst; dat is bijzonder zorgwekkend. Het industrie- en het energiebeleid worden intussen behandeld door commissarissen met dezelfde politieke achtergrond; ook dat is zeer zorgwekkend. Wij hebben thans behoefte aan evenwicht en aan ondersteuning van duurzame economische groei. Het is belangrijk dat dit ook in de 2020-strategie van de EU tot uiting komt.

De eerste woorden van een roman zijn altijd het moeilijkst te schrijven. De indruk die de Commissie wekt en de wijze waarop zij gaat functioneren, zullen hun weerslag krijgen in de Europese 2020-strategie, die een indicatie geeft van de toekomstige werkzaamheden en de kwaliteit van de nieuwe Commissie. Ik hoop dat zij een duurzaam karakter heeft.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, geachte leden van het nieuwe college, dames en heren afgevaardigden, geachte gasten op de tribune, in deze tijden van economische, financiële en klimatologische crisis verwachten de burgers van Europa leiderschap van u. Ze verwachten moedige en heldere projecten. Mijnheer Barroso, u heeft vandaag meerdere malen gezegd “dat we niet kunnen voortgaan op de ingeslagen weg en dat we dapper en stoutmoedig moeten zijn”. Dat is echter niet wat we in uw richtsnoeren of tijdens de hoorzittingen met de meeste commissarissen gezien hebben.

Een voorbeeld is het buitenlands beleid. Mevrouw Ashton, u moet eigenlijk de stem van heel Europa zijn. Dat betekent niet alleen dat u goed moet coördineren en de lidstaten moet raadplegen, maar ook dat u de Raad ambitieuze en concrete projecten moet voorleggen, bijvoorbeeld voor Europese civiele rampenpreventie op basis van het verslag-Barnier. U moet het heft in handen nemen, ook in zaken met betrekking tot de financiële crisis. Er moet een gemeenschappelijk toezicht op de financiële markten komen, en een belasting op financiële transacties.

Ik vraag u om de Raad zulke voorstellen voor te leggen en niet te wachten of de Raad ja of nee zegt, of tot afzonderlijke lidstaten bij u komen lobbyen. Wanneer u deze leidende rol speelt, kunt u rekenen op de steun van het Europees Parlement. Die heeft u nog niet.

John Bufton (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, sta mij toe een kwestie aan de orde te stellen die naar mijn idee zeer belangrijk is voor het Verenigd Koninkrijk.

Op dit moment maken wij in het Verenigd Koninkrijk gebruik van een uitzonderingsclausule inzake de 48-urige werkweek. Nadat ik tijdens de hoorzittingen naar de heer Andor heb geluisterd – en ik heb persoonlijk helemaal niets tegen de heer Andor – maak ik mij echter grote zorgen over de richting waarin hij ons wil gaan voeren. In mijn optiek is het heel waarschijnlijk dat het Verenigd Koninkrijk zijn uitzonderingsclausule kwijtraakt. Als dat gebeurt, zijn drie miljoen mensen in ons land hiervan de dupe. Zij werken graag extra uren. Onze “vrijwillige brandweer” loopt hierdoor gevaar, met name in mijn eigen regio, Wales, waar 75 procent van de brandweerdiensten door “vrijwilligers” wordt uitgevoerd.

Wij hebben binnenkort parlementsverkiezingen en ik roep alle aanwezige Britse leden van het Europees Parlement op om tegen de nieuwe Commissie te stemmen, want als de uitzonderingsclausule inzake de 48-urige werkweek voor de hardwerkende burgers in mijn land wordt afgeschaft, zal dat zeer ernstige gevolgen hebben. Het is aan hen. Die drie miljoen mensen zullen – net als ik – nauwlettend in de gaten houden hoe zij gaan stemmen.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, het Verdrag van Lissabon is bedoeld om de Europese Unie sterker te maken, primair natuurlijk de Europese Commissie, maar ook het Parlement. Dan is het echter grotesk dat desondanks politiek tamelijk zwakke personen de leiding krijgen over de instellingen van de EU. Politieke waarnemers zijn het erover eens dat er geen werkelijke politieke zwaargewichten in de nieuwe Commissie zitten. De voorzitter van de Commissie is al de kleinste gemene deler waarover de machthebbers in de grote lidstaten van de EU het eens konden worden, en die situatie wordt blijkbaar ongehinderd voortgezet bij de benoeming van de individuele commissarissen. Met name ook de nieuwe permanente voorzitter van de Raad en de hoge vertegenwoordiger worden als politieke lichtgewichten beschouwd. Belangrijke politieke partners, zoals de VS, laten ons dat nu al duidelijk merken, en we weten niet wat andere partners, zoals Rusland, gaan doen.

Dat leidt tot de vraag of een versterkt Europees Parlement samen met een zwakke Commissie werkelijk goed werk kan verzetten voor de integratie en voor de belangen van de Europese volken.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik zou willen dat de nieuwe Commissie meer doet voor het midden- en kleinbedrijf. Daar werkt tweederde van onze werknemers, en het genereert de helft van ons bruto binnenlands product. We moeten er vooral voor zorgen dat de kredietwaardigheid van het midden- en kleinbedrijf beter wordt, omdat het juist in tijden van crisis risicokapitaal nodig heeft om goede lonen te kunnen blijven betalen. We moeten onze concurrentiepositie versterken, en daarom moeten we meer doen voor de infrastructuur, met name voor de trans-Europese netwerken.

We moeten ervoor zorgen dat ook middelgrote en kleine bedrijven over onderzoeksmogelijkheden beschikken zodat zij via het Europees Instituut voor Technologie nieuwe producten en diensten kunnen aanbieden. Ook moeten we het beroepsonderwijs en de bijscholing verbeteren. Daar is een grote taak weggelegd voor de Europese Commissie. Ik wens de nieuwe Europese Commissie het allerbeste voor de toekomst.

Milan Zver (PPE). – (SL) Ik behoor tot diegenen die geloven dat het vandaag een grote dag is voor de Europese democratie, niet alleen omdat we de Europese instellingen en structuren zullen vervolmaken, maar ook omdat we dit interinstitutionele akkoord zullen goedkeuren dat, samen met het Verdrag van Lissabon, eigenlijk de invloed van de Europese burgers op het Europese beleid zal doen toenemen.

Dat lijkt me belangrijk, zeker nu we al tekenen van de eerste crisis in de Europese democratie kunnen vaststellen of bevestigen: een lagere opkomst bij verkiezingen, minder vertrouwen van de burgers in de fundamentele

democratische instellingen, geweld tegen demonstranten in sommige Europese hoofdsteden, terwijl in andere de symbolen van totalitaire en soortgelijke regimes worden herdacht.

Kortom, het is volgens mij de hoogste tijd dat het Europese beleid ook op het vlak van institutionele opbouw iets doet voor de ontwikkeling van de democratie, maar dat volstaat niet. We moeten ons ook inspannen om het niveau van de democratische politieke cultuur te verhogen, vooral in postcommunistische landen.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, de Spaanse leden van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement zullen vóór het mandaat van de Commissie stemmen die nu Barroso II gaat heten. We hebben daar goede redenen voor. Een daarvan is dat we ervan overtuigd zijn dat de heer Barroso, als hij een mandaat voor Barroso II heeft, zeker niet zal willen toestaan dat de critici van Barroso I gelijk krijgen.

Iedereen kan zien waarom. Europa is veranderd, de wereld is veranderd en we zijn allemaal in een crisis terechtgekomen. We hebben nu een gemondialiseerde wereld, die een mondiale crisis doormaakt en behoefte heeft aan een Europa dat op het wereldtoneel een rol van betekenis kan vervullen. We moeten actie ondernemen – om een antwoord te formuleren op klimaatverandering, om nieuwe energiebronnen te vinden, om ons buitenlands beleid een voor de rest van de wereld relevante dimensie te verlenen, en om een bijdrage te leveren aan een veiliger wereld door het bestrijden van criminaliteit en terrorisme. En die actie moeten we nu ondernemen.

Er zijn sinds de verkiezingen al zes maanden verstreken. Het wordt nu dus hoog tijd dat we een Commissie krijgen die volledig op sterkte en volledig operationeel is. Dat is wat de 500 miljoen Europeanen die ons nu volgen op dit moment van ons verlangen. We zijn er daarom van overtuigd dat geen actie ondernemen geen optie is. De enige optie is dat Barroso II de critici van Barroso I verstoelt doet staan door actie – vastberaden actie – te ondernemen.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Vandaag is een belangrijke dag. Wij kiezen niet alleen een Commissie voor 27 lidstaten, maar ook voor een verenigd Europa. In dit Huis is gezegd dat de uitvoering van het Verdrag van Lissabon dringend moet gebeuren. Het is een urgente kwestie die overschaduwd wordt door een grote moeilijkheid. De huidige crisis is verre van behulpzaam bij het uitvoeren van het Verdrag, dat moet leiden tot één Europa voor 27 landen en tegelijkertijd een Europa waar iedere Europeaan in kan geloven.

Ik wil benadrukken dat, in mijn optiek, de grootste uitdaging voor de Europese Unie in feite het solidariteitsgevoel is tussen Europeanen uit de oude landen en die uit de nieuwe landen, met andere woorden: de solidariteit tussen Oost en West. Alleen op deze wijze kunnen wij Europa geloofwaardig maken voor hen die vroeger of later tot onze Unie willen toetreden, ongeacht of het gaat om de westelijke Balkan, Moldavië, Turkije of IJsland.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, de vorming van de Commissie heeft beslist veel te lang geduurd. Toekomstige historici zullen zich er zeker over verbazen hoe het mogelijk was een half jaar te besteden aan het samenstellen van de Commissie, terwijl wij de ergste crisis in de economische geschiedenis van Europa doormaakten.

Ik ben desondanks van mening dat dit proces al met al zowel de Commissie als het Parlement heeft versterkt. Ik verwonder mij daarom over de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie, die eensgezind heeft besloten tegen de nieuwe Commissie te stemmen, vooral omdat zij zelf veelvuldig hebben gezegd dat zij in dit proces veel hebben bereikt en dat hun doelstellingen werden aanvaard. Eerlijk gezegd vind ik dit een geval van extreem populisme.

Een goed functionerende interne markt en een sociaal Europa zijn als broer en zus: zij gaan hand in hand. Het is zeer belangrijk te beseffen dat een beoordeling van de sociale effecten een stap in de richting van een sociaal Europa is.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, ik ben niet alleen teleurgesteld door de personele samenstelling van de Commissie, maar ook door de verdeling van de portefeuilles. Sommige daarvan heeft u zo opgesplitst dat het voor onze commissies heel moeilijk wordt om concreet te onderhandelen. Bovendien heeft u een aantal commissarissen een portefeuille afgepakt die ze eigenlijk goed hadden beheerd, en ze een minder populaire portefeuille gegeven. Dat heeft voor mij ook een psychologische dimensie. Een ongelukkige commissaris kan heel wat schade aanrichten, mijnheer Barroso, omdat hij met name in het begin van alles in zijn oor gefluisterd krijgt waarmee hij niet uit de voeten kan. Dat was volgens mij een verkeerde beslissing.

Het tweede punt gaat over het interinstitutioneel akkoord. We zullen er werkelijk voor vechten dat het wordt uitgevoerd, want nu geldt het Verdrag van Lissabon. We zullen daadwerkelijk gebruikmaken van onze medezeggenschap, hoewel de Raad en de Commissie nog passief verzet leveren. Ook de Commissie kan daarop rekenen.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie bevindt zich in een volkomen nieuwe situatie. Het Verdrag van Lissabon heeft belangrijke wijzigingen geïntroduceerd. Wat kunnen we zeggen nu het twee maanden in werking is? Welnu, als we er wat dieper over nadenken, is het eigenlijk alleen nog maar een goed en belangrijk begin. Pas nu is de tijd aangebroken om die bepalingen en ideeën echt inhoud te geven. We moeten een gepaste verdeling van de bevoegdheden tussen de instellingen of pas gecreëerde belangrijke hoge posities maken, en politieke beginselen en regels voor samenwerking vaststellen. We moeten ook het beginsel aanhouden van ware gelijkheid tussen de lidstaten, maar ook tussen de lidstaten en de Unie. Het is belangrijk niet af te doen aan de waarde van het voorzitterschap van de verschillende lidstaten.

Alleen een samenhangende Unie die zich eensgezind opstelt zal de positie in de wereld hebben die zij verdient. De eerste ervaringen die we de afgelopen twee maanden hebben opgedaan geven aanleiding tot een aantal twijfels. Daarom moet er goed worden nagedacht over deze problemen, en moeten er maatregelen worden genomen die ons in staat stellen de verwachte effecten en een nieuwe kwaliteit in de werking van de Europese Unie te realiseren.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Vaak wordt de vraag van Kissinger aangehaald: wie neemt de telefoon op? Hiermee wordt bedoeld dat we sterke persoonlijkheden en sterke gezichten nodig hebben. Nee! We hebben sterke instellingen nodig. We hebben een Commissie, een Parlement, een Europese Unie nodig waarin iedereen bij de Commissie de telefoon kan opnemen omdat hij of zij een goed antwoord en een goede oplossing kan geven. Ik heb nu ook zo'n telefonisch verzoek: we willen een Europa waarin ook de rechten van de van oudsher bestaande nationale minderheden in ere worden gehouden en waar geen Slowaakse taalwet bestaat. Met het van kracht worden van die taalwet worden niet alleen de Europese grondrechten en de bepalingen van de Europese mensenrechtenverdragen geschonden, maar dreigt ook gevaar voor een van de grootste verdiensten van de Europese integratie, de werking van de interne markt. Ik verzoek de Commissie in overeenstemming met het advies van de Juridische dienst de nodige maatregelen te treffen om de onverkorte handhaving van het communautair recht te waarborgen.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, de structuurfondsen hebben voor regio's als Wales in het verleden en heden een belangrijke rol gespeeld. Zij zijn vele personen, gemeenschappen en bedrijven tot steun geweest. Zij zijn met name van belang geweest gedurende de recente zware economische tijden.

Derhalve is het cruciaal dat al deze groepen ook in de toekomst van de structuurfondsen kunnen profiteren. Naar mijn idee zou er voor alle regio's in de Europese Unie een structuurfonds beschikbaar moeten zijn, mits zij aan de eisen voldoen die na 2013 gelden. Ik vind dat wij de renationalisatie van de structuurfondsen uit moeten sluiten. Ik ben dan ook met name verheugd over de opmerkingen van de kandidaat-commissaris voor begroting en financiële programmering, die zei dat hij tegen de renationalisatie van het cohesiebeleid en de structuurfondsen is.

Daarnaast acht ik het van wezenlijk belang dat de financiering niet plotseling in 2013 voor alle genoemde groepen wordt beëindigd. Derhalve vind ik het belangrijk dat alle regio's die na 2013 niet aan de convergentiecriteria voldoen, een transnationale status kunnen krijgen. Ik hoop dan ook dat de Commissie het cohesiebeleid en de structuurfondsen de komende weken en maanden de prioriteit zal geven die zij verdienen.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, sta mij toe om een kwestie aan de orde te stellen die ik ook al in mijn eigen land aan de orde heb gesteld. Ik hoop dat als ik deze kwestie maar tot in den treure onder de aandacht breng, er ook eindelijk wat actie wordt ondernomen.

Wij praten continu over de bancaire crisis en wat wij voor kleine en middelgrote ondernemingen kunnen doen. Het probleem is dat er veel van die kleine en middelgrote ondernemingen zijn die eenvoudigweg geen leningen kunnen krijgen ook al hebben zij een levensvatbaar bedrijf en kunnen zij voor werkgelegenheid zorgen. In mijn ervaring is de afwezigheid van echte bankiers de grootste oorzaak van dit probleem. Wij zijn in deze crisis verzeild geraakt omdat het bancaire stelsel op de automatische piloot functioneerde en dat is in veel gevallen nog steeds zo. De Europese Centrale Bank en de Europese Commissie hebben veel steun aan de financiële instellingen verstrekt. Nu is het tijd dat wij alle invloed die wij hebben, gebruiken om terug te

keren naar de traditionele bankier die in staat is risico's in te calculeren op basis van karakter, capaciteiten en prestaties in het verleden.

Volgens mij zou dat echt een groot verschil uitmaken. Ik zeg het ook tegen de 27 commissarissen die hier aanwezig zijn: onderschat uw mogelijkheden om invloed uit te oefenen niet ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, ik zou twee dingen willen noemen die voor mij absoluut cruciaal zijn. Er is vandaag vaak gezegd dat we de crisis moeten overwinnen, maar we mogen één ding niet uit het oog verliezen: alleen omdat er weer bonussen worden uitbetaald en de banken weer stabiel zijn is de crisis nog niet overwonnen. Deze crisis is pas overwonnen wanneer degenen die hun baan zijn kwijtgeraakt weer aan de slag kunnen en ook diegenen die tot nu toe helemaal geen werk hebben gehad een baan vinden. Dan hebben we deze crisis overwonnen.

Daarom is het voor uw Commissie heel belangrijk dat u streeft naar het scheppen en beschermen van banen, en ervoor zorgt dat degenen die hard werken daar ook genoeg geld voor krijgen, en een groter deel van de algemene welvaart dan tot nu toe. Wanneer u daarin slaagt, vind ik dat de toekomstige Commissie beter werk levert dan de vorige.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, net als bij de verkiezing van een paus hoop ik dat wij vanavond kunnen zeggen: "*Habemus Papam, habemus Commissie*". Een van de dingen waar ik mij echter zorgen over maak, en met mij vele anderen, is dat wij op grond van het Verdrag van Lissabon een voorzitter van de Raad zouden benoemen om duidelijkheid te scheppen. Ik ben er niet zeker van of die duidelijkheid er nu is. Wellicht dat voorzitter Barroso hierop een antwoord zou kunnen geven.

Wanneer in tijden van crisis puntje bij paaltje komt, is de vraag wie die ene stem zal zijn die Europa vertegenwoordigt. Is dat de heer Van Rompuy? Of wellicht mevrouw Ashton? Is het misschien een van de commissarissen? Neemt het rouserend voorzitterschap die rol waar of anders wellicht voorzitter Barroso zelf? Ik zou op deze vragen graag een antwoord krijgen.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik zal beginnen met te trachten om een paar concrete vragen te beantwoorden en zal vervolgens nader ingaan op de meer algemene vragen.

Allereerst heeft een aantal leden van dit Parlement vragen gesteld in verband met de eurozone en met sommige valutaproblemen waarmee wij in een aantal lidstaten van die eurozone worden geconfronteerd. Sta mij in de eerste plaats toe erop te wijzen dat de euro een van de grootste successen is in de geschiedenis van Europa. Sinds de invoering van de euro door elf lidstaten is de eurozone inmiddels uitgegroeid tot zestien lidstaten. De eurozone is sinds die begintijd een gebied van stabiliteit en werkgelegenheidsgroei geweest. Uiteraard is ook de eurozone beïnvloed door de crisis. Landen die niet tot de eurozone behoren, zijn ook door de crisis getroffen. Ik hoop u er niet aan te herinneren dat de minister-president van IJsland een aantal dagen geleden een bezoek aan mij heeft gebracht. IJsland is een land dat dicht bij ons in de buurt ligt en geen deel uitmaakt van de eurozone, maar wel hard door de crisis is geraakt. Ik wil nogmaals benadrukken dat de crisis niet in de eurozone is begonnen maar afkomstig is van buiten de eurozone.

De waarheid is echter dat de euro de landen die deze gemeenschappelijke munt delen, wel degelijk heeft beschermd. Naar mijn idee zou de Europese situatie vandaag de dag veel problematischer zijn geweest zonder de euro. Wij hebben echter nog steeds niet alle voordelen van de euro volledig benut. Daartoe dienen wij de economische coördinatie in de eurozone te intensiveren. Het klopt dat het niet slechts om een monetaire unie gaat. Wij zouden ook een echte economische unie moeten hebben. Het Verdrag geeft ons op dat vlak nieuwe mogelijkheden en ik ben voornemens om die te benutten. Als wij uw steun krijgen zal Olli Rehn, de nieuwe commissaris voor deze zaken, deze beleidslijn verder ontwikkelen.

Het is belangrijk om vooruit te kijken naar de manier waarop wij de eurozone verder kunnen versterken, maar dat hoeft ons niet te beletten om ook naar het heden te kijken. De eurozone maakt op dit moment een moeilijke periode door. Het heeft geen zin om dat te ontkennen. Andere landen buiten de eurozone maken ook zeer moeilijke tijden door. Dat moeten wij eveneens onderkennen. Ik moet echter zeggen dat er soms over de financiële markten wordt bericht op een wijze die de problemen alleen maar uitvergroot, waardoor niet altijd een objectieve beoordeling van de situatie wordt gegeven. Dergelijke analyses zijn meestal afkomstig van landen buiten de eurozone.

Toch beschikt de eurozone over de capaciteiten om de problemen op te lossen waarmee wij op dit moment worden geconfronteerd. Wij hebben ons stelsel van monetaire regelgeving, het stabiliteits- en groeipact, dat op een adequate manier ten uitvoer dient te worden gelegd. In het geval van Griekenland hebben wij de mogelijkheid om het monetaire aanpassingsprogramma van dat land te evalueren en te controleren. Wij hebben daarnaast de mogelijkheid om Griekenland aanbevelingen te doen voor ingrijpende structurele hervormingen die ook nauwlettend door de Commissie in de gaten zullen worden gehouden.

Op 3 februari heeft de Commissie een pakket maatregelen met betrekking tot Griekenland aangenomen, dat begin volgende week aan de Raad zal worden voorgelegd. Uiteraard is voor een doeltreffende oplossing met name actie van Griekse kant vereist, maar door de vastberadenheid van de Griekse autoriteiten te ondersteunen versterken wij het vertrouwen in een succesvolle afloop van hun ambitieuze programma.

De lidstaten, met name die in de eurozone, dienen zich er altijd van bewust te zijn dat het economische beleid van elke afzonderlijke lidstaat van invloed is op de economieën van de andere lidstaten. Ik stel dan ook prijs op duidelijke indicaties van alle lidstaten dat zij zich van deze uitdaging bewust zijn en dienovereenkomstig zullen handelen.

Er is een concrete vraag over het consumentenbeleid gesteld, ik dacht door mevrouw Gebhardt. Binnen de Commissie is er één persoon met een duidelijke verantwoordelijkheid voor dat consumentenbeleid en dat is commissaris Dalli. Hij is verantwoordelijk voor dit beleid, voor het voorstellen van initiatieven op dit gebied en voor de bespreking van de betreffende kwesties met u in de Commissie interne markt en consumentenbescherming en in de plenaire vergadering. Specifieke aspecten op het gebied van de maatschappelijke organisaties vallen onder de verantwoordelijkheid van de commissaris voor justitie, vicevoorzitter Reding. De behandeling van deze specifieke kwesties door de minister van Justitie is een gangbare praktijk in de meeste Europese regeringen.

Uiteraard worden alle besluiten over nieuwe initiatieven goedgekeurd door het college. Ik hecht bijzonder veel waarde aan collegialiteit. In feite hebben velen van u er bij de Commissie op aangedrongen om een grotere nadruk op die collegialiteit te leggen. Op grond van de Verdragen is de voorzitter van de Commissie de hoeder van de collegialiteit. In het huidige politieke klimaat is dat een normale tendens. Steeds vaker zijn kwesties transversaal of horizontaal van aard. Daarbij bestaat behoefte aan een gemeenschappelijk doel en is de integratie van verschillende beleidssectoren vereist.

Wat er nu in de Commissie gebeurt, is min of meer hetzelfde als wat er in het nationale en het mondiale bestuur gebeurt. Wij zien tegenwoordig steeds vaker dat staatshoofden of regeringsleiders op een gecoördineerde en samenhangende manier zaken dienen aan te pakken die voorheen afzonderlijk werden afgehandeld door degenen die binnen de regering voor een bepaalde kwestie verantwoordelijk waren.

Dat is dan ook precies wat wij voornemens zijn te gaan doen. Ik wil dit punt graag met gepaste trots benadrukken aangezien wij deze nieuwe Commissie opbouwen op basis van de ervaringen van onze voorganger. Onze voorganger was de eerste Commissie van het uitgebreide Europa; het was de eerste keer dat wij een Commissie hadden bestaande uit 27 leden uit 27 verschillende landen. Het feit dat die Commissie doelgericht en in een echt collegiale sfeer heeft geopereerd, toont aan dat de uitgebreide Unie ook met 27 of meer leden goed kan functioneren. Ik denk dat deze constatering ook van essentieel belang voor de toekomst is.

Er zijn verschillende concrete vragen gesteld over het cohesiebeleid en een aantal communautaire beleidsterreinen zoals de visserij en de landbouw; ik denk daarbij bijvoorbeeld aan de vraag van de heer Capoulas Santos. Het cohesiebeleid is verankerd in het Verdrag van Lissabon. Het gaat van nature om een Europees beleid. Wij moeten bekijken hoe wij het hervormingsproces kunnen voortzetten teneinde de resultaten van de investeringen op dit vlak continu te verbeteren. Daarnaast dienen wij te waarborgen dat het regionaal en cohesiebeleid wordt vertaald in een concrete verbetering van het concurrentievermogen van alle Europese regio's. Wij moeten er zeker van zijn dat het beleid dit ook kan waarmaken, zodat wij tijdens het volgende financiële debat sterke argumenten naar voren kunnen brengen. Ik wil u graag de verzekering geven dat ik bijzonder veel waarde hecht aan de beginselen van sociale, economische en territoriale cohesie die in het Verdrag van Lissabon zijn verankerd; ik denk eigenlijk dat dit voor de voltallige nieuwe Commissie geldt. Uiteraard zullen wij alles in het werk stellen om de uitvoering van de gemeenschappelijke beleidsmaatregelen van Europa te bevorderen.

Er is ook een aantal vragen gesteld over de beoordeling van sociale effecten, zoals de vraag van de heer Cercas. Sta mij toe om nog een keer te op te helderen wat ik eerder al in het openbaar heb gezegd. Wij zijn absoluut voornemens om een beoordeling van de sociale effecten in te voeren in het kader van de werkzaamheden

van de Raad voor Effectbeoordeling. Naar ons idee boeken wij goede vooruitgang op het gebied van die effectbeoordeling. Wij zijn altijd bereid om daar nog meer verbetering in aan te brengen en zijn tevens van mening dat de sociale dimensie op adequate wijze in onze werkzaamheden tot uiting dient te komen.

Enkele leden van dit Parlement hebben vragen gesteld over de continuïteit van de energievoorziening. Ik wil graag onderstrepen dat wij dat onderwerp in ons voorstel voor de 2020-strategie van de Europese Unie zullen integreren. Een van de innovaties van die strategie is er specifiek op gericht om sommige beleidsmaatregelen die voorheen afzonderlijk werden behandeld, nu te bundelen. Ik ben van mening dat het bevorderen van de continuïteit van de energievoorziening en van de energie-efficiëntie een belangrijk onderdeel dient te vormen van onze agenda voor een beter concurrentievermogen en voor een groenere en duurzame groei in Europa op basis van een efficiënt gebruik van natuurlijke hulpbronnen. Dit onderstreept ook het grote belang dat wij aan deze agenda hechten.

Een aantal van u, zoals de heer Hökmark, heeft mij vragen voorgelegd over het MKB en het belang van de interne markt. Het is van wezenlijk belang dat wij de interne markt nu weer nieuw leven inblazen. Het is belangrijk dat wij duidelijk maken dat het bij de interne markt niet alleen om een markt gaat, ook al zijn markten op zich natuurlijk wel belangrijk.

Sommigen geloven dat wij markten verdedigen omdat wij marktfundamentalisten zijn. Niets is minder waar. Wij zijn ervan overtuigd dat de interne markt vooral een basis vormt voor het Europese project. Zonder interne markt is een sterke Europese Unie onmogelijk. Als we toestaan dat de interne markt versplintert, zal het lelijke economisch nationalisme in Europa weer zijn gezicht laten zien. Wij moeten er vastberaden voor uitkomen dat de interne markt er is om de zwaksten – de consumenten – te verdedigen, om de kleine en middelgrote ondernemingen tegen monopolies te beschermen en uiteraard om het Europese project als geheel in stand te houden. Dat is de reden dat ik de heer Monti heb gevraagd een verslag samen te stellen om nieuwe ideeën te verzamelen en meer consensus te creëren met het oog op nieuwe impulsen voor een verdieping van de interne markt; dat is en blijft namelijk een van de grootste prestaties van ons Europees project in het verleden en in de toekomst.

(FR) Ik wil nu enkele meer algemene punten aan de orde stellen, die een aantal van u naar voren heeft gebracht. De heer Daul, de heer Schulz, de heer Lamassoure, die in zijn interventie heeft aangedrongen op moed, de heer López Aguilar, de heer Mayor Oneja en vele anderen hebben het punt van ambitie aan de orde gesteld. Dat is naar mijn mening een uiterst belangrijk punt waarover wij een eerlijk debat moeten voeren.

Sommigen van u, met name de heer Schulz, hebben mij nogmaals ondervraagd over de markt en het sociaal beleid. Ik wil u nogmaals zeggen: u hoeft de Commissie niet te overtuigen van de noodzaak van een sociaal doel. Samen met ons moet u proberen om enkele hoofdsteden te overtuigen, omdat de waarheid heel duidelijk is: sommige hoofdsteden vinden dat Europa de markt is en dat zij volgens het subsidiariteitsbeginsel zelf de sociale kant zijn. Daar ben ik het niet mee eens. Ik vind dat we een sociale dimensie nodig hebben om ook een emotionele binding met Europa te krijgen. We hebben een sociale dimensie nodig, waarbij wat op communautair niveau kan worden gedaan daadwerkelijk wordt gecombineerd met wat op nationaal niveau kan worden gedaan. Niemand wil een Europees systeem van sociale zekerheid of een gecentraliseerd Europees gezondheidsstelsel in het leven roepen. Dat stellen we ook niet voor.

Dit moeten we trouwens niet bekijken in termen van wedijver tussen het nationale niveau en het Europese niveau. Als er echter, in aanvulling op wat we doen op het gebied van de interne markt, concurrentie, het beleid van staatssteun en andere beleidsterreinen zoals de buitenlandse handel, geen sociale dimensie bestaat in Europa, dan heeft het Europese project een legitimiteitsprobleem.

Ik benadruk daarom het volgende: u hoeft ons niet te overtuigen van de noodzaak van een sociale dimensie. Werk met ons samen om de sociale dimensie van Europa, de sociale markteconomie, te versterken, wat overigens als doelstelling is opgenomen in het Verdrag van Lissabon. Ik vind dat heel belangrijk en we moeten daar samen aan werken. Dat lijdt absoluut geen twijfel.

(Applaus)

Wat betreft de kwestie van het bestuur – een favoriet thema van de heer Verhofstadt en ook van mijzelf – zeg ik nogmaals: “help ons en steun ons”. Ik ben voorstander van een versterkt bestuur van Europa en Europa heeft dat versterkte bestuur nodig. Mijn toespraak – u zult het een toespraak noemen, want het is een toespraak, maar wel een toespraak die ik houd namens het nieuwe college en waaruit een ambitie, een beleidslijn spreekt – is duidelijk. Dit zijn geen gewone tijden. Ik heb al gezegd: zowel binnen als buiten Europa is er behoefte aan meer vastberadenheid op Europees gebied. Ik ben er zowel verstandelijk als uit politiek oogpunt absoluut

van overtuigd dat als Europa niet gezamenlijk handelt, we het gevaar lopen slechts een rol van weinig betekenis te kunnen spelen op internationaal gebied. Ik heb het al in mijn richtsnoeren gezegd voor de staatshoofden en regeringsleiders, en ik zal het overmorgen herhalen tijdens de informele Europese Raad, want ik ben ervan overtuigd.

Ik denk dat de recente ontwikkelingen deze situatie alleen maar scherper hebben benadrukt. De internationale financiële crisis heeft aangetoond hoezeer onze economieën vervlochten zijn. Ook de huidige problemen van de eurozone tonen aan hoezeer onze economieën vervlochten zijn. We moeten ons daarom krachtiger inspannen in termen van Europese coördinatie en Europees bestuur. We hoeven Brussel niet per se nationale bevoegdheden te geven: dat is een discussie uit de twintigste eeuw die naar mijn mening achterhaald is. Het is een vergissing om een discussie te voeren in termen als “het is voor Brussel, het is voor de Commissie, het is tegen de lidstaten ...”, want dat is belachelijk.

Het is duidelijk dat als we vandaag de dag willen meetellen in de wereld, onze lidstaten alleen niet de noodzakelijke invloed hebben om op gelijke voet te praten met de Verenigde Staten, Rusland of China. We hebben behoefte aan deze dimensie, niet om Brussel te versterken, maar om Europa te versterken en vooral om ons te concentreren op de concrete belangen van al onze burgers. Daar moeten we gezamenlijk aan werken en ook daarover zeg ik u: steun ons. We hebben behoefte aan uw steun, niet in de zin van een strijd tussen de instellingen – meer dan ooit hebben we behoefte aan institutioneel partnerschap – maar om de belangen van Europa te behartigen in de wereld.

Laten we ten slotte ook heel duidelijk zijn over de externe betrekkingen. Op welk gebied telt Europa mee in de wereld? Europa telt mee daar waar het een echt gezamenlijk afgestemde positie inneemt. Europa wordt gerespecteerd op handelsgebied, dat kan ik u verzekeren. Onze mededingingswetgeving wordt door alle grote internationale concerns geëerbiedigd. We hebben een gemeenschappelijk beleid. We hebben instellingen. We hebben de basis van waaruit we kunnen handelen. Maar pas op! Met name wanneer het gaat over internationale veiligheid, beschikt Europa op dit moment niet over de geopolitieke instrumenten en defensie-instrumenten die andere landen wel hebben. Wanneer ik met enkele van onze mondiale partners spreek, zie ik heel goed dat zij vooral in termen van veiligheid denken. Zij denken in termen van strategisch evenwicht. En op dat gebied, laat dat duidelijk zijn, kan Europa zich niet naïef opstellen.

Het probleem in Kopenhagen was niet een gebrek aan ambitie van Europa, zoals sommigen zeggen. Integendeel, wij waren verreweg het meest ambitieus. Ik vind dat Kopenhagen heeft aangetoond dat we een Europees belang hadden moeten formuleren op de verschillende gebieden en dat samen met al onze partners op een samenhangende en strategische wijze hadden moeten behartigen. We moeten dus niet eenvoudigweg een ruimhartig beleid voeren, hoe belangrijk dat ook is, maar we moeten ook de kracht hebben om onze ruimhartigheid te verdedigen en de overtuiging om onze belangen te behartigen. Dat ben ik van plan te doen en ik hoop ook op uw steun op dat gebied.

Ten slotte hebben sommigen – onder wie de heren Lehne en Swoboda, de dames Roth-Behrendt en Wallis, en de heer Rangel – uitvoerig gesproken over het interinstitutionele vraagstuk en met name het kaderakkoord. Ik wil u graag zeggen dat ik tijdens de onderhandelingen met u juist de geest en de letter van het Verdrag van Lissabon heb geprobeerd over te brengen.

Nog niet iedereen heeft begrepen dat het Europees Parlement nu over bevoegdheden beschikt die het vóór het Verdrag van Lissabon nog niet had. Ik geloof in de Europese dimensie van parlementsleden, en als ik spreek over dimensie – mijn Engels is niet zo goed als dat van u, mevrouw Wallis – dan is dat niet om iets vaags te zeggen. Dimensie betekent voor mij diepgang, reikwijdte. Dat is in elk geval iets heel ambitieus.

In die geest wil ik met het Parlement samenwerken. Niet tegen een andere instelling, want ik denk – en dat moet ik hier zeggen – dat we een heel sterke Raad en Europese Raad nodig hebben. Ik juich de vernieuwingen van het Verdrag van Lissabon toe, waaronder de totstandkoming van een permanent voorzitterschap van de Europese Raad, want dat zorgt voor continuïteit en samenhang op langere termijn.

Ik juich ook de nieuwe functie van hoge vertegenwoordiger, tevens vicevoorzitter van de Europese Commissie, toe. Deze is niet bedoeld om de zaken ingewikkelder te maken, integendeel! In plaats van twee centra voor buitenlandse betrekkingen, een bij de Raad en een bij de Commissie, hebben we nu één persoon – in dit geval mevrouw Ashton – die de Europese belangen gaat behartigen met intergouvernementele legitimiteit, wat heel belangrijk is in externe betrekkingen, maar ook met Europese legitimiteit.

Ik zeg dat met zeer grote overtuiging. Ik denk dat het een vergissing zou zijn om nu een discussie of institutionele confrontatie aan te gaan. We hebben de verschillende instellingen nodig. Sommigen voelden

zich geroepen om de eeuwige vraag over de heer Kissinger en het telefoonnummer te stellen. Ik heb het al eens gezegd: de heer Kissinger was minister van Buitenlandse Zaken. Ik denk dat vanaf nu mevrouw Ashton de gesprekspartner van de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken zal zijn. Zij heeft de verantwoordelijkheid en de bekwaamheid om die rol te vervullen.

Maar inderdaad hebben we op het niveau van staatshoofden en regeringsleiders, los van de betrekkingen met onze lidstaten, in het Verdrag van Lissabon de voorzitter van de Raad, die Europa vertegenwoordigt op het gebied van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, en de Commissie, die uit hoofde van artikel 17 Europa vertegenwoordigt in de overige aspecten van de buitenlandse betrekkingen. Dat is ons systeem.

Sommige mensen zouden een geheel eenvormig systeem willen. Zoals sommigen al hebben gezegd, hebben ook de Amerikanen niet altijd een geheel eenvormig systeem. Soms onderhandelen we met de Amerikaanse regering en dan komen we er vervolgens achter dat het Congres niet precies op dezelfde lijn zit als de Amerikaanse regering.

We moeten ook begrijpen dat we met 27 lidstaten zijn. We hebben een systeem dat in vergelijking met het interne systeem een vooruitgang is. In plaats van een voorzitterschap dat iedere zes maanden wisselt, hebben we een permanent voorzitterschap van de Raad. We hebben nu de hoge vertegenwoordiger en vicevoorzitter van de Commissie. Dat is zeker een vooruitgang, maar de dynamiek is belangrijker dan het mechanisme. En juist in dat opzicht moeten we een nieuwe dimensie geven aan ons handelen.

Ik besluit met een oproep aan het Parlement. Macht en verantwoordelijkheid gaan hand in hand. En daarover zal ik heel eerlijk tegen u zijn, dames en heren. Het Europees Parlement heeft veel macht gewonnen met deze herziening. Ik hoop dat deze macht niet alleen gebruikt zal worden voor sympathieke zaken, voor *feelgood*-beleid, maar ook voor de verantwoordelijkheid om Europa samen met de andere instellingen te besturen. Het is een grote test voor de verantwoordelijkheid van alle instellingen – van het Europees Parlement, van de Commissie en van de Europese Raad.

Sommigen van u hebben me gevraagd – oprecht, naar ik geloof – om meer moed te tonen. Ik kan u zeggen dat ik klaar ben om deze strijd te voeren. Maar de Commissie kan dat niet alleen. Laten we duidelijk zijn op dat punt. Het zou een illusie zijn en de Commissie kan haar invloed, haar macht, haar bestuur niet gebruiken tegen de lidstaten, die democratische staten zijn.

We moeten het samen doen, met een parlementaire vertegenwoordiging – in dit geval het Europees Parlement – die ook haar verantwoordelijkheid neemt en die niet alleen maar, zoals sommigen willen, protesten uit. En ik heb gemerkt dat bepaalde mensen harder schreeuwen omdat ze zwakker zijn! Waar we behoefte aan hebben is dat alle verantwoordelijke Europese politieke groeperingen samenwerken.

Sommige fracties hebben aangegeven tegen ons te zullen stemmen. Wat betreft de extremen kan ik zeggen dat ik bezorgd zou zijn als ze voor ons zouden stemmen. Aan dat soort steun heb ik geen behoefte. De Commissie wil geen steun van extremisten. Maar de Commissie wil en vraagt wel de steun van alle Europese krachten. Dat vraag ik u. Ik vraag het bescheiden, maar ook met de overtuiging dat wij uw steun nodig hebben en dat u ons kunt helpen de huidige kloof te overbruggen.

Wat is het echte probleem? Laten we ook op dat punt duidelijk zijn. Wanneer we met onze medeburgers spreken – en dit wordt mijn laatste punt, mijnheer de Voorzitter – is er in Europa momenteel een fundamentele kloof tussen de ambities die we uitspreken en de resultaten die we behalen.

Sommigen willen deze kloof nu aangrijpen om het ambitieniveau te verlagen. Anderen – ook wij – willen juist de resultaten verbeteren, zodat deze gelijk opgaan met de ambities. Ik reken op het Parlement om onze ambitie te verwezenlijken, een ambitie voor een sterker Europa in een wereld die steeds veeleisender wordt.

Ik vraag u om uw steun te geven aan de nieuwe Commissie, zodat we de Europese droom met ambitie kunnen verwezenlijken.

(Applaus)

De Voorzitter. – Dank u, mijnheer Barroso, voor uw gedetailleerde antwoorden op de vragen en opmerkingen van het Parlement, en ook voor uw zeer uitvoerige bespreking van onze wederzijdse betrekkingen – die tussen de Europese Commissie en het Europees Parlement. Wij zijn ons bewust van de verantwoordelijkheid die op het Europees Parlement rust. Ons akkoord is nieuw in zijn soort en onze samenwerking wordt inniger dan ooit. Met name van belang is de gedeelde verantwoordelijkheid van onze twee communautaire instellingen,

het Europees Parlement en de Europese Commissie. Ik dank u ook voor de uiteenzetting van uw visie op het werk van de Europese Commissie en op de doelstellingen daarvan. Ik wil nogmaals mijn dank betuigen aan de heer López Garrido, die het Spaanse voorzitterschap vertegenwoordigt, en aan de gehele Spaanse delegatie, voor hun aanwezigheid hier in deze vergaderzaal tijdens de afhandeling van onze procedures en het debat.

Tot besluit van het debat zijn vijf ontwerpresoluties ingediend⁽¹⁾ overeenkomstig artikel 106, lid 4, van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt dinsdag 9 februari 2010 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Carlo Casini (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Als voorzitter van de Commissie constitutionele zaken wil ik blijk geven van mijn tevredenheid over de overeenstemming die is bereikt over de hoofdlijnen van een nieuw kaderakkoord tussen de Commissie en het Parlement.

Daarnaast wil ik echter duidelijk maken dat we dieper moeten nadenken over de aard van de verhoudingen tussen deze twee instellingen. In de toekomstperspectieven van een meer democratische Unie blijft het beeld van het Parlement dat van de vertegenwoordiger van het volk en het beeld van de Raad dat van een tweede kamer die de lidstaten vertegenwoordigt. In deze context moet de Commissie worden beschouwd als een regering en het is duidelijk dat in deze samenstelling regels nodig zijn die gedetailleerder zijn dan de aanpassingen die vandaag verdienen zijn geschetst.

Ik wil nog een overweging meegeven over het initiatiefrecht van de burgers. De relevante regelgeving zal moeten worden afgestemd op de gevolgen die dit recht volgens ons zal hebben. Er kan alleen over deze gevolgen worden nagedacht in het licht van een vergelijking met de gevolgen van het reeds bestaande recht van iedere burger om een verzoekschrift in te dienen bij het Parlement en met de gevolgen die verband houden met de beperkte macht van het Parlement, dat het moet stellen zonder het recht van initiatief maar wel de bevoegdheid heeft om de Commissie te vragen met een wetsvoorstel te komen.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Na het oplossen van de institutionele problemen door de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon en de verkiezing van de nieuwe Commissie begint er een nieuwe fase in de geschiedenis van de Unie. Wij spreken de wens uit dat in dit nieuwe tijdperk veel ambitie zal worden getoond door het nemen van initiatieven en door te anticiperen op de grote problemen van onze tijd. Hopelijk gaat in deze nieuwe fase de Europese Commissie, in overeenstemming met het Interinstitutionele Akkoord, nauw samenwerken met het Europees Parlement bij het zoeken naar een oplossing voor de problemen waar de Europese burgers door worden getroffen. Tevens hopen wij dat het een nieuwe fase wordt van Europees leiderschap bij de grote actuele thema's, waarin een adequaat antwoord kan worden gegeven op toekomstige uitdagingen. We verwachten dat in deze nieuwe fase een rechtvaardiger en solidairder Europa wordt opgebouwd.

Het nieuwe college van commissarissen is blijkens de hoorzittingen opgewassen tegen de eisen van deze tijd. Het is een evenwichtige Commissie, waarvan de helft uit ervaren veteranen bestaat en de andere helft uit nieuwe leden. De Commissie kent ook een evenwichtige samenstelling wat betreft de verhouding tussen de geslachten, aangezien een derde van de leden vrouw is. Daarmee zijn er in de nieuwe Commissie net iets meer vrouwen dan in de vorige Commissie. Het machtsevenwicht tussen de drie instellingen maakt niemand zwakker en Europa juist sterker.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Bij het presenteren van de nieuwe Europese Commissie heeft voorzitter Barroso een programma voorgelegd dat het neoliberale, federalistische en militaristische beleid van de vorige Commissie voortzet. Het college van commissarissen dat hij heeft gepresenteerd zal voortborduren op dezelfde politieke richtsnoeren, zoals we bij de hoorzittingen in de parlementscommissies hebben kunnen vaststellen. Wij gaan een periode tegemoet van voorstellen om de huidige Europese kapitalistische integratie verder te verdiepen.

De vorige Commissie heeft al veel voorbereidend werk verricht, waaronder de algemene beleidslijnen en de zogeheten publieke raadpleging in verband met de strategie die continuïteit moet geven aan de zogenaamde Lissabonstrategie. Voorlopig wordt die strategie de EU 2020-strategie genoemd, maar er wordt al duidelijk

---

(1) Zie notulen.

gemaakt waar die strategie toe dient: “Op weg naar resultaten: bestaande instrumenten, maar een nieuwe aanpak”. Dan weten we al genoeg: nog meer oude wijn in nieuwe zakken.

Er wordt voorbijgegaan aan de noodzaak de balans op te maken van de uitvoering van de maatregelen die genomen zijn in het kader van de Lissabonstrategie en de mate waarin de geproclameerde doelstellingen bij het starten van die strategie zijn gerealiseerd aan de ene kant en de gevolgen van de toepassing van het stabiliteitspact aan de andere kant. De meer dan 23 miljoen werklozen in de EU (waarbij met name de jeugdwerkloosheid van meer dan 21 procent moet worden genoemd) worden genegeerd, evenals de meer dan 85 miljoen Europeanen die in armoede leven. Daarom kunnen wij alleen maar tegen deze nieuwe Commissie stemmen.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Commissie, die wordt voorgezeten door de heer Barroso, heeft vandaag meer steun gekregen dan in 2004. In het debat dat aan de stemming voorafging zijn er echter veel bedenkingen geuit, zowel over de samenstelling van de Commissie als over de onduidelijke verdeling van de bevoegdheden binnen het nieuwe college. Zo valt consumentenbescherming bijvoorbeeld onder de portefeuilles van maar liefst zes verschillende commissarissen. Op het moment is het moeilijk voor te stellen hoe die gedeelde bevoegdheden in de praktijk de effectiviteit van de werkzaamheden van de desbetreffende commissarissen zullen beïnvloeden. De Europese Commissie die vandaag, 9 februari, is gekozen, zal snel aan het werk moeten, want sinds ongeveer oktober vorig jaar, toen de nieuwe Commissie had moeten worden gekozen, heeft de oude Commissie alleen maar op de winkel gepast en geen nieuwe initiatieven genomen. Het zal voor de nieuwe Commissie een beproeving zijn om zich aan het kaderakkoord te houden wat betreft de contacten met het Parlement, met name het beginsel van gelijke behandeling van het Parlement en de Raad.

Ik zou er ook graag op willen wijzen dat tijdens de zittingsperiode van de huidige Commissie de interinstitutionele overeenkomst “Beter wetgeven” uit 2003 geëvalueerd zal worden. Als rapporteur voor de Commissie juridische zaken houd ik mij hier momenteel mee bezig, en ik hoop dat een opbouwende samenwerking met de nieuwe Commissie tot aanzienlijke resultaten op dit gebied zal leiden.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het nieuwe college van commissarissen is het eerste complete EU-team van 27 lidstaten. Roemenië en Bulgarije, die zijn toegetreden op 1 januari 2007, hebben pas nu de kans gehad om voor de gehele termijn van vijf jaar een commissaris voor te stellen.

Ik wil Roemenië feliciteren met de keuze voor de heer Cioloș. Ik denk dat zijn optreden bij de hoorzittingen van de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling een diepe indruk op alle aanwezigen hebben gemaakt. Ik ben ook van mening dat zijn professionaliteit goed van pas komt, gezien de grote uitdagingen op het terrein waarop hij leiding zal geven. Ik doel dan in de eerste plaats op de komende debatten over de toekomst van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

Om de meest geschikte oplossingen te vinden, die tegemoetkomen aan de behoeften en belangen van alle lidstaten, zal de nieuwe commissaris een grondig begrip moeten hebben van de Europese landbouw, een grote hoeveelheid energie en veel gevoel voor diplomatie. Ik weet dat hij over al deze kwaliteiten beschikt. Ik wens het gehele college van commissarissen veel succes en ik hoop dat het werk dat het gaat uitvoeren in de komende periode de Europese Unie dichter bij haar burgers brengt.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Ik feliciteer de heer Barroso en het gehele college van Commissarissen, maar tegelijkertijd hoop ik dat we nu een meer onafhankelijke en dynamische Commissie krijgen. Een Commissie die bovenal het algemeen belang zal beschermen en die krachtige hervormingen van het EU-beleid op zich zal nemen, waar we van start mee moeten gaan na de jaren die we aan het hervormen van onze instellingen hebben besteed. Wat betreft de verhoudingen tussen de Commissie en het Parlement zijn we getuige van een nieuwe openheid, die niet alleen veroorzaakt wordt door de nieuwe bevoegdheden van het Parlement, maar ook, zoals we afgelopen najaar hebben gehoord, door de wens van de heer Barroso een speciale samenwerking met het Parlement aan te gaan. Het is een feit dat specifieke bepalingen in het voorlopige kaderakkoord over samenwerking tussen de twee instellingen de rol van het Parlement in het besluitvormingsproces aanzienlijk versterken, waardoor dit proces democratischer wordt. Het probleem zit echter in de details, en daarom gaan we alle onderhandelingen nauwgezet volgen om te waarborgen dat men zich houdt aan de beloften, zoals het betrekken van het Parlement in het proces waarmee vorm wordt gegeven aan de diplomatieke activiteiten van de EU.

(De vergadering wordt om 11.50 uur onderbroken en om 12.05 uur hervat)

VOORZITTER: JERZY BUZEK*Voorzitter***5. Stemmingen**

De Voorzitter. - Aan de orde zijn de stemmingen.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

5.1. Kaderakkoord over de betrekkingen tussen het Europees Parlement en de Commissie (B7-0091/2010) (stemming)

Vóór de stemming

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, een paar maanden geleden heb ik in mijn politieke richtsnoeren en hier in de plenaire vergadering voorgesteld om het speciale partnerschap tussen het Parlement en de Commissie op een hoger plan te brengen. Ik heb meer in het bijzonder voorgesteld om onze betrekkingen op een positieve manier te intensiveren en te ontwikkelen om niet alleen de uitgangspunten van het nieuwe Verdrag te weerspiegelen, maar ook ons gedeelde streven om Europa samen vorm te geven.

In de afgelopen weken heb ik met het oog op de herziening van het kaderakkoord intensieve discussies gevoerd met het onderhandelingssteam van het Parlement, geleid door de heer Lehne. Sta mij toe van deze gelegenheid gebruik te maken om alle onderhandelaars te bedanken voor die intensieve discussies en vooral ook voor hun constructieve houding.

Het doet mij bijzonder veel plezier dat wij overeenstemming hebben bereikt over de beginselen die het uitgangspunt vormen voor onze relatie in de komende jaren. Hierdoor zou onze samenwerking alleen nog maar versterkt moeten worden, terwijl tegelijkertijd het institutionele evenwicht zoals neergelegd in de Verdragen volledig wordt geëerbiedigd.

Als voorzitter van de Europese Commissie onderschrijf ik de beginselen zoals die zijn geformuleerd in de ontwerpresolutie die u zojuist heeft aangenomen. Zij zullen een leidraad voor mij zijn bij het ontwikkelen van het standpunt van het nieuwe college met betrekking tot de herziening van het volledige kaderakkoord.

Nu deze ontwerpresolutie met zo'n overweldigende meerderheid door dit Parlement is aangenomen, ben ik ervan overtuigd dat wij over een uitstekend fundament beschikken om onze samenwerking te versterken. Wat de kwesties betreft die niet alleen onder de bevoegdheid van onze twee instellingen vallen, maar ook onder die van de Raad, hoop ik van ganser harte dat de Raad zich bij onze gemeenschappelijke inspanning zal aansluiten om ten gunste van Europa de werkzaamheden van alle instellingen te verbeteren.

Indien u later vandaag uw goedkeuring aan het nieuwe college geeft, zal ik kandidaat-vicevoorzitter Šefčovič vragen om de onderhandelingen over de herziening van het kaderakkoord namens de Commissie te leiden. Ik kan u de verzekering geven dat hij, net als ik – en naar mijn vaste overtuiging het gehele college – alles in het werk zal stellen om de onderhandelingen doeltreffend en snel te laten verlopen.

De Voorzitter. - Hartelijk dank, voorzitter Barroso, voor de uiterst positieve wijze waarop u onze onderhandelingen benadert. Namens ons allen wil ik onze onderhandelingsgroep onder voorzitterschap van de heer Lehne bedanken, alsmede alle collega's die zich zo hebben ingespannen voor de onderhandelingen.

(Applaus)

We hebben voorsnog geen wetgevingsinitiatief op grond van het Verdrag van Lissabon, maar er is ons beloofd dat onze verwachtingen van de Commissie niet onbeantwoord zullen blijven. We hebben niet alleen het vragenuur met de voorzitter van de Europese Commissie, maar ook een vragenuur met de commissarissen, een uitnodiging van de voorzitter van de Europese Commissie aan de Voorzitter van het Europees Parlement en aan het college van commissarissen, en onze gemeenschappelijke samenwerking met nationale parlementen, die van zeer groot belang is.

We denken na over de subsidiariteitsregel; er moet een effectbeoordeling worden uitgevoerd om die regel zo veel mogelijk te verbeteren, en we hopen dat hij veel sterker wordt dan oorspronkelijk het geval was in

ons akkoord, maar wij hebben allemaal nog steeds goede hoop dat wij in de toekomst alles kunnen doen wat nodig is voor onze burgers.

(De vergadering wordt om 12.10 uur onderbroken en om 13.30 uur hervat)

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

6. Stemmingen (voortzetting)

De Voorzitter. - Voorafgaand aan de stemming zullen de fractievoorzitters het woord voeren over de verkiezing van de nieuwe Commissie.

Joseph Daul, *namens de PPE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, minister López Garrido, mijnheer de voorzitter van de Commissie, ik dank u voor de gelegenheid om namens de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) te zeggen waarom ik oprecht geloof dat de heer Barroso en zijn college van commissarissen, samen met de medewerkers van de Commissie, de uitdagingen aankunnen.

Europa is ontstaan vanuit een mondiale crisis en voor de eerste keer sinds zestig jaar staat het voor een nieuwe wereldwijde crisis, die van een andere soort is, maar ongetwijfeld ernstig en gevaarlijk. Europa is bezig deze crisis te boven te komen, hoewel we er nog niet helemaal uit zijn. De euro heeft zijn rol van monetair schild vervuld en we kunnen niet genoeg zeggen wat we aan de euro te danken hebben: de automatische stabilisatoren, de beroemde solidariteitsmechanismen, al zijn die te ... U heeft er ruimschoots van geprofiteerd, vrienden!

(Applaus)

Waar zouden we nu zijn zonder die solidariteitsstabilisatoren? We hebben ze te vaak beschouwd als een zware belasting voor onze economie, maar ze hebben een grote rol gespeeld bij de solidariteit van het Europese model, een aantrekkelijk model dat wordt nagevolgd en waar onze burgers terecht waarde aan hechten, maar ook een model dat nu ter discussie staat als gevolg van nieuwe uitdagingen.

De wereld is multipolair geworden, maar niet zoals we dat hadden gewild: idealistisch, vreedzaam en multilateraal. Nee, er is sprake van rivaliteit, van een strijd – vreedzaam weliswaar, maar hevig – om het eigen model op te leggen aan de anderen.

Gezien wat er op het spel staat, moet de Unie de vele troeven die zij heeft niet verspillen. De Europese Unie moet zichzelf blijven, als voorvechter van openheid voor ideeën en mensen, als pionier in de strijd tegen de klimaatverandering, maar zij moet zich ook wapenen voor de concurrentie.

Ik weet dat de nieuwe Commissie zich daar samen met ons aan gaat wijden. We kennen allemaal de zwakke punten van Europa: demografie, ontoereikendheid van de toekomstige bestedingen, uitdagingen op industrieel gebied, overheidstekorten en zwak economisch bestuur. Reden te meer om onze troeven te benutten: euro en monetair beleid, technologische doorbraken, industriële koplopers en een agrarisch potentieel om de voedselzekerheid van onze vijfhonderd miljoen burgers te waarborgen.

Daarvoor verwacht ik van de Commissie dat ze verbeeldingskracht en leiderschap laat zien in de Europese wetgeving die we zullen moeten aannemen. Ik verwacht van de Commissie dat zij de Europese belangen behartigt, wederkerigheid verlangt van onze partners en niet aarzelt om de wettelijke middelen die zij ter beschikking heeft in te zetten in het geval van nalatigheid.

Commissarissen, het is aan u om samen met ons en met de Raad de interne markt te voltooiën. Daarvoor moeten we taboes doorbreken, zoals die op fiscaal en sociaal gebied. De lidstaten kunnen niet meer doen alsof die twee gebieden voorbehouden en onaantastbare bevoegdheden zijn, waarop het gemeenschappelijk handelen niet van toepassing is.

We moeten echter tegelijkertijd de buitenlandse uitdagingen nog steviger aanpakken: veiligheid en defensie, maar ook commerciële, technologische en industriële normen, en normen op het gebied van het milieu. Europa moet zijn waarden, de vrede en de welvaart van zijn burgers waarborgen. Europa moet een mondiale speler en niet alleen maar een welvarende en rechtvaardige plek zijn. Europa moet zichzelf niet de machtsinstrumenten ontnemen.

De Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) verwacht van de Commissie doeltreffend werk op al die terreinen tegelijk. Als de Commissie dat doet – en ik heb geen reden om daaraan te twijfelen – zal zij de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) altijd aan haar zijde vinden.

Voorzitter Barroso, de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) heeft vertrouwen in u en spoort u aan tot moed en hervorming. Onze fractie vraagt u vooruit te kijken ten dienste van de zaak die ons verenigt: de verwezenlijking van een politiek Europa.

(Applaus)

Martin Schulz, namens de S&D-Fractie. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement heeft haar beslissing niet lichtvaardig genomen. We hebben vijf maanden geleden gestemd over de nieuwe voorzitter van de Commissie. Wij hebben indertijd niet voor hem gestemd, maar hij heeft toch de meerderheid gekregen, die helaas is ontstaan door het stemgedrag van leden die eigenlijk niet voor het Verdrag van Lissabon zijn. Op basis daarvan heeft hij ons een college voorgesteld, en vandaag geven wij een oordeel over dit college.

We hebben twee mogelijkheden. We kunnen het Parlement indelen in links en rechts die een ideologisch conflict uitvechten, en op basis daarvan stemmen. Dat is de eerste mogelijkheid. Zo werkt Europa echter niet. In dit Parlement hebben wij geen meerderheid, de EVP heeft in dit Parlement geen meerderheid en de ALDE heeft in dit Parlement geen meerderheid. In Europa bestaat er geen enkele politieke kracht die alleen een meerderheid tot stand kan brengen en kan zeggen: zo moet Europa nu worden geregeerd, en niet anders. Europa is een permanent compromis. Dat maakt Europa vaak zo log, en ook zo moeilijk te begrijpen. Een permanent compromis dat leidt tot successen en meer sociale rechtvaardigheid is echter beter dan een ideologische principestrijd die uiteindelijk steriel is en niet tot concrete resultaten leidt.

(Applaus)

Daarom is het voor ons moeilijk om de voor- en nadelen tegen elkaar af te wegen. Natuurlijk houden we allemaal wel van een vechtpartij. Natuurlijk vind ik het ook leuker om met de collega's van de andere fracties een principestrijd te leveren, maar Europa moet concrete resultaten bereiken. Daarom hebben we ons afgevraagd wat wij als sociaaldemocraten, als socialisten en democraten, kunnen eisen en kunnen krijgen. Vervolgens hebben we criteria gedefinieerd, bijvoorbeeld dat we wilden dat de op één na grootste politieke macht in Europa in deze Commissie op hoog niveau vertegenwoordigd is. Daarom wilden wij de post van de hoge vertegenwoordiger voor het buitenlands en veiligheidsbeleid, en die hebben we ook gekregen.

Ik wil iets zeggen over de persoon die deze functie bekleedt. Catherine Ashton hoeft zich in dit Parlement niet voor communist te laten uitmaken door een man die in Frankrijk is veroordeeld voor het ontkennen van de holocaust. Catherine Ashton heeft ons volledige vertrouwen.

(Langdurig applaus)

We hebben ons afgevraagd of we in de wetgeving van de Europese Unie de regel kunnen invoeren dat de sociale effecten moeten worden beoordeeld. De vraag was voor ons of het mogelijk blijft om maatregelen te nemen zoals indertijd de dienstenrichtlijn. Wij vinden van niet, wij wilden een mechanisme dat bepaalt dat iedere maatregel die deze Commissie neemt wordt getoetst, dat van tevoren wordt gekeken welke gevolgen die heeft voor de nationale stelsels van sociale zekerheid. Dat is zo vastgelegd. Wij wilden dat de wetgevingsresoluties van het Parlement binnen een jaar door de Commissie moeten worden omgezet in eigen wetgevingsinitiatieven, en dat is volgens mij een gigantische vooruitgang in het Europese beleid. Het betekent namelijk dat het helaas niet bestaande initiatiefrecht van het Parlement er indirect toch komt. Dat beschouwen wij als een grote vooruitgang.

Tot slot wilden wij ook een passende rol spelen in de Commissie, wij zijn namelijk de op één na grootste fractie in dit Parlement, en onze fractie is zo groot dat er zonder ons geen gekwalificeerde meerderheid tot stand kan komen. Drie van de zeven vicevoorzitters zijn sociaaldemocraten. U heeft een grote concessie gedaan. In de afgelopen weken en maanden hebben we allerlei bezwaren naar voren gebracht, ook tijdens de discussie vanochtend. We hebben de voor- en nadelen tegen elkaar afgewogen, we hebben onze bezwaren naast de geboekte vooruitgang gelegd, en we hebben besloten om u voor de komende vijf jaar onze steun te geven. En met “u” bedoel ik het college van commissarissen. U kunt op onze steun rekenen als u mijn motto serieus neemt: ofwel Europa wordt een sociaal Europa, ofwel het leidt schipbreuk. Het is onze gezamenlijke verantwoordelijkheid dat het socialer wordt. De S&D-Fractie zal deze Commissie steunen.

(Applaus)

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, mijn fractie zal de Europese Commissie steunen. De Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa is een verantwoordelijke fractie en wij zijn er vast van overtuigd dat de komende vijf jaar dermate cruciaal voor de Europese Unie en de Europese burgers zullen zijn dat wij een Commissie nodig hebben die kan rekenen op een brede pro-Europese steun in dit Parlement.

Sta mij toe om één ding echter duidelijk te maken. Onze steun is voorwaardelijk, zelfs nog voorwaardelijker dan de afgelopen vijf jaar. Wij verwachten dat de nieuwe Europese Commissie als motor van de Europese Unie zal fungeren. Wij willen een Commissie met een moediger, ambitieuzer en meer geïntegreerd economisch en sociaal beleid, een Commissie die het voortouw neemt bij de uitvoering van een dergelijke strategie. Op basis van die strategie moeten de lidstaten gedwongen kunnen worden om de maatregelen te nemen die nodig zijn.

Ik denk dat wij zeker in de eurozone moeten onderkennen dat er, naast de bestaande monetaire pijler, een grote behoefte bestaat aan een geloofwaardige economische en sociale pijler. De huidige problemen in de eurozone tonen duidelijk aan dat de slappe benadering van de afgelopen tien jaar op basis van de zogeheten open coördinatiemethode gefaald heeft. Hetzelfde geldt op andere gebieden, zoals de klimaatverandering, het buitenlands beleid en het defensiebeleid.

Het uitgangspunt achter deze nieuwe gedurfde aanpak is de erkenning van het feit dat Europa in de multipolaire wereld van morgen geen aanmerkelijke rol kan spelen als wij in de nabije toekomst niet doeltreffender functioneren en zorgen voor een verdieping van onze eigen integratie. Wij verwachten dat u dit uitgangspunt onderschrijft en op alle genoemde gebieden duidelijke, vastberaden en ambitieuze voorstellen doet en hervormingen doorvoert. Daarbij gaan wij er tevens vanuit dat de Commissie volledig gebruik zal maken van alle mogelijkheden die het initiatiefrecht biedt. Ik verwijs nu heel duidelijk naar de Commissie als geheel, als een samenhangend politiek orgaan dat de Europese integratie een impuls zal geven. Een sterke Commissie kan nuttig zijn, maar een sterke Commissie is in dat laatste opzicht onontbeerlijk.

Het Verdrag van Lissabon biedt nieuwe instrumenten en heeft onze mogelijkheden om op te treden vergroot. Geachte hoge vertegenwoordiger Ashton, wij vragen u om die nieuwe instrumenten ook te gebruiken. Wij verwachten van u als hoge vertegenwoordiger meer dan wij van uw voorgangers hebben gezien. Uw rol vereist dat en de Europese Unie heeft dat nodig. Grijp die kansen. De lessen die wij van Haïti hebben geleerd, vormen in dat verband een goed voorbeeld. Leg het verslag over de oprichting van een Europese interventiemacht voor civiele bescherming dan ook onverwijld aan de Raad voor. Dat gezegd hebbende, zal mijn fractie deze Commissie – met een sterk liberaal accent – steunen. Wij zijn daarnaast bereid om samen met die Commissie alles in het werk te stellen om de Europese zaak te bevorderen.

(Applaus)

Daniel Cohn-Bendit, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, u weet heel goed dat de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie niet voor deze Commissie zal stemmen. Tegelijkertijd bieden wij u onze ideeën, onze verbeeldingskracht en onze Europese voornemens aan.

Mijnheer Barroso, doet u niet alsof degenen die tegen de Commissie stemmen tegen Europa zijn. Zeg dat niet tegen ons, de Europese Groenen. Dat kunt u tegen anderen zeggen, maar niet tegen ons. Wij stellen u een samenwerking zonder bedenkingen voor als u vooruit wilt met een Europees belastingstelsel. Als u wilt dat Europa eigen middelen heeft, dan zullen wij u steunen tegen het streven naar economische soevereiniteit van de staten. En ik noem ze bij naam: of het nu gaat om Duitsland of Frankrijk, wij zullen u steunen.

Als u de hoeder van de Verdragen wilt zijn – er wordt bijvoorbeeld momenteel in de Raad onderhandeld over het terugsturen van vluchtelingen naar Libië – dan vragen wij de Raad wat de juridische grondslag van die onderhandelingen is. Zal er sprake zijn van medebeslissingsrecht van het Parlement? De Raad heeft gezegd: “dat zullen we u na afloop van de onderhandelingen vertellen”. Dat is onmogelijk. Het is aan de Commissie om in te grijpen, zodat de Europese instellingen geïnformeerd worden over de juridische grondslag van die onderhandelingen.

Ik kan u vele voorbeelden geven. Als u vooruitgang wilt boeken op het gebied van de klimaatverandering, als u wilt dat Europa verder gaat dan de drie keer twintig, als u richting 30 procent gaat, dan krijgt u de medewerking van de gehele Fractie van de Europese Groenen/Vrije Europese Alliantie. Als u verder wilt gaan met het reguleren van de financiële sector na de financiële crisis, dan krijgt u onze volledige medewerking. Als u met uw Commissie verder wilt gaan wat betreft de bescherming van Europa, dan krijgt u onze medewerking. Als u het probleem van Cyprus wilt oplossen, dan krijgt u onze medewerking. Als u wilt dat

er eindelijk een einde komt aan de waanzin dat een land als Griekenland, zoals ik zojuist al zei, 4,3 procent van zijn bbp besteedt aan defensie, dan krijgt u onze medewerking, onvoorwaardelijk!

Daarom zeg ik u, mijnheer Barroso, dat we nu “nee” stemmen maar dat we ons kunnen vergissen. We weten dat we ons de laatste keer hebben vergist met de heer Dimas. We hebben ons vergist, dat geven we toe. Kortom, als u onze dromen waar kunt maken en boven het niveau uitstijgt dat u tot heden hebt laten zien, dan zullen we eerlijk zeggen dat we ons vergist hebben en dan zullen we aan uw kant staan.

(Applaus)

Timothy Kirkhope, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, sommige lidstaten zijn van mening dat de nominatie van een commissaris een goede gelegenheid biedt om een binnenlands probleem op te lossen of een politieke schuld te vereffenen. De Europese Commissie zou een verzameling moeten zijn van de meest getalenteerde en effectieve politieke leiders uit geheel Europa, mensen die ons dankzij hun ervaring en competentie kunnen ondersteunen bij het aangaan van de enorme uitdagingen waarmee wij geconfronteerd worden.

Na jaren van institutioneel getouwtrek dient Europa zich te heroriënteren en te streven naar resultaten op gebieden die meerwaarde toevoegen aan de activiteiten van de lidstaten en waarvan onze burgers verwachten dat de Europese landen daarbij eendrachtig samenwerken. Europa dient inspanningen te ondersteunen om het fragiele economische herstel te bevorderen, om groei en werkgelegenheid te genereren en om een toonaangevende rol te spelen bij het waarborgen van de continuïteit van de energievoorziening en het aanpakken van de klimaatverandering. Wij moeten wezenlijke hervormingen voorstellen met betrekking tot de Europese begroting en veel van de essentiële financieringsprogramma's.

De heer Barroso is de juiste leider om de Commissie op het goede spoor te zetten. In zijn politieke richtsnoeren schetst hij een ambitieuze agenda waarin de nadruk op de belangrijkste kwesties wordt gelegd. In het algemeen kunnen wij die agenda ondersteunen. Elke lidstaat zou zijn inspanningen ondersteund moeten hebben door de sterkst mogelijke kandidaat-commissaris te nomineren. Helaas heeft men de heer Barroso in een aantal gevallen danig in de steek gelaten. Uiteraard moet hij elk lid van zijn team steunen – wij zouden van een leider in zijn positie ook niets anders verwachten – en bij de invulling van zijn team heeft hij waarschijnlijk alles gedaan wat binnen zijn mogelijkheden lag, hoewel wij zelf over een aantal portefeuilles onze twijfels hebben.

Sommige kandidaten voldoen weliswaar uitstekend en kwamen ook in de hoorzittingen goed naar voren. Andere kandidaten zijn daarentegen middelmatig en hebben een slechte indruk achtergelaten. Sommige kandidaten hebben zich zelfs van de richtsnoeren van de heer Barroso gedistantieerd. Mijnheer de voorzitter, mocht de stemming positief uitvallen, dan zullen wij ons uiteraard ten opzichte van elke commissaris constructief opstellen en hopen wij dat wij dan alleen maar positief verrast zullen worden. Laten wij echter in ieder geval afspreken dat het Parlement één keer per jaar de mogelijkheid krijgt om de Commissie te evalueren.

Er is nog steeds sprake van een proces dat gekenmerkt wordt door fundamentele tekortkomingen zodat wij daar niet onze volledige steun aan kunnen geven. Dat is de reden waarom de Fractie Europese Conservatieven en Hervormers zich vandaag van stemming zal onthouden. Sommige fracties zijn verdeeld; wij zijn echter eensgezind in ons standpunt.

Lothar Bisky, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer Barroso, dames en heren, ook mijn fractie heeft actief deelgenomen aan de hoorzittingen met de kandidaten. Sommigen hebben op ons wel degelijk een goede indruk gemaakt, maar we zijn wat minder enthousiast over de afbakening van bepaalde portefeuilles. Dat geldt ook voor de taken van de hoge vertegenwoordiger voor het buitenlands en veiligheidsbeleid, die tegelijkertijd vicevoorzitter van de Commissie is. Haar portefeuille is nogal ondoorzichtig, maar hoeft dat niet te blijven.

Sommige kandidaten vonden we inhoudelijk teleurstellend. Toch gingen al onze vragen primair over hun politieke ideeën. Welke richting moeten we geven aan het Europese integratieproces? Welke maatregelen vinden de kandidaat-commissarissen het belangrijkste? De antwoorden daarop waren te vaak vaag, of niet in overeenstemming met onze politieke overtuigingen. Er werd veel gezegd over een socialer Europa, maar men bleef vasthouden aan deregulering, privatisering en flexizekerheid. De flexibiliteit van de werknemers stond helemaal bovenaan, de sociale zekerheid helemaal onderaan.

Iedereen heeft het over de klimaatbescherming, maar men houdt vast aan het opwekken van elektriciteit met steenkolen en kernenergie. Ik merk niets van een voortrekkersrol van de EU bij de klimaatbescherming en de ontwikkelingshulp. Er is in Europa geen sprake van consequente ontwapening, met name nucleaire ontwapening. Mijnheer Barroso, mijnheer de Voorzitter, ik waardeer het zeer dat de kandidaten zich tijdens de hoorzittingen hebben voorgesteld, maar mijn fractie kan uw college geen steun geven.

Nigel Farage, *namens de EFD-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in volgende generaties wordt aan kinderen een nieuw verhaal verteld. Zij krijgen te horen dat er ooit een verdeeld Europa bestond met een grote, hoge muur in het midden. De mensen die in het oosten leefden, waren bijzonder arm, kenden geen democratie en gingen gebukt onder een kwaadaardig systeem dat communisme werd genoemd en dat miljoenen eigen burgers om het leven bracht. Maar, de hemel zij dank, de muur viel en zo waren er uiteindelijk 27 landen waarin een half miljard mensen in democratie en vrede konden leven ...

(Applaus)

Er is meer. Dat beloof ik u. Er komt nog meer.

(Applaus)

Ik moet eerlijk zeggen dat dit de eerste keer is dat ik een dergelijk applaus heb gekregen en ik heb de neiging, mijnheer Verhofstadt, om weer te gaan zitten, maar helaas is het verhaal nog niet af.

De politici die het voor het zeggen hadden, werden zeer inhelig; zij wilden rijk worden en zij wilden macht. Daarom namen zij hun toevlucht tot leugens en bedrog; zij zetten een spectaculaire bureaucratische staatsgreep op touw die zijn gelijke in de wereld niet kent. Zij hadden echter geen kogels nodig om hun doel te bereiken. Daar waren zij veel te slim en veel te berekenend voor. Zij zorgden dat er een nieuw verdrag in werking trad en noemden dat het Verdrag van Lissabon. Vervolgens gaven zij 27 mensen onbeperkte bevoegdheden. Dat zouden dan de mensen moeten zijn die alle wetten gingen opstellen. Uiteraard hadden zij al een vlag en een volkslied, maar toch begonnen zij met het bouwen aan een nieuwe staat. Zij hielden daarbij echter geen rekening met de burgers. Of zij zich er al dan niet bewust van waren, laat ik in het midden, maar uiteindelijk creëerden zij opnieuw hetzelfde kwaadaardige systeem waaronder de mensen in Oost-Europa vroeger gebukt gingen. Het onvoorstelbare hieraan was dat veel van de nieuwe bazen eerder ook al voor datzelfde kwaadaardige systeem hadden gewerkt. Uiteraard zat het plan vol gaten en stortte het onberekenbare monetaire systeem in. Maar de nieuwe bazen weigerden nog steeds om naar de mensen te luisteren. Integendeel, zij maakten hun het leven alleen maar moeilijker en moeilijker: zij zorgden ervoor dat tientallen miljoenen mensen in armoede kwamen te leven, zij ontnamen mensen hun stem en uiteindelijk konden die mensen alleen nog maar hun toevlucht nemen tot geweld om hun eigen landen en democratieën weer terug te krijgen.

De moraal van het verhaal is dat de hoofdpersonen niets van de geschiedenis hebben geleerd. Geachte leden van het Europees Parlement, bedenk voordat u deze Commissie aan de macht helpt dat er zestig jaar geleden een IJzeren Gordijn over Europa heen viel en dat wij straks, onder deze Commissie, met een economische IJzeren Vuist te maken krijgen waarvan de klappen nu al in Griekenland worden gevoeld.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, na het sprookje dat u zojuist hebt gehoord, wil ik graag terug naar de werkelijkheid. Mijn zoon is nu zeventien en werkt hard aan zijn Engels, omdat hij weet dat Engels de werktaal is, en hij hoopt dat hij zo een betere baan kan krijgen. Hij is een overtuigd Europeaan maar heeft de buik vol van het beleid van de EU, en terecht. In Duitsland schrijft "Der Spiegel" nu al dat talloze burgers de politiek verachten, en terecht. Toch hopen miljoenen jonge Europeanen dat er in de 21ste eeuw een goed functionerende en dynamische democratie ontstaat. Maar wat biedt de Commissie ons vandaag? Zijn dit de bekwame mensen – en de beste mensen – die we nodig hebben?

Wij zitten hier bovenin, op de achterste rij, en vertegenwoordigen een groep onafhankelijke burgers die er alles toe hebben bijgedragen dat de rechtsradicale leden van het Parlement er niet meer in geslaagd zijn een fractie te vormen. Wij zijn overtuigde voorstanders van Europa, maar juist daarom zijn wij zo teleurgesteld door de kandidaten die u ons voorstelt, en door hun kwaliteit. Kijkt u op YouTube maar eens naar Günther Oettinger in "Oettinger talking English". Zouden wij een medewerker in dienst nemen die het mikpunt van zo veel spot zou kunnen worden? Ik denk het niet. Zouden wij zaken willen doen met een Oostenrijkse commissaris die helemaal niet gekwalificeerd is voor zijn portefeuille?

In dit Parlement zitten heel wat ervaren leden die een sieraad voor uw Commissie hadden kunnen zijn, mijnheer de voorzitter van de Commissie. U heeft één Zweeds lid uitgekozen, dat is waar. Maar waarom heeft u Othmar Karas niet gevraagd? Waarom heeft u geen Duits lid van het Parlement gevraagd, in plaats van de kandidaat die u heeft gekozen? Omdat u dat niet mag. Omdat we ondanks het Verdrag van Lissabon nog altijd beperkt worden, omdat we nog steeds niet zelfstandig genoeg zijn om een soevereine keuze te maken – u niet, en wij als Parlement ook niet.

Helaas kunnen we nog steeds niet de afzonderlijke commissarissen kiezen. Zo functioneerde de democratie in Oostenrijk in de negentiende eeuw, maar dat is geen model voor het Europa dat we nodig hebben, waar we van dromen. Ik waarschuw u: wanneer u zo doorgaat speelt u de nationalist en de vijanden van de EU in de kaart, pas op! We hebben juist meer democratie nodig.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dat klopt precies. Ik zal het heel kort houden. Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de heer Schulz heeft mij, niet met naam en toenaam maar voldoende duidelijk, aangeduid als iemand die door de Franse rechter is veroordeeld wegens revisionisme.

Ik wil de heer Schulz zeggen dat hij zich vergist en ik stel hem en de hele commissie van het Europees Parlement die zich bezighoudt met immuniteiten, het gedenkwaardige arrest van het hoogste Franse gerecht, het Hof van Cassatie, ter beschikking. Dit Hof heeft al mijn veroordelingen nietig verklaard en in zijn uitzonderlijke arrest verklaard dat ik was vervolgd op basis van delen van zinnen die kunstmatig waren samengevoegd tot een verklaring, en dat die verklaring, die mijn politieke tegenstanders op die manier in elkaar hadden geknutseld, bovendien niet strafbaar was. Het is een zeer bijzondere beslissing, want het betreft een cassatie zonder terugverwijzing naar een lagere rechtbank, en dat komt heel weinig voor bij het Franse Hof van Cassatie. Zo'n cassatie zonder terugverwijzing is in de geschiedenis van onze rechtspraak voor de eerste keer voorgekomen in de zaak Dreyfus. Bijgevolg is de heer Gollnisch net zo onschuldig als de heer Dreyfus.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Ik wil nog iets toevoegen. Ik heb niet gezegd dat mevrouw Ashton communist was. Ik heb gezegd dat zij een van die pacifisten was die Lenin meelopers zou hebben kunnen noemen.

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

De Voorzitter. - Dank u. Dit had enkel moeten gaan over een persoonlijk feit.

6.1. Presentatie van het college van commissarissen (B7-0071/2010) (stemming)

6.2. Benoeming van de Commissie (B7-0090/2010) (stemming)

De Voorzitter. - Mijn hartelijke gelukwensen aan het zojuist gekozen college van commissarissen en voorzitter Barroso: ik feliciteer ieder van u. Er staat ons een enorme hoeveelheid werk te wachten en de verwachtingen van onze burgers zijn hooggespannen; het is tijd om in actie te komen en resultaten te laten zien. Ik zal het fungerend voorzitterschap van de Raad en de voorzitter van de Europese Raad onmiddellijk op de hoogte brengen van de uitslag van onze stemmingen en de aanstelling van de Europese Commissie tot 31 oktober 2014. Hartelijk dank, en nogmaals gelukgewenst.

(Applaus)

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, namens de Raad van de Europese Unie wil ik de heer Barroso en zijn Commissie graag gelukwensen met deze benoeming en het vertrouwen en de steun die de Commissie van dit Huis, dit Europees Parlement, heeft ontvangen.

In de loop van de komende maanden en jaren zullen deze twee instellingen, de Commissie en het Europees Parlement, een doorslaggevende rol spelen bij het formuleren van antwoorden op de uitdagingen waarmee de Europese Unie nu te maken heeft: klimaatverandering, veiligheid, economische mondialisering, en het verhinderen van het soort crises zoals we nu nog steeds doormaken. Bovendien zal het Verdrag van Lissabon leiden tot de introductie van nieuwe initiatieven en instellingen: het burgerinitiatief, de solidariteitsclausule, en – uiteraard – de Europese dienst voor extern optreden.

De Commissie en het Europees Parlement zullen op al deze gebieden een fundamentele rol spelen, en wij willen als Raad dat de Commissie alle zeilen bijzet. De Commissie heeft uitgebreide bevoegdheden. Die zijn,

zoals hier gezegd, niet onbegrensd, maar de Commissie heeft in ieder geval de bevoegdheden om het nodige te doen. We willen dat de Commissie snel en doordacht optreedt. Dat is immers wat de Europese burgers willen. Na de periode van institutionele onzekerheid die Europa heeft doorgemaakt, willen de burgers nu dat we aan de slag gaan om verloren tijd goed te maken en te beginnen aan een nieuwe politieke fase. Europa komt daarmee eindelijk in een nieuwe situatie te verkeren – het Europa van de 21ste eeuw.

Ik wil u daarom zeggen, mijnheer Barroso, dat uw toespraak pro-Europees was, en dat u, net als het Europees Parlement, kunt rekenen op de volledige steun van de Raad om meer Europa tot stand te brengen en om dat Europa dichterbij de burgers te brengen. Die zijn hier in dit Parlement vertegenwoordigd. En het zijn de burgers die uiteindelijk het hart van Europa vormen.

De Voorzitter. - Dank u, mijnheer López Garrido, minister van Europese Zaken in de Spaanse regering. Dank u. Het woord is aan de heer Barroso.

José Manuel Barroso, voorzitter van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, sta mij toe om zeer kort namens mijzelf en namens alle leden van de Commissie mijn oprechte dank uit te spreken voor het vertrouwen dat wij zojuist hebben gekregen. De uitslag van de stemming maakt ons trots en deemoedig. Wij merken dat wij over het gehele politieke spectrum op grote steun kunnen rekenen; dit is een belangrijk moment voor Europa, want er is nu eindelijk sprake van een concreet mandaat om ook daadwerkelijk moed te tonen.

Ik wil ook de voorzitter van de Raad graag voor zijn warme woorden bedanken. Naar mijn idee zijn nu de juiste voorwaarden gecreëerd om aan het werk te kunnen gaan. Sta mij toe om echter één opmerking te maken. In het kader van de stemming heb ik hier een aantal uitlatingen gehoord naar aanleiding waarvan ik heel duidelijk wil verklaren dat degenen die de totalitaire Sovjet-Unie vergelijken met de Europese Unie niet weten hoe het is om onder een dictatuur te leven en ook niet weten wat democratie is.

(Applaus)

In de Europese Unie beschikken wij over een Europees Parlement en dat is democratie. In de Europese Unie hebben wij een Europese Commissie die door u als gekozen vertegenwoordiger van de burgers van Europa is benoemd, en ook dat is democratie. Nadat u ons vandaag, op basis van de voordrachten van de democratische regeringen van alle 27 lidstaten, onze democratische legitimiteit heeft gegeven, kunnen wij trots, in vol vertrouwen en vastberaden aan de slag ten gunste van de democratie in Europa, een Europa dat in feite een baken van vrijheid in deze wereld is.

De Voorzitter. - Hiermee zijn de stemmingen beëindigd en is het tijd voor felicitaties.

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

De Voorzitter. - Dames en heren, wij gaan nu over tot de stemverklaringen.

Er zijn zestien leden die een stemverklaring willen afleggen. Ik zou u allen eraan willen herinneren dat de procedure de mogelijkheid biedt de tekst schriftelijk in te dienen. Dit betekent dat u uw stemverklaring niet gehaast hoeft uit te spreken, aangezien de punten die u naar voren wilt brengen nauwkeuriger zullen worden opgenomen in het volledige verslag van de vergadering.

Allereerst hebben we drie stemverklaringen over het kaderakkoord over de betrekkingen tussen het Europees Parlement en de Commissie. Iedere spreker krijgt één minuut.

7. Stemverklaringen

Mondelinge stemverklaringen

Ontwerpresolutie B7-0091/2010

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het kaderakkoord dat wij zojuist hebben aangenomen houdt een aanzienlijke verbetering in van de rol van het Europees Parlement, een rol die groter is geworden dankzij de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon.

Mijnheer Barroso, wij hebben u ons vertrouwen gegeven en verwachten nu van u dat u onze uitgebreide bevoegdheden respecteert.

Wij vinden het met name van essentieel belang om nauwer samen te werken, teneinde een regelmatige dialoog tot stand te brengen tussen de twee instellingen. We nemen daarbij als leidraad de verplichtingen die u op zich hebt genomen in dit Parlement, uw bereidheid tot het instellen van een regelmatige dialoog over grote fundamentele kwesties en over belangrijke wetsvoorstellen en de verplichting die u op zich hebt genomen om binnen drie maanden na het indienen van een verzoek om een wetgevingsinitiatief verslag uit te brengen over de concrete gevolgen ervan.

Mijnheer de Voorzitter, van onze instellingen zal worden gevraagd de zogenoemde “democratische methode” in te voeren, door een speciaal partnerschap aan te gaan met als doel de werkelijke belangen van Europa te definiëren, te verwezenlijken en bovenal te beschermen. Dit is een grotere verantwoordelijkheid voor de Commissie, maar tevens voor ons, de rechtstreeks gekozen vertegenwoordigers van de burgers van ons Europa.

Mijnheer de Voorzitter, al deze doelstellingen vragen van ons allemaal een grotere verplichting: van de Commissie, van het Parlement, van de nationale parlementen en van de regeringen. Dit is het Europa dat de burgers van ons eisen en dit is het Europa dat wij hun moeten kunnen garanderen in de komende vijf jaar.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor de Commissie gestemd en ben ook voor het kaderakkoord, dat een historische vooruitgang is. Toch heb ik tegen de resolutie gestemd, omdat die gisteren kant en klaar aan ons is voorgelegd. We hebben er geen serieuze discussie aan kunnen wijden, en de duivel zit in het detail. Daarom zeg ik in alle duidelijkheid: ik heb bezwaren tegen bepaalde formuleringen, onder andere over het recht van individuele leden om vragen te stellen. Ik zie het gevaar dat de Commissie en het Parlement al te goede maatjes worden wanneer de Commissie aanwezig is als de Conferentie van voorzitters de agenda vaststelt.

Daarom luidt mijn eis dat er bij de onderhandelingen over de definitieve tekst nog correcties plaatsvinden. Er is terecht gezegd: het Parlement heeft meer macht, en het Parlement moet als partner met de Commissie samenwerken, maar we hoeven geen goede maatjes te worden. We hebben niet minder democratie nodig, maar meer, want juist omdat we meer macht krijgen moet er binnen het Parlement meer democratie komen.

Daniel Hannan (ECR). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, niemand in deze vergaderzaal kan echt geloven dat van de vijfhonderd miljoen Europeanen deze 27 kandidaten het best gekwalificeerd zijn om Europees commissaris te worden. De Commissie heeft een buitensporige macht. De Commissie heeft de uitvoerende macht in Europa en neemt tegelijkertijd het initiatief voor de wetgeving. Maar wie gaan we aanwijzen om deze macht uit te oefenen? Een reeks compromiskandidaten die zijn genomineerd door nationale regeringen als dank voor bewezen diensten of eenvoudigweg om rivalen aan de kant te schuiven.

Neem bijvoorbeeld de kandidaat van mijn eigen land, mevrouw Ashton. Er wordt gezegd dat de Franse regering tegen haar kandidatuur is omdat ze geen Frans spreekt. Maar, mijnheer de Voorzitter, dat is nog de minste van haar tekortkomingen! Mevrouw Ashton heeft nooit de moeite genomen om zich te onderwerpen aan het algemeen kiesrecht. Hoe zou de Europese Unie landen als Iran of Cuba de les kunnen lezen over democratie, terwijl deze vrouw, die de buitenlandse dienst leidt, zelf een niet-gekozen functionaris is? Mevrouw Ashton en haar federalistische vrienden maken ons uit voor anti-Europeanen. Maar als zij en haar vrienden van de campagne voor nucleaire ontwapening de strijd hadden gewonnen, dan was ons continent verdeeld gebleven en zouden honderden miljoenen Europeanen nog onder de marxistische tirannie gebukt gaan. Geen enkele echte Europeaan ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Ontwerpresolutie B7-0071/2010

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Natuurlijk wil ook ik de nieuwe Commissie en haar nieuwe leden welkom heten en feliciteren, maar ik zou tegelijk graag de aandacht willen vestigen op een aantal zaken die noch in de fracties noch in de parlementaire vergaderingen, de plenaire vergaderingen, aan de orde zijn gekomen, bijvoorbeeld de aanstelling van de leden zelf. In mijn fractie heb ik gesteld dat die kandidaten die de steun hebben van tweederde van hun nationale parlement, in ieder geval zouden moeten worden benoemd in de Europese Commissie. Dat is één punt.

Een ander punt dat niet aan de orde is gekomen, maar waarvan ik wel denk dat het heel belangrijk is, is dat de nieuwe Commissie specifieke aandacht zou moeten besteden aan het beschermen van ondernemers in de Europese Unie tegen import uit die landen die onze gezamenlijke waarden niet onderschrijven. Waarden zoals de zorg voor het milieu, sociale garanties en, als puntje bij paaltje komt, democratische instellingen.

Dit is nu precies waar wij meer geld aan zouden moeten besteden, aangezien dergelijke import de prijzen van onze diensten en goederen omhoog drijft en het voor onze ondernemers moeilijker maakt te concurreren.

Daniel Hannan (ECR). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw Ashton en haar federalistische vrienden maken ons uit voor anti-Europeanen. Maar als zij en haar vrienden van de campagne voor nucleaire ontwapening de strijd hadden gewonnen, dan was ons continent verdeeld gebleven en zouden honderden miljoenen Europeanen nog onder de marxistische tirannie gebukt gaan. Geen enkele echte Europeaan en geen enkele echte democraat kan deze kandidaten in alle oprechtheid steunen. Door voor hen te stemmen, alleen omdat zij de Europese integratie steunen, veroordeelt dit Parlement zichzelf.

Ontwerpresolutie B7-0090/2010

Iva Zanicchi (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik ben zeer tevreden dat ik voor dit nieuwe college van commissarissen heb gestemd. Ik ben tevreden omdat ik mannen en vrouwen heb gezien met veel expertise en duidelijke en concrete programma's. Als u mij toestaat, wil ik allereerst de heer Tajani veel succes wensen bij zijn werk. Hij is namelijk een waardevol persoon die veel zal gaan bijdragen aan de Europese industrie.

Als ondervoorzitter van de Commissie ontwikkelingssamenwerking moet ik ten slotte benadrukken dat de voorgedragen commissaris Georgieva een uitstekende indruk op mij heeft gemaakt. Zij is echt een vastberaden en capabele vrouw, die voor de Commissie ontwikkelingssamenwerking een uitstekend aanspreekpunt zal zijn. Ik wens allen veel succes in hun werk.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, Europa wordt met grote uitdagingen geconfronteerd, en daarom is het een goede zaak dat we nu een handelingsbekwame Commissie hebben. Bovendien is samenwerking tussen het Parlement en de Commissie op basis van vertrouwen en op voet van gelijkheid essentieel voor het boeken van successen. Het akkoord dat we vandaag hebben goedgekeurd is daarvoor een belangrijke basis.

Het Parlement heeft nu een volledig medebeslissingsrecht, en heeft dus gelijke rechten voor alle kwesties waarbij de Commissie en de Raad betrokken zijn. Daarom zullen we intensief samenwerken met de Commissie – op basis van vertrouwen, maar niet kritiekloos. Met name de SWIFT-overeenkomst heeft duidelijk gemaakt dat er niets meer kan worden beslist zonder het Parlement. Ik verwacht gewoon dat wij als Parlement de SWIFT-overeenkomst nogmaals kunnen behandelen.

Alfredo Antoniazzi (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb voor de Commissie-Barroso gestemd, omdat ik ervan overtuigd ben dat deze Commissie opgewassen is tegen de uitdagingen die de economische en financiële crisis ons dwingt moedig en slagvaardig aan te gaan.

Ik hoop daarnaast dat enkele onderwerpen die mij na aan het hart liggen, worden aangepakt met de aandacht die ze verdienen. Ik noem met name het regionaal beleid, dat van essentieel belang is op het gebied van de groei en ontwikkeling van onze gebieden en waarop absoluut niet mag worden bezuinigd in het kader van de hervorming van de begroting van de Europese Unie.

Ik hoop eveneens dat er steun zal zijn voor de aanpak van de huisvestingsproblematiek van onze medeburgers, die vaak ernstige vormen aanneemt, met name in grote stedelijke gebieden. Daarom hoop ik dat specifieke financiële instrumenten ter ondersteuning van de sociale woningbouw en het huisvestingsbeleid prioriteit zullen krijgen bij de nieuwe Commissie, die ik hierbij oprecht succes wens bij haar werk.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, een paar maanden geleden heb ik met volle overtuiging voor de heer Barroso als voorzitter van de Europese Commissie gestemd. Eerlijk gezegd was er geen alternatief. De heer Verhofstadt, het liberale alternatief, en de heer Juncker, het federalistische alternatief, waren niet acceptabel. Maar als iemand die voor de heer Barroso heeft gekozen moet ik nu tot mijn spijt zeggen dat de Commissie die hij heeft gepresenteerd zeer veel tekortkomingen in haar bezetting heeft. Ik, en dat geldt ook voor mijn collega's, kan geen Commissie steunen waarin een commissaris zit die, eerlijk gezegd, haar beroep nog aan het leren is. Als zij student internationale betrekkingen was en zich tijdens een mondeling examen zo zou uitdrukken als ze tijdens de hoorzittingen deed, zou ze waarschijnlijk de zaal uit zijn gezet. In Polen zou ze voor geen enkel examen slagen. Ik kan een Commissie waarin een Deense commissaris de kolenmijnen wil sluiten, ook de mijnen in mijn land, niet steunen. Dit is nog een reden waarom ik mij van stemming heb onthouden. Het is mijn overtuiging dat er veel vraagtekens bij deze Commissie kunnen worden gezet, en we gaan de Commissie nauwgezet in de gaten houden.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen de benoeming van de nieuwe Europese Commissie gestemd, omdat zij gewoon door zal gaan met hetzelfde rechtse, neoliberale economische beleid dat reeds tot een desastreuze crisis in de kapitalistische economieën van veel EU-landen heeft geleid. Deze – zogenaamd nieuwe – Europese Commissie zal uiteindelijk dezelfde verschaalde oude wijn blijken te zijn met hetzelfde oude, neoliberale Barroso-etiket.

Dat beleid van liberaliseren, dereguleren en privatiseren dat, laten wij duidelijk zijn, uitgevoerd wordt op aandringen van de grote bedrijven in Europa, heeft desastreuze gevolgen voor de levens van de mensen in de werkende klasse, gezien de massale ontslagen en de enorme uitholling van de levensstandaard. Uit de houding ten opzichte van de crisis in Griekenland en Ierland blijkt dat het leiderschap van de Europese Commissie eensgezind van mening is dat de werkende klasse het gelag dient te betalen terwijl de bankiers en speculanten vrijuit gaan. De Europese werknemers en de armen in Europa moeten hun krachten mobiliseren tegen dit rampzalige beleid en opkomen voor een waarlijk democratisch en socialistisch Europa. Dat betekent dat zij in verzet moeten komen tegen het beleid van deze nieuwe Europese Commissie.

Frank Vanhecke (NI). – Uit een zeer groot aantal redenen die ons ertoe brachten om deze Europese Commissie niet te steunen kan men uiteraard met een zeer beperkte spreektijd maar een kleine greep doen. Een kleine greep bijvoorbeeld is het feit dat deze Europese Commissie gewoon verdergaat op de weg van toetreding van het niet-Europese islamitische Turkije tot onze Europese Unie, alhoewel dat absoluut bestreden wordt door een grote meerderheid van de Europeanen die zich daar nooit zelf eens over mogen uitspreken.

Bijvoorbeeld ook het feit dat deze Europese Commissie nog steeds pleit voor een nieuwe immigratie van miljoenen en zelfs op termijn tientallen miljoenen nieuwe niet-Europese immigranten naar een continent dat sowieso reeds tientallen miljoenen werklozen telt. Bijvoorbeeld het feit dat bij de hoorzittingen al is gebleken dat geen enkele van de nieuwe Europese commissarissen bereid is iets te doen aan het democratisch tekort.

Dat zijn redenen genoeg om niet voor deze nieuwe Europese Commissie te stemmen.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, we hebben van de nieuwe Commissie geen enkel concreet of bevredigend antwoord gekregen met betrekking tot de strijd tegen illegale immigratie in de Europese Unie. Dit alleen al zou reden genoeg moeten zijn om geen goedkeuring te verlenen aan haar handelwijze en haar programma.

Er is nog iets anders. De Commissie, en met name haar voorzitter, heeft zich erg onwillig getoond inzake het aannemen van de wetgevingsinitiatieven van dit Parlement. Dat is een beetje een smet op de democratie, zo komt het in elk geval over. Wij, leden van het Parlement, zijn de enigen die rechtstreeks zijn gekozen door de burgers en als ons recht van initiatief niet in acht wordt genomen, of als wordt geprobeerd er afbreuk aan te doen, ook al is dit recht vastgelegd in artikel 225 van het nieuwe Verdrag van Lissabon, dan is het voor ons onmogelijk ons vertrouwen te geven aan de heer Barroso en zijn commissarissen.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als wij kijken naar de galerij van kandidaten die zich hier vandaag voor ons hebben verzameld, denk ik dat de meeste mensen in dit Parlement, ongeacht hun politieke voorkeur, gezegd zouden hebben dat sommige kandidaten goed zijn, sommige zelfs zeer, zeer goed, een aantal slecht en sommige kandidaten behoorlijk slecht. Helaas hebben niet alle kandidaten de vragen over hun verleden beantwoord. Als leden van dit Europees Parlement hebben wij echter niet de mogelijkheid om over individuele commissarissen te stemmen. Wij kunnen slechts en bloc voor of tegen de Commissie als geheel stemmen. Dat is jammer en betreutenswaardig en dat is dan ook de reden dat ik mij van stemming heb onthouden.

Wij hebben de heer Barroso horen praten over een Europa dat op een crisis reageert. Als wij daadwerkelijk op een crisis willen reageren, moeten wij er in ieder geval voor zorgen dat wij geen regelgeving op regelgeving blijven stapelen. Laten wij zorgen dat er adequate effectbeoordelingen worden uitgevoerd met betrekking tot alle richtlijnen en verordeningen. Neem bijvoorbeeld de richtlijn inzake beheerders van alternatieve beleggingsfondsen, die zal leiden tot een afname van de beschikbare geldhoeveelheid voor ondernemers in Europa, waardoor scheppers van welvaart de Europese Unie worden uitgejaagd en waardoor de investeringen in ontwikkelingslanden gereduceerd worden. Hopelijk zijn wij ooit in staat om de enorme hoeveelheid regelgeving die in dit Parlement voorbijkomt, te reduceren!

Nirj Deva (ECR). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben door de mensen in het zuidoosten van Engeland gekozen om de EU te hervormen. Een stemming en bloc voor alle 27 commissarissen betekent dat er niets verandert: geen hervorming, geen transparantie, geen verantwoordingsplicht en geen verantwoorde

benoemingen. De heer Barroso geniet mijn persoonlijke vertrouwen en dat geldt ook voor een aantal andere commissarissen met wie ik in het verleden te maken heb gehad. Dat is echter niet hetzelfde als het uitspreken van het vertrouwen in het gehele college van commissarissen. Elke commissaris is uniek in de politieke historie. Geen enkele andere persoon in een zogeheten democratie heeft de bevoegdheid om een bepaald stuk wetgeving te initiëren, uit te vaardigen en uit te voeren terwijl die persoon als individu door niemand is gekozen. Dat is totaal onaanvaardbaar, mijnheer de Voorzitter, en derhalve heb ik mij helaas van stemming moeten onthouden.

Philip Claeys (NI). – Ik heb tegen de nieuwe Commissie gestemd, omdat er geen enkele aanwijzing is dat die nieuwe Commissie werk gaat maken van een verkleining van de kloof tussen enerzijds de gemiddelde Europeaan en anderzijds de Europese instellingen, met name de Europese Commissie.

Ik heb de toen nog kandidaat-commissaris voor het uitbreidingsbeleid gehoord tijdens zijn hoorzitting in de Commissie buitenlandse zaken en daaruit blijkt bijvoorbeeld een zeer grote bereidheid om elk bezwaar tegen de toetreding van het niet-Europese Turkije onder de mat te vegen, zoals dat nu al vijf jaar gebeurt.

De nieuwe Commissie wil ook nog meer economische immigratie, nog meer betutteling en nog meer bemoeizucht, hetgeen zeker onder het Verdrag van Lissabon een bijzonder kwalijke zaak is die een weinig geruststellend perspectief biedt.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen de Commissie gestemd omdat ik sowieso niet door een Europese Commissie geregeerd wil worden van welke samenstelling dan ook. Ik heb echter specifieke redenen om tegen deze Commissie te stemmen. Een aantal leden van die Commissie is namelijk lid geweest van een communistische partij of daarmee in verband gebracht. Ik doel daarmee bijvoorbeeld op de heer Barroso, de heer Šefčovič, de heer Füle, de heer Piebalgs en de heer Potočnik, om er maar eens een paar te noemen. Mevrouw Ashton was penningmeester van de campagne voor nucleaire ontwapening, die te vergelijken was met een communistische frontorganisatie. Een deel van de financiering van die campagne was afkomstig uit het Sovjetblok.

Zij is niet geschikt om verantwoordelijkheid te dragen voor het buitenlandse veiligheids- en defensiebeleid. Deze adellijke dame was druk bezig met het ondermijnen van het defensiebeleid van haar eigen land toen wij door onze vijanden met de meest ernstige dreiging werden geconfronteerd, namelijk een nucleaire dreiging. De Commissie is de nieuwe feitelijke regering van de Europese Unie. Europa slaapwandelt in de richting van een ramp. Wij worden voortaan geregeerd door communisten, collaborateurs en landverraders.

Séan Kelly (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, met veel genoegen heb ik vandaag tijdens de stemming mijn steun aan de Commissie gegeven. Gezien de omstandigheden en op grond van de regels van dit Parlement was dit ook de enig juiste handelwijze. Wij hebben een Commissie nodig en nu hebben wij er een.

Een aantal collega's heeft er – terecht – op gewezen dat het beter zou zijn om elke commissaris op zijn of haar eigen merites te beoordelen in plaats van de gehele Commissie en bloc in stemming te brengen. Stel dat je een voetbalteam als vertegenwoordigend elftal ergens heen stuurt, dan selecteer je dat elftal ook niet en bloc. Met het oog op het beste resultaat zou je alle spelers afzonderlijk selecteren op basis van hun specifieke kwaliteiten. Ik denk dat wij ook naar een dergelijke situatie toe moeten werken. Wij dienen de regels te herzien zodat wij bij de selectie van een volgende nieuwe Commissie alle leden afzonderlijk op hun merites kunnen beoordelen. Dat zou de lidstaten er ook toe dwingen om hun beste kandidaten naar voren te schuiven en te zorgen dat elke kandidaat maximaal presteert. Ik denk dat wij op die manier een beter team kunnen samenstellen. In de tussentijd kijk ik er echter naar uit om in de komende vijf jaar zo intensief mogelijk met de Commissie samen te werken.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik ben heel blij dat er in het Parlement zo'n grote meerderheid is ontstaan. Velen hebben gepleit voor een sterk Europa, eendracht maakt macht, en daarom ben ik blij dat er zo'n grote meerderheid voor de nieuwe Commissie tot stand is gekomen. Alleen een daadkrachtig Europa kan echt sociaal zijn. In dat verband heeft de Commissie duidelijk kleur bekend, want uiteindelijk kun je alleen maar verdelen wat eerst is verdiend. Daarom is het belangrijk dat we meer doen voor opleiding en bijscholing, en in Europa voorrang geven aan infrastructuur en onderzoek.

Het is niet zo moeilijk om de rijken arm te maken, maar om de armen rijk te maken moet je wat meer moeite doen, en ook slimmer zijn. Dat zou het doel van Europa moeten blijven.

Schriftelijke stemverklaringen

Ontwerpresolutie B7-0091/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), schriftelijk. – (EN) Op grond van het Verdrag van Lissabon bewegen de interinstitutionele betrekkingen tussen het Parlement en de Commissie zich in een andere richting. Wij geven als parlementariërs een duidelijk signaal aan de Commissie dat het Europees Parlement nooit meer slechts een pure waarnemer zal zijn, maar dat wij een gelijkwaardige speler zijn bij het ontwikkelen van het Europees beleid. Beleidsmaatregelen op communautair niveau vertonen een gebrek aan samenhang en zorgen ervoor dat Europa in onverwachte situaties volkomen machteloos is. Dat betekent dat als dergelijke situaties zich daadwerkelijk voordoen, wij niet in staat zijn op een effectieve en gecoördineerde wijze te reageren. De voorzitter van de Commissie heeft zich ertoe verbonden om open, transparante en constructieve betrekkingen met het Europees Parlement te onderhouden om samen duidelijke en haalbare beleidsdoelen te formuleren en een wetgeving van hoge kwaliteit te waarborgen. Het is nu tijd dat de heer Barroso zijn beloften nakomt en ervoor zorgt dat de verzoeken van het Europees Parlement duidelijk in het kaderakkoord weerspiegeld worden.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), schriftelijk. – (LT) Ik steun dit kaderakkoord omdat de samenwerking tussen het Europees Parlement en de Europese Commissie van bijzonder belang is voor de versterking van de stabiliteit van de Europese Unie en de doelmatigheid van haar activiteiten. Ingevolge deze overeenkomst moet de Europese Commissie, zodra een verzoek om een wetgevingsinitiatief is ingediend bij het Europees Parlement, binnen een maand antwoord geven en binnen een jaar een passend stuk EU-wetgeving opstellen. Als de Europese Commissie weigert de gevraagde wet op te stellen, zal zij haar besluit in detail moeten rechtvaardigen. Tot op heden was de Europese Commissie de enige instelling die het initiatief kon nemen tot nieuwe EU-wetgeving, maar in het Verdrag van Lissabon is vastgelegd dat het Europees Parlement bij meerderheid gemachtigd is ook zelf nieuwe wetgeving op te stellen. Parlement en Commissie zullen in een vroeg stadium nauw samen moeten werken ten aanzien van alle verzoeken om wetgevingsinitiatieven die voortkomen uit initiatieven van burgers. Bij de ondertekening van internationale verdragen worden ook deskundigen van het Europees Parlement tot de besprekingen toegelaten. Krachtens deze overeenkomst is het Parlement nu ook gerechtigd als waarnemer deel te nemen aan bepaalde internationale besprekingen van de Europese Unie. Daarnaast heeft het Europees Parlement het recht om meer informatie te verkrijgen over internationale verdragen.

Andrew Henry William Brons (NI), schriftelijk. – (EN) Wij zijn het eens met de onderdelen in het voorstel die gericht zijn op een gelijke behandeling van het Parlement en de Commissie met betrekking tot de toegang tot bijeenkomsten en informatie, op een geregelde dialoog tussen de voorzitter van de Commissie en de Voorzitter van het Parlement, op samenwerking bij burgerinitiatieven, op de effectbeoordeling van wetgeving en op het gebruik van “zacht recht” (in plaats van strafrecht?). Wij zijn het oneens met de aspecten die betrekking hebben op de herbevestiging en versterking van de verplichte termijnen voor de uitvoering van richtlijnen en op de ongepaste lofde op de Europese Unie en haar functionarissen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik ben verheugd over de ontwerpresolutie die we vandaag hebben aangenomen over het nieuwe politieke kaderakkoord dat de institutionele betrekkingen tussen de Europese Commissie en het Europees Parlement regelt en de bevoegdheden van het Parlement op grond van het Verdrag van Lissabon versterkt.

De garantie dat de Commissie het basisprincipe van gelijke behandeling van het Parlement en de Raad zal toepassen is een van de belangrijke aspecten van het nieuwe institutionele evenwicht in dit akkoord.

Voorts wil ik het belang onderstrepen van een regelmatige dialoog tussen de Commissie en het Parlement via toegang voor de Commissie tot vergaderingen van de Conferentie van voorzitters en de Conferentie van commissievoorzitters en toegang voor het Parlement tot vergaderingen van het college van commissarissen.

Ook het invoeren van een nieuw vragenuur met leden van de Commissie tijdens de plenaire vergaderingen is bevorderlijk voor een betere verantwoording door de Commissie.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor de resolutie van het Europees Parlement gestemd betreffende de herziening van het kaderakkoord tussen het Europees Parlement en de Commissie voor de volgende zittingsperiode vanwege het symbolische en inhoudelijke belang van het akkoord. Het is namelijk enerzijds een duidelijk teken van het streven van beide Europese instellingen naar samenwerking ten bate van het Europees project en verplicht anderzijds de partijen om toekomstige uitdagingen beter aan te pakken en de problemen van de burgers op te lossen.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) Het Europees Parlement is door zowel de Commissie als de Raad al verscheidene keren voor voldongen feiten geplaatst toen het nog slechts kon ratificeren wat al eerder was besloten. Het Parlement heeft zijn beklag gedaan over deze ontwikkeling die heeft geleid tot verstoring van het evenwicht tussen de drie belangrijkste Europese instellingen. Tegenwoordig is het Europees Parlement in steeds grotere mate een volwaardige partner van de Raad bij de besluitvorming. Daarom kunnen we eisen dat het Parlement van de Commissie evenveel aandacht krijgt als de Commissie aan de Raad geeft.

Ik hoop dat men zich niet beperkt tot het formeel gladstrijken van de plooiën, maar dat de herziening van het kaderakkoord tussen het Europees Parlement en de Commissie ertoe dient om de procedures te stroomlijnen, de samenwerking te versterken en snelle en efficiënte informatie-uitwisseling te bevorderen, zodat de stem van de gekozen vertegenwoordigers van de lidstaten kan worden gehoord en tijdig meegewogen. Gezien de wijze waarop de voorbereiding van de herziening is verlopen geloof ik dat dat mogelijk is.

Daarom is het volledig terecht dat de voorzitter van de Europese Commissie het initiatief neemt voor een speciaal partnerschap tussen het Parlement en de Commissie. Ik hoop dat zijn initiatief zal slagen en vruchten af zal werpen.

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Gezien de gevolgen van het Verdrag van Lissabon voor de werking van de instellingen van de Europese Unie en voor de versterking van de gedeelde verantwoordelijkheid bij het besluitvormingsproces is het absoluut noodzakelijk een pakket procedures vast te leggen met voorwaarden en garanties om op gezonde en doeltreffende wijze informatie en standpunten uit te wisselen ten aanzien van de strategieën voor het consolideren en verdiepen van de Europese integratie. De mogelijkheid om stelselmatig werkbijeenkomsten te houden die voorafgaan aan het maken van wet- en regelgeving door de twee instellingen zal ongetwijfeld bevorderlijk zijn voor het bundelen van de krachtsinspanningen, het verzoenen van ideeën, plannen en gezichtspunten en voor betere ontwerpbesluiten. Op die manier kunnen we administratieve en bureaucratische procedures voorkomen, met name bij het terugzenden of corrigeren van resoluties, waardoor het risico van vermenigvuldiging van voorstellen en tegenvoorstellen wordt vermeden.

Dit akkoord versterkt de samenwerking tussen de Europese instellingen en garandeert dat de Commissie het basisprincipe van gelijke behandeling van Raad en Parlement toepast. Daarom dient dit kaderakkoord tussen het Parlement en de Commissie snel te worden uitgevoerd, waarbij het belangrijk is in te zien dat permanente evaluatie nodig is met als doel de betrekkingen tussen de twee instellingen doeltreffender en effectiever te maken.

Robert Goebbels (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb me onthouden van stemming voor het kaderakkoord tussen het Europees Parlement en de Commissie. Het Parlement zou als medewetgever niet moeten proberen steeds meer macht te vergaren ten koste van de Commissie. Het hele Verdrag, en niets dan het Verdrag; zo tast het Parlement het initiatiefrecht van de Commissie aan. Voorzitter Buzek heeft gezegd: “We hebben opnieuw een stap gezet op weg naar het initiatiefrecht van de afgevaardigden.” Op het moment dat er wetgevingsvoorstellen van de afgevaardigden mogelijk zijn, zal iedere lobby een afgevaardigde vinden om specifieke belangen te behartigen. Ik wil liever de beproefde communautaire methode handhaven, met de Commissie die de gemeenschappelijke Europese belangen bewaakt en beoordeelt, waaruit het monopolie van het wetgevingsinitiatief voortvloeit. Door vermeerdering van het aantal vergaderingen van de Commissie met de organen van het Parlement zal het Europese beleid niet doeltreffender worden.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb tijdens de stemming mijn steun gegeven aan het nieuwe kaderakkoord tussen het Parlement en de Commissie. Nu het Verdrag van Lissabon in werking is getreden, beschikt dit Parlement over grotere bevoegdheden en dat betekent dat onze werkwijze met de Commissie dienovereenkomstig aangepast moet worden. Ik ben met name verheugd over het gedeelte in het nieuwe akkoord waarin bepaald wordt dat wanneer het Parlement het vertrouwen in een individueel lid van de Commissie opzegt, de voorzitter van de Commissie ernstig dient te overwegen of hij het betreffende lid zal verzoeken ontslag te nemen. Hoewel ik vandaag ten gunste van de nieuwe Commissie heb gestemd, ben ik tegen het alles-of-niets-systeem waarbij het Parlement de Commissie slechts als geheel kan goed- of afkeuren. Elke procedure die onze mogelijkheden verbetert om individuele commissarissen ter verantwoording te roepen, is een stap voorwaarts.

Elisabeth Köstinger (PPE), schriftelijk. – (DE) Het Europees Parlement heeft ingestemd met de nieuwe Commissie. Dat is geen vrijbrief, maar een motie van vertrouwen. Het is goed nieuws dat we eindelijk echt aan de slag kunnen, samen met de Commissie, die haar werk nu echt kan oppakken. Het Europees Parlement heeft door de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon een grotere rol gekregen, en dat is ook bevestigd

door het kaderakkoord inzake de interinstitutionele relaties dat vandaag is goedgekeurd. Het Europees Parlement heeft nu gelijke rechten, het is een gelijkwaardige partner van de Commissie, en daar ben ik bijzonder blij mee. We hebben op die manier een goede basis gelegd voor de toekomstige samenwerking, en zullen met nadruk pleiten voor een dialoog tussen partners, op voet van gelijkheid. De Commissie heeft er zelf waarschijnlijk alle belang bij om het Europees Parlement tijdig te betrekken bij wetgevingsinitiatieven en efficiënte procedures te volgen in het belang van de burgers van Europa en van een actieve democratie.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), schriftelijk. – (FR) De leden van het Europees Parlement zijn gekozen door middel van het algemeen kiesrecht en zijn daardoor de vertegenwoordigers van de Europese burgers. Het is daarom ongelooflijk dat de Conferentie van voorzitters zich beperkt tot het bedelen om het recht om toegang te krijgen tot dezelfde informatie als de Commissie en de Raad of om enkele van hun vergaderingen bij te wonen, terwijl de Commissie en de Raad in feite altijd worden uitgenodigd voor de vergaderingen van het Parlement! Hoe kan het dat het Parlement zijn vertegenwoordigend karakter niet laat gelden om te eisen dat zijn initiatieven vanzelfsprekend worden gesteund door de Commissie? Waarom accepteert het Parlement dat de Commissie kan weigeren om het vertrouwen op te zeggen in een commissaris, wanneer het Parlement daarom verzoekt? Hoe kunnen we accepteren dat het Parlement geen bindend advies kan geven wanneer de Commissie zijn werkwijze verandert?

Hoe is het mogelijk dat het Parlement niet meer verlangt dan de status van waarnemer voor alleen de delegatievoorzitters wanneer deze het Parlement vertegenwoordigen tijdens internationale conferenties? Het feit dat het Verdrag van Lissabon het Europees Parlement een onvolledige rol toebedeelt is één ding. Dat de leden het eens zijn met die poppenkast is iets anders. Ik stem tegen dit besluit uit respect voor de waardigheid van het mandaat dat ik van de Franse bevolking heb gekregen.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon bracht de noodzaak met zich mee te onderhandelen over een nieuw kaderakkoord voor het regelen van de betrekkingen tussen het Europees Parlement en de Commissie. De ontwerpresolutie die vandaag met overgrote meerderheid is aangenomen is een teken van de nieuwe, uiterst belangrijke rol die is weggelegd voor het Europees Parlement. De geest van het Verdrag van Lissabon is overduidelijk aanwezig in dit document: ruimere verantwoordelijkheden voor het Parlement, gelijke behandeling van het Parlement en de Raad en nieuwe prerogatieven van het Parlement op meerdere terreinen. Vanuit die invalshoek gezien vormt het aangenomen voorstel een juiste verdieping van het constitutionele proces van de EU.

Andreas Mölzer (NI), schriftelijk. – (DE) De ontwerpresolutie over het kaderakkoord tussen het Europees Parlement en de Commissie voor de komende zittingsperiode bevat een aantal zinvolle uitgangspunten. Ik denk daarbij aan het feit dat we van de Commissie eisen dat ze garandeert dat van nu af aan het principe van de gelijke behandeling van Parlement en Raad geldt, maar ook dat precies wordt bepaald aan welke termijnen de Commissie zich moet houden bij het indienen van wetgevingsinitiatieven.

Het is echter onaanvaardbaar, en ook onzinnig, dat wordt geëist dat de voorzitter van de Commissie op voorstel van het Parlement individuele commissarissen kan vragen om af te treden. Dat zou alleen maar zinvol zijn wanneer het ook bij de benoeming van de Commissie mogelijk zou zijn om over iedere kandidaat apart te stemmen, maar dat kan op dit moment niet. Daarom heb ik tegen de ontwerpresolutie gestemd.

Birgit Schnieper-Jastram (PPE), schriftelijk. – (DE) Ik betreurt het dat in dit kaderakkoord niets wordt gezegd over de controlemogelijkheden van het Europees Parlement, en dat de beginselen van de scheiding der machten in bepaalde delen van het akkoord niet duidelijk worden beschreven. Daarom heb ik besloten om me van stemming te onthouden.

Nuno Teixeira (PPE), schriftelijk. – (PT) Het Verdrag van Lissabon belichaamt een nieuw institutioneel evenwicht, waardoor de status van het Europees Parlement tegenover de andere instellingen aanzienlijk is verbeterd. Het kaderakkoord heeft tot doel de dagelijkse betrekkingen tussen het Europees Parlement en de Europese Commissie te regelen op basis van een versterkt institutioneel partnerschap dat aangepast is aan de nieuwe ontwikkelingen in het Verdrag van Lissabon. Het uitgangspunt hiervoor waren de verplichtingen die de recentelijk gekozen voorzitter van de Commissie, de heer Barroso, op zich had genomen en diens voorstel voor een "Speciaal partnerschap tussen het Europees Parlement en de Commissie". Wij juichen het toe dat van de Commissie de toezegging wordt gevraagd om binnen beperkte tijd te reageren op alle initiatief-wetgevingsverzoeken. Dat vormt een weerspiegeling van het groeiend belang van het Europees Parlement als medewetgever, met name op terreinen als het regionale beleid. Tevens vind ik het zeer positief dat het akkoord de garantie bevat dat de Commissie het basisprincipe van gelijke behandeling van het Parlement en de Raad zal toepassen. Ook de grotere interinstitutionele samenwerking bij de voorbereiding

en uitvoering van het jaarlijkse wetgevings- en werkprogramma beoordeel ik positief. Vanwege genoemde redenen, maar met name vanwege de versterkte rol van het Europees Parlement en de vernieuwing van de Europese Unie heb ik voorgestemd.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), schriftelijk. – (PL) Het nieuwe kaderakkoord tussen het Europees Parlement en de Commissie bevat een aantal belangrijke elementen. Ten eerste het beginsel van gelijke behandeling van het Parlement en de Raad, dat de democratische grond van de Europese Unie versterkt. Ten tweede geeft het akkoord het Parlement extra bevoegdheden om toezicht te houden op wetgevingsinitiatieven van de Commissie; dankzij deze bevoegdheden zal het Parlement meer invloed hebben op wetten die worden opgesteld.

Er is in het akkoord een clausule opgenomen over de verplichte publicatie van concordantietabellen, waarom ik in mijn verslag over scoreborden van de interne markt heb verzocht, en over een bindende termijn voor de tenuitvoerlegging van richtlijnen, die niet meer dan twee jaar mag bedragen. Dit schept de mogelijkheid dat het plan om een gemeenschappelijke markt te vestigen sneller zal worden voltooid. Tevens versterkt het akkoord de communautaire aanpak en verbetert het de werking van beide instellingen. Het verplicht hen ook om zo te functioneren dat wordt gegarandeerd dat de Europese Unie een echte gemeenschap is.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), schriftelijk. – (RO) Ik heb voor de resolutie van het Europees Parlement over een herzien kaderakkoord tussen het Parlement en de Commissie voor de volgende zittingsperiode gestemd. Ik ben van mening dat dit akkoord essentieel is voor de samenwerking tussen het Europees Parlement en de volgende Europese Commissie. De Europese instellingen moeten ervoor zorgen dat de communautaire methode efficiënt wordt gebruikt, ten behoeve van de Europese burgers. In overeenstemming met de voorzieningen van het Verdrag van Lissabon, dat een nieuwe institutionele balans regelt, kan het Europees Parlement de Commissie vragen om het indienen van wetgevingsvoorstellen, waarna de Commissie het relevante voorstel moet indienen binnen een jaar nadat het Parlement dit verzoek heeft gedaan. De uitbreiding van de bevoegdheden van het Parlement, de interinstitutionele samenwerking en de bevordering van simpeler EU-regelgeving moeten ervoor zorgen dat het wetgevende proces van de EU beter gaat werken, en dat burgers actiever en directer bij het opstellen van Europese regelgeving betrokken raken. De Commissie moet de in het Verdrag van Lissabon vastgestelde procedures en voorwaarden reguleren waaronder EU-burgers de Commissie kunnen vragen om een wetgevend voorstel in te dienen over kwesties waarvoor zij dat noodzakelijk achten.

Anna Záborská (PPE), schriftelijk. – (FR) De plenaire vergadering van februari 2010 beleeft vandaag het echte begin van de institutionele samenwerking voor de komende vijf jaar. Hoewel het Parlement direct na de Europese verkiezingen intern aan het werk is gegaan en de verdeling van de verantwoordelijke posten en het interne reglement snel had afgerond, hebben we tijd nodig gehad om vorm te geven aan de mechanismen voor interinstitutionele samenwerking tussen de Raad en de Commissie in het licht van het Verdrag van Lissabon. De dynamiek die ontstond doordat dit proces samenliep met de benoeming van de toekomstige commissarissen heeft de invoering van het initiatiefrecht dat het Europees Parlement nu gekregen heeft, zeker vergemakkelijkt. Voortaan moet de Commissie, binnen drie maanden na de goedkeuring van een initiatiefverslag krachtens artikel 225 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verantwoording afleggen over de concrete opvolging van alle verzoeken om wetgevingsinitiatieven. Als het Europees Parlement dit verzoekt met gewone meerderheid, moet de Commissie binnen een jaar een wetgevingsvoorstel presenteren of dit voorstel opnemen in het werkprogramma voor het volgende jaar. Ik doe een beroep op iedereen van goede wil om het werk van het Parlement nauwgezet te volgen, want het is duidelijk dat de leden deze bepaling vooral zullen gebruiken op het gebied van de universele sociale ethiek.

Ontwerpresolutie B7-0071/2010

Andrew Henry William Brons (NI), schriftelijk. – (EN) Sommigen onder u verbaast het wellicht als wij een ontwerpresolutie van de GUE/NGL-Fractie steunen. Hoewel wij het met sommige punten van kritiek van die fractie op de Europese Unie eens zijn, is ons standpunt over een alternatief voor de EU volledig anders. Daarnaast lopen onze ideologieën nogal uiteen. Wij zijn nationalisten die veel waarde hechten aan de soevereiniteit van landen. Zij zijn internationalisten. Wij geloven in een systeem dat gebaseerd is op particuliere ondernemingen met een beperkte mate van regulering en een bepaalde mate van publiek eigendom van nutsbedrijven, terwijl zij waarschijnlijk voorstander zijn van veel meer staatseigendom. Wij zijn het wat de resolutie betreft eens met de verwerping van neoliberale beleidsmaatregelen, met de noodzaak voor een grotere sociale rechtvaardigheid (hoewel wij misschien een andere mening over de definities zijn toegedaan), en met de kritiek op de ontwijkende, onsamenhangende en ontoereikende antwoorden van een aantal commissarissen. Wij stemmen echter graag met anderen mee, mits we het eens zijn met hun voorstellen.

Carlo Casini (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik stem nadrukkelijk voor en daarmee wil ik de woorden van Commissievoorzitter Barroso kracht bijzetten. Met deze woorden heeft hij aangekondigd dat er de komende vijf jaar gewerkt gaat worden aan een hechtere en sterkere Europese Unie.

Hij begon zijn toespraak door ons te herinneren aan de waarden die ten grondslag liggen aan de eenheid van Europa, waarvan de menselijke waardigheid de belangrijkste is. Ik ben het daar van harte mee eens, maar het probleem is dat het woord 'waardigheid' dubbelzinnig is geworden, omdat het soms niet dient om het leven en de gelijkwaardigheid van mensen te garanderen, maar om te discrimineren ten koste van de allerzwaksten en zelfs om de dood te rechtvaardigen. Ik hoop daarom dat de Commissie in de komende vijf jaar zo te werk gaat dat het woord 'waardigheid' zijn ondubbelzinnige en ware betekenis terugkrijgt.

Het is van symbolisch belang dat op 15 december 2009, terwijl het samenstellen van de nieuwe Commissie in volle gang was, 500 000 Europese burgers uit zeventien landen middels een gezamenlijke petitie aan onze instellingen hebben gevraagd om bij elke beslissing het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie te interpreteren en te verwezenlijken, op basis van de gelijkwaardigheid van ieder mens.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor de benoeming van de Commissie gestemd omdat ik me bewust ben van zowel de essentiële rol die de Commissie speelt in het geheel van de Europese bestuursstructuur als het toenemend belang van de Commissie als initiator van wetgeving. Als Portugees verheugt het me natuurlijk dat het veeleisende ambt van Commissievoorzitter opnieuw door mijn landgenoot de heer Barroso wordt bekleed. Tijdens zijn vorige mandaat heeft hij zich onmiskenbaar op verdienstelijke wijze van die taak gekweten.

Ik besef dat de huidige tijd de nodige moeilijkheden heeft gebracht, maar ik voel me gesterkt in de hoop dat er betere tijden zullen aanbreken voor de Europese Unie en voor het Europees project. Daarom wens ik u en uw team veel succes toe.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Met het oog op de beginselen van subsidiariteit, vertegenwoordiging en gelijke rechten van de lidstaten wijs ik op het belang van gedeelde verantwoordelijkheden en de verdeling van bevoegdheden tussen de leden van de Europese Commissie. In het kader van de voortgaande versterking van de samenwerking tussen de lidstaten en het toegenomen mondiale interventievermogen van de Europese Unie zou het opsplitsen van de verschillende strategische en politieke beslissingen en keuzen binnen de Europese instellingen onbegrijpelijk zijn.

Alle nieuwe commissarissen zijn ondervraagd en gehoord in het Europees Parlement. Zij hebben hun verwachtingen en plannen voor hun eigen beleidsterrein kunnen toelichten, waarbij steeds het belang van de deling van verantwoordelijkheden is benadrukt vanwege de interactie tussen de verschillende portefeuilles en bevoegdheden in het college van commissarissen. In plaats van onbekwaamheid of presidentiële neigingen aan het licht te brengen versterkt die aanpak de geest van medebeslissing. Die geest wordt gestimuleerd door een leiderschap dat bereid is tot samenwerking en een doeltreffende en vruchtbare dialoog bepleit ten bate van de consolidering van de Europese Unie. Gezien het voorgaande heb ik tegen de resolutie gestemd.

João Ferreira (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) In de resolutie die de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links heeft ingediend, worden een aantal belangrijke aspecten behandeld van ons oordeel over het college van commissarissen dat is voorgesteld aan dit Parlement. Onze resolutie bevat ook een samenvatting van enkele fundamentele redenen waarom wij tegen deze Commissie hebben gestemd. De Commissie heeft een programma – waaraan de commissarissen natuurlijk gebonden zijn en dat zij zonder voorbehoud bij de hoorzittingen in het Parlement hebben verdedigd – gepresenteerd dat de voortzetting vormt van het mislukte neoliberale beleid van de vorige Commissie. Het team dat is geselecteerd om het programma uit te voeren continueert een strategie die niet zal leiden tot de noodzakelijke verschuiving van de politieke oriëntatie in de richting van meer sociale rechtvaardigheid, het creëren van banen en het uitroeien van armoede. Integendeel, het programma bevat juist belangrijke voornemens die deze ernstige problemen kunnen verergeren. Om kort te gaan, het Europa waar wij voor vechten – het Europa van rechtvaardigheid en sociale vooruitgang, economische en sociale cohesie, samenwerking tussen soevereine lidstaten met gelijke rechten en vredesinitiatieven – kan bij lange na niet gerealiseerd worden met de politieke richtsnoeren die de Commissie van plan is te volgen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Na verscheidene weken van hoorzittingen met de nieuwe commissarissen is dit niet het moment om te twifelen aan de kwaliteit van een college van commissarissen dat gedurende vele uren in de verschillende commissies zeer nuttige opheldering heeft verschaft over het te voeren beleid. Daarom is het nu tijd om de Europese Unie een legitieme Commissie te geven die in staat is antwoorden te verschaffen op de problemen van deze tijd.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het Parlement en de Commissie zullen voor de Europese Unie belangrijke uitdagingen moeten aangaan, met name de bestrijding van de crisis door herstel van de economie en de werkgelegenheid, het in evenwicht brengen van de overheidsfinanciën van de lidstaten en de onderhandelingen over het financiële kader voor de periode na 2013, waarbij ik het cohesiebeleid met name noem.

Ik heb de kans gehad de kandidaat-commissaris voor het regionale beleid, de heer Hahn, vragen te stellen over zijn bereidheid een specifiek programma voor permanente financiële steun aan de ultraperifere regio's op te stellen.

Ik heb hem ook voorgesteld de regels om in aanmerking te komen voor structuurfondsgelden flexibeler te maken voor "overgangsregio's", dat wil zeggen regio's die zich tussen de doelstellingen van "convergentie" en "concurrentiekracht en werkgelegenheid" bevinden.

Naast bekwaamheid en gestrengheid heeft de kandidaat-commissaris blijk gegeven van een open houding om deze mogelijkheden te bestuderen en van gevoeligheid voor ultraperifere gebieden als Madeira. Dat heeft mij vertrouwen gegeven ten aanzien van zijn toekomstig beleid.

Ik heb mijn vertrouwen geschonken aan dit team van commissarissen onder leiding van de heer Barroso. Over het algemeen hebben de commissarissen er blijk van gegeven technisch goed voorbereid, serieus en ambitieus te zijn. Daarom zijn zij in staat een antwoord te geven op de uitdagingen van de Europese Unie zonder de waarden te veronachtzamen die het fundament vormen van de EU, namelijk solidariteit en territoriale samenhang.

Ontwerpresolutie B7-0090/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Vandaag hebben wij de nieuwe samenstelling van de Europese Commissie goedgekeurd, al moeten wij erkennen dat niet alle twijfels over de kandidaat-commissarissen volledig zijn weggenomen. Zowel bij het activiteitenkader van de Commissie als bij de programma's van de afzonderlijke commissarissen ontbreekt bovenal het sociale aspect. De indruk wordt gewekt dat de voornaamste criteria bij het formuleren van de doelstellingen en taken uitgaan van het versterken van de rol van Europa in de wereld, en dat de rechten en verwachtingen van de Europese burger, alsmede diens sociale bescherming, naar de achtergrond zijn verdwenen. De S&D-Fractie heeft niettemin besloten haar steun te geven aan de Commissie, omdat in een tijd dat Europa wordt geteisterd door een verreikende economische en financiële crisis, dat de werkloosheid almaar toeneemt en dat veel burgers zijn teleurgesteld in Europa, het Europees Parlement en Europa in het algemeen niet moeten verworden tot een arena met verschillende kampen van standpunten en tegenstandpunten. Op dit moment is het van belang dat wij ons concentreren op de uiterst belangrijke punten op de politieke agenda, dat wij ervoor zorgen dat er zo snel mogelijk een einde komt aan de toestand van onzekerheid en instabiliteit in Europa en dat de meest acute problemen, zoals de financiële crisis en de werkloosheid, sneller en doeltreffender worden opgelost.

Bastiaan Belder (EFD), *schriftelijk*. – De Commissie-Barroso II is een gemêleerd gezelschap. In de afgelopen weken zijn wij sterke, maar ook zeer zwakke kandidaten tegengekomen. Dat maakt het oordeel over het totaal van deze Commissie er niet eenvoudiger op. Dit dubbele gevoel wordt nog versterkt door het feit dat veel kandidaat-commissarissen het Europees Parlement tijdens de hoorzittingen opzichtig naar de mond hebben gepraat. Maar waar zij nu echt voor staan, is ook nu soms nog onduidelijk.

De eurofractie van de SGP heeft besloten zich van stemming te onthouden. Dit om uiting te geven aan het dubbele gevoel dat wij aan deze Commissie hebben overgehouden. Er speelt echter meer. Eén commissaris, en nog wel de eerste vicevoorzitter, geeft ons principiële zorgen. Mevrouw Ashton heeft de twijfelachtige eer om als eerste EU-functionaris een baan in de Commissie te combineren met een functie in de Raad van ministers. Dit onverantwoorde institutionele waagstuk kunnen wij niet steunen! Daarbij komt dat mevrouw Ashton ons geen moment de indruk heeft gegeven tegen de druk van deze baan opgewassen te zijn. Ze is een van de zwakste schakels van deze Commissie en wekte geen moment de indruk echt thuis te zijn in de buitenland dossiers. Niet zonder zorgen zien we vooruit naar de periode 2010-2014.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) We hebben een nieuwe Commissie die aan zijn mandaat is begonnen in moeilijke tijden, maar die bestaat uit professionals. Op hun schouders rusten de verantwoordelijkheden van alle 27 lidstaten. We hebben het Verdrag van Lissabon, dat de verhouding van de bevoegdheden wijzigt en aanpassingsvermogen vraagt van de Commissie. De Europese Unie bevindt zich daarmee in een nieuwe, delicate situatie, waarin prestatiegerichtheid, stabiliteit en gedrevenheid nodig zijn voor het voorbereiden en uitvoeren van samenhangend beleid.

Het financiële vooruitzicht is veranderd, hetgeen betekent dat er een verstandige respons van de Commissie moet komen in de vorm van hervormingen en nieuwe aanpassingen in iedere sector, te beginnen met de economie.

Alle lidstaten voelen de volle omvang van de financiële crisis. De door Griekenland geluide noodklok heeft een sterke weerklink, van staten met goed afgestemde economieën tot staten die steeds worstelen om hun begrotingstekort te verkleinen. Een stabiel, goed gecoördineerd economisch beleid in alle 27 landen biedt de kans om een grote onbalans in de EU te voorkomen en om in tweede instantie een positief effect teweeg te brengen. De initiatieven van de EU zijn gericht op oplossingen voor de problemen in verband met de crisis en op creativiteit bij het herstel van de stabiliteit in de lidstaten. Met andere woorden, ze zijn bedoeld om het tekort weg te werken, ongelijkheden te voorkomen en de economie te consolideren.

Sophie Briard Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) In navolging van mijn collega's van de drie grote fracties in het Europees Parlement heb ik zojuist mijn goedkeuring gegeven aan de benoeming van het college van commissarissen dat de heer Barroso heeft gepresenteerd. Het gaat immers om een mooi team van mensen met een gevarieerde en complementaire achtergrond. Tot 2014 zullen christendemocraten, liberalen en socialisten, ondanks politieke en geografische scheidslijnen, op collegiale wijze samenwerken ten dienste van het algemeen Europees belang. De Europese afgevaardigden hebben gedurende drie weken voortreffelijk werk verricht met de controle van de kwaliteit van de kandidaatstellingen tijdens de procedure van de parlementaire hoorzittingen. Na afloop van deze periode was het onze plicht om onze volledige steun te verlenen aan dit vernieuwde team. Nu verwachten we van het college-Barroso II dat het ons verrast met zijn ferme vastberadenheid om de Europese Unie vooruit te helpen. Het is vooral van belang om de toegevoegde waarde van het Europese project dagelijks te laten zien aan al onze Europese burgers.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In deze kritieke periode voor Europa op economisch, financieel en sociaal vlak is het van cruciaal belang dat er een sterke Commissie komt met een ambitieus en moedig programma op sleutelterreinen als energiezekerheid en klimaatverandering, wetenschappelijk onderzoek en innovatie.

De nieuwe structuur van de Commissie, met aparte portefeuilles voor klimaatverandering en innovatie in combinatie met onderzoek, getuigt duidelijk van een ambitieus project en een geloofwaardige strategie voor Europa tot 2020.

Deze nieuwe Commissie onder leiding van voorzitter Barroso en de nieuwe structuur voor die beleidsterreinen voldoen aan de voorwaarden om de motor te kunnen worden van een economisch herstel dat gebaseerd is op efficiënt gebruik van hulpbronnen en innovatie met als doel meer sociale rechtvaardigheid.

Ik feliciteer het nieuwe college van commissarissen en voorzitter Barroso. Ik ben verheugd over het resultaat van deze verkiezing. In vergelijking met de vorige Commissie is er sprake van bredere parlementaire steun. Dat is een duidelijk signaal om de nieuwe institutionele samenwerking tussen het Parlement en de Commissie te stimuleren, zodat er in de EU als leider op mondiaal niveau steeds meer met één stem kan worden gesproken.

Françoise Castex (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb tegen deze Commissie gestemd, zoals alle Franse leden van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement. Het merendeel van de commissarissen vertegenwoordigt de liberale richting van de Europese Unie die wij afwijzen. Anderen, die genomineerd zijn door hun lidstaat, bevinden zich hier zonder ambities voor Europa, zonder persoonlijke visie. Eén ding is zeker: de toekomstige commissarissen hebben zich op geen enkel voor ons essentieel punt vastgelegd. Hoe komen we uit de crisis? Wat te doen aan het dringende sociale probleem en dat van het klimaat? Hoe kunnen we het Europese project nieuw leven inblazen? Aangezien we geen bevredigende antwoorden op onze vragen hebben gekregen, hebben we tegengestemd, want we kunnen geen blanco volmacht afgeven aan de Europese Commissie. Als de Commissie niet aan deze doelstellingen beantwoordt, dan denk ik niet dat zij de Europese burgers een nieuwe toekomst kan bieden en een plaats voor Europa kan veiligstellen in de wereld. Op die manier kan zij onze steun niet krijgen. Uiteraard zal ik nu vijf jaar lang moeten werken met de voorstellen van deze Commissie. Mijn stem van vandaag geeft uitdrukking aan mijn achterdocht en politieke waakzaamheid, waarvan ik gedurende deze hele zittingsperiode blijf zal geven.

Nessa Childers (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Net als mijn fractie, die van de Socialisten en Democraten, was ik zeer verheugd over de uiteindelijke samenstelling van de nieuwe Commissie. Met name de commissarissen voor het milieu- en energiebeleid zullen in de komende jaren een cruciale rol spelen bij de ontwikkeling van Europa. Ik ben dan ook tevreden dat voorzitter Barroso voor deze posten de juiste vertegenwoordigers heeft gekozen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), schriftelijk. – (EL) Ik heb tegen de voorgedragen commissarissen (het college) gestemd omdat zij hetzelfde neoliberale beleid zullen blijven voeren als voorheen, ofschoon juist dit beleid de Europese Unie in een crisis heeft gestort waar veel kanten aan zitten en grote ongelijkheden heeft veroorzaakt. De commissarissen zullen het Verdrag van Lissabon en de EU 2020-strategie ten uitvoer leggen en er aldus voor zorgen dat de overheersende positie van de markt wordt versterkt, de werkloosheid toeneemt, er steeds meer onzekere en onverzekerde banen ontstaan, het socialezekerheidsstelsel wordt afgebroken en de democratische en sociale rechten worden beknot. Door de ondoorzichtige procedures en het democratisch tekort in de Europese Unie worden de burgers wantrouwer en wordt de legitimeringscrisis van de Europese instellingen verdiept, hetgeen onlangs ook tot uiting kwam in de zeer lage opkomst bij de Europese verkiezingen. De voortzetting van dit beleid betekent dat de Europese burgers in hun verwachtingen zullen worden teleurgesteld. Europees links zal zich in het Europees Parlement tegen dit beleid verzetten en zich scharen aan de zijde van de werknemers en de sociale bewegingen die ervoor strijden de hoop van de jonge generatie op een democratisch, sociaal, feministisch, milieuvriendelijk en vredelievend Europa in vervulling te doen gaan.

Carlos Coelho (PPE), schriftelijk. – (PT) Ik feliciteer de heer Barroso zowel met het uitstekende werk dat hij heeft verricht in zijn eerste periode als met zijn verdiende herverkiezing voor een nieuwe termijn als voorzitter van de Europese Commissie. Ik hoop op nauwe samenwerking tussen het Parlement en de Commissie, waarbij zij elkaars bevoegdheden en prerogatieven volledig respecteren. Tevens hoop ik dat de twee instellingen zullen proberen een “speciaal partnerschap” tot stand te brengen, zoals voorzitter Barroso in zijn politieke richtsnoeren heeft voorgesteld. Ik heb er alle vertrouwen in dat de gekozen voorzitter zijn toezeggingen tegenover dit Parlement – die vertaald moeten worden in een herzien kaderakkoord – gestand zal doen. Alleen op die manier kunnen we de integratie voltooiën van een Europa waarin de verdediging van de rechten van de burgers centraal staat.

De hoorzittingen met de kandidaat-commissarissen zijn altijd een belangrijk moment waarin de brede basis van de Europese democratie zichtbaar wordt. Het Parlement heeft zijn bevoegdheden uitgeoefend en de procedure was waardig, scherp en transparant. Ik denk dat de Commissie-Barroso II nog sterker en politiek beter voorbereid zal zijn dan de voorgaande Commissie. Ik hoop dat de Commissie eensgezind zal zijn en dat alle leden van het college opgewassen zullen zijn tegen hun grote verantwoordelijkheden op een moment dat iedereen verlangt naar economisch herstel en banengroei.

Mário David (PPE), schriftelijk. – (PT) De nieuwe Commissie-Barroso is door het Europees Parlement met een grote meerderheid goedgekeurd. Ook ik heb natuurlijk voorgestemd. Ik heb dat niet alleen heel bewust gedaan maar ook met inzet en vertrouwen. Het nieuwe college heeft namelijk op grond van de ervaring van de commissarissen veel politieke capaciteiten in huis en biedt garanties om op standvastige en vastberaden wijze de grote uitdagingen van de Europese Unie aan te pakken: de ernstige financiële crisis die we nu meemaken, met haar dramatische sociale en economische effecten, in het bijzonder werkloosheid; de veiligheid en de terrorismebestrijding; de versterking van de rol van Europa in de wereld, waarvoor een Europa met een actief gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid een voorwaarde is; de strijd tegen klimaatverandering; en het concurrentievermogen van onze economieën bij het verdedigen van ons sociale model. Het realistische en ambitieuze programma dat de heer Barroso heeft gepresenteerd is door ons Parlement bekrachtigd. Dat programma kan nu eindelijk worden uitgevoerd ten bate van de 500 miljoen Europese burgers. Wij wensen de voorzitter van de Europese Commissie en zijn team veel succes.

Marielle De Sarnez (ALDE), schriftelijk. – (FR) In september hebben de afgevaardigden in het Europees Parlement van de Franse partij MoDem niet voor de benoeming van de heer Barroso als voorzitter van de Commissie gestemd, aangezien zijn eerdere prestaties geen aanleiding gaven voor een herverkiezing. Zij hebben vandaag ook niet voor het college van commissarissen gestemd, omdat het gebrek aan ambitie dat veel van de kandidaten aan de dag legden tijdens hun hoorzittingen nauwelijks hoop biedt op de sterke Commissie waar de Europese Unie behoefte aan heeft. Bovendien hebben recente feiten op jammerlijke wijze het onvermogen van dit team om gebeurtenissen in te schatten aan het licht gebracht. De twijfel is gezaaid in december, tijdens de conferentie van Kopenhagen, waar Europa zich niet bij machte toonde om met één stem te spreken. Deze twijfel werd in januari bevestigd, toen mevrouw Ashton niet naar Haïti ging om de Europese solidariteit te tonen en ook de donorconferentie in Montreal niet heeft bijgewoond, waar haar aanwezigheid vereist was om de hulp van de Europese Unie en de lidstaten te coördineren. Uiteindelijk is er nu in februari geen twijfel meer mogelijk, nu Griekenland wordt belaagd door speculanten zonder dat de Commissie een geloofwaardig reddingsplan op tafel kan leggen. Om deze redenen hebben de afgevaardigden van MoDem niet hun vertrouwen gegeven aan de Commissie-Barroso II.

Martin Ehrenhauser (NI), *schriftelijk*. – (DE) Als overtuigd Europeaan kan ik niet instemmen met de benoeming van de nieuwe Europese Commissie. Die is tot stand gekomen door ondoorzichtige besluiten in de nationale partijen en kabinetten. De kandidaten die zijn voorgesteld zijn geen onafhankelijke zwaargewichten, wat met name jongere burgers terecht verwachten. Bij de keuze is ook niet uitgegaan van professionele criteria. Alleen al het feit dat er vier weken verstreken tussen de benoeming van de Oostenrijkse kandidaat Johannes Hahn en het besluit over zijn portefeuille, spreekt boekdelen. Ondanks het feit dat het Verdrag van Lissabon intussen in werking is getreden, kan het Europees Parlement ook deze keer geen individuele commissarissen kiezen of een gebrek aan vertrouwen in hen uitspreken. Politieke persoonlijkheden als de Franse en de Spaanse commissaris zullen hier ten onder gaan. Deze Europese Commissie vecht niet voor meer democratie en bewustwording, maar gaat verder op de ingeslagen weg die tot de huidige crisis heeft geleid.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog en Åsa Westlund (S&D), *schriftelijk*. – (SV) Vorig najaar hebben wij tegen de heer Barroso gestemd omdat hij ons standpunt met betrekking tot het belang van goede arbeidsvoorwaarden, gelijkheid en de overgang naar een duurzame samenleving niet deelt. De stemming van vandaag betreft het college van 26 commissarissen.

Voor de herverkiezing van Barroso als voorzitter van de Commissie hebben we duidelijke eisen gesteld met betrekking tot een herziening van de richtlijn betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers. De heer Barroso moest concessies doen en gaf voor het eerst toe dat er een probleem was met de arresten van het Europees Hof van Justitie in bijvoorbeeld de zaak Laval. Hij beloofde ook om zo spoedig mogelijk een verordening voor te leggen om de problemen op te lossen. Dat was een heel belangrijke ommekeer in het standpunt van de voorzitter van de Commissie, maar deze was voor ons niet toereikend om zijn kandidatuur te steunen.

Vandaag zullen we ons standpunt bepalen ten aanzien van het college van commissarissen en we koesteren de hoop dat bepaalde commissarissen – die sleutelposities hebben gekregen voor het aanpakken van de werkgelegenheids crisis, het reguleren van de financiële markten en het verdedigen van fundamentele vakbondsrechten – het verschil zullen kunnen uitmaken. Positief is met name dat de heren Barnier en Andor ondubbelzinnig verklaard hebben dat er problemen zijn met de interpretatie van de richtlijn betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers door het Europees Hof van Justitie. Ze hebben er ook geen twijfel over laten bestaan dat ze bereid zijn om te beginnen met de tenuitvoerlegging van de noodzakelijke aanpassingen in de Europese wetgeving.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik juich het toe dat in het Verdrag van Lissabon de mogelijkheid is gehandhaafd dat elke lidstaat een eigen commissaris houdt. Dat is belangrijk, want zo kunnen alle politieke schakeringen in Europa zich vereenzelvigen met de procedures en de voorstellen van de Commissie.

Ik betreur een aantal moeilijkheden tijdens de parlementaire hoorzittingen, die hebben geleid tot de terugtrekking van een kandidaat-commissaris. Hopelijk zullen dergelijke tegenslagen steeds zeldzamer worden.

Ik meen dat de methode van goedkeuring van de benoeming van de kandidaat-commissarissen door het Parlement positief is voor het Europese project. Deze zorgt voor een transparanter debat en maakt het mogelijk te beoordelen of de verschillende kandidaten geschikt zijn voor hun portefeuille. Ik doe een oproep bij de hoorzittingen veeleisend te zijn maar ook te zorgen voor een vriendelijke sfeer. Het Europees Parlement en zijn leden moeten zich onttrekken aan de neiging om van de hoorzittingen een spektakel van gratuite beledigingen en confrontaties te maken.

Ik hoop dat de Commissie voor beter wetgeven kiest, altijd voor ogen houdt dat het subsidiariteitsbeginsel daadwerkelijk moet worden geëerbiedigd en prioriteit geeft aan een eigen centrale rol in het beleid ter bestrijding van de economische crisis.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In een fase die cruciaal is voor het herstel van de economie zullen de ervaring en de veelzijdigheid van deze Commissie onder leiding van voorzitter Barroso doorslaggevend zijn voor de houdbaarheid van een verenigd en sociaal rechtvaardig Europa. In dat verband zijn ook het getoonde engagement, de bekwaamheid en het vermogen om grote Europese vraagstukken te herkennen van de door het Parlement gehoorde commissarissen van belang. Een verenigd en sociaal rechtvaardig Europa moet een leidende rol spelen in de strijd tegen klimaatverandering en de concurrentiekracht van onze bedrijven versterken door in te zetten op wetenschappelijk onderzoek en innovatie.

Ik benadruk de hernieuwde verwachting dat dit team de grote verscheidenheid aan culturen en identiteiten in Europa aanvaardt als bevorderlijk voor de hoogste waarden in alle lidstaten. In het kader van de nieuwe structuur die voortvloeit uit de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon en de uitdagingen voor de ontwikkeling van de hedendaagse samenlevingen, meen ik dat de Europese Unie met deze Commissie haar capaciteit versterkt om in te grijpen in de bestaande economische, sociale en politieke situatie. Dat geldt niet alleen intern, maar ook op mondiaal niveau.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) Onze stem tegen de Europese Commissie is natuurlijk een gevolg van het feit dat wij haar programma, de meeste standpunten die de commissarissen tijdens de afgelopen hoorzittingen hebben ingenomen en de doelstellingen en de inhoud van het Verdrag van Lissabon – dat de commissarissen beloven te verdedigen – niet delen.

Het klopt dat de Europese Commissie een van de belangrijkste institutionele organen van de Europese Unie is en dat het college bestaat uit commissarissen die zijn gekandideerd door de lidstaten van de Europese Unie. Aangezien de meeste regeringen conservatief, rechts of sociaaldemocratisch zijn en vrijwel hetzelfde beleid voeren, is het niet verwonderlijk dat de beleidsvoornemens van de Commissie eveneens neigen naar verdieping van het neoliberale, militaristische en federalistische beleid. Zo hebben wij geen concrete antwoorden gehoord op de ernstige economische en sociale problemen waarmee werknemers en burgers te kampen hebben.

Wij strijden voor een ander Europa, een Europa van rechtvaardigheid en sociale vooruitgang, waar economische en sociale samenhang realiteit is en samenwerking tussen soevereine lidstaten met gelijke rechten en vrede centrale doelstellingen zijn.

Robert Goebbels (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb voor de nieuwe Commissie (“Barroso II”) gestemd. Sinds de Europese verkiezingen van juni 2009 bevond de Europese Unie zich in een politiek vacuüm, dat nog werd versterkt door de vertraagde inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Het is daarom dringend noodzakelijk dat de nieuwe Commissie, de enige Europese instelling met initiatiefrecht, aan het werk kan gaan. Met uitzondering van mevrouw Jeleva, die haar kandidatuur heeft moeten intrekken, hebben de 26 benoemde commissarissen ieder apart de goedkeuring gekregen van de leden van het Europees Parlement. Het zou niet logisch zijn geweest om het college als geheel af te wijzen. Bijgevolg was de stemming voor de benoeming van de Commissie slechts een formaliteit, een “administratief ja”. Mijn stem voor de Commissie-Barroso II betekent niet dat ik blind mijn politieke steun verleen aan deze Commissie. Ik zal de Commissie beoordelen op haar politieke initiatieven.

Sylvie Goulard (ALDE), schriftelijk. – (FR) Ondanks de aanwezigheid van enkele capabele personen in het college, heb ik om twee redenen tegen de benoeming van de Commissie gestemd. Wat betreft de economische en monetaire vraagstukken (strategie van Lissabon, toezicht op de eurozone) zijn de tekortkomingen van de vorige Commissie duidelijk gebleken. Met betrekking tot de buitenlandse vertegenwoordiging van de Europese Unie heeft mevrouw Ashton niet de vereiste capaciteiten en lijkt zij zich niet in te gaan zetten, zoals we hebben gezien bij de ramp in Haïti. Ze heeft deel uitgemaakt van de regering-Blair, die Irak is binnengevallen en daarmee het internationaal recht heeft geschonden en die heeft onderhandeld over een uitzonderingsclausule ten aanzien van het Handvest van de grondrechten.

Mathieu Grosch (PPE), schriftelijk. – (DE) Ik heb voor deze Commissie gestemd omdat ze al met al heeft aangetoond – met name in haar nieuwe samenstelling – dat ze haar werk aankan. Bovendien is het resultaat van de onderhandelingen tussen de Commissie en het Parlement bevredigend. Ik vind het met name belangrijk dat de Commissie geen vrijbrief voor de komende vijf jaar krijgt maar bereid moet zijn om zich permanent te laten evalueren.

Het blijft een grote uitdaging om de verschillende beleidsterreinen, zoals sociaal, economisch en milieubeleid, met elkaar te coördineren en er met een goed voorlichtingsbeleid voor te zorgen dat het werk van de EU voor alle burgers transparanter en begrijpelijker wordt.

Sylvie Guillaume (S&D), schriftelijk. – (FR) Ik heb tegen de Commissie van de heer Barroso gestemd, omdat zij niet beantwoordt aan mijn wensen om sociale hervormingen te bevorderen, die noodzakelijk zijn om uit de huidige crisis te komen. Het is duidelijk dat deze Commissie zich allerm minst proactief zal inzetten voor een sterk politiek Europa en dat zij staat voor het tegenovergestelde van het Europa dat ik zo graag wil. Met slecht gedefinieerde portefeuilles en verminderde bevoegdheden zal deze Commissie niet over de middelen beschikken om te handelen en zal zij beslist meer openstaan voor de bescherming van de nationale belangen dan van het Europees belang.

Ian Hudghton (Verts/ALE), schriftelijk. – (EN) Ik heb mijn steun uitgesproken voor het nieuwe college van commissarissen. Vanuit het perspectief van Schotland, de natie die ik vertegenwoordig, dienen de nieuwe commissarissen een aantal belangrijke kwesties en uitdagingen aan te pakken. Met het oog op de aanstaande hervormingen van het gemeenschappelijk buitenlands beleid en het gemeenschappelijk landbouwbeleid dienen de grote belangen die Schotland op deze beleidsterreinen heeft terdege in aanmerking te worden genomen. Ik roep de commissarissen dan ook op om te waarborgen dat de Schotse kuststreken en plattelandsgebieden de mogelijkheid krijgen om zich zowel sociaal als economisch verder te ontwikkelen. Schotland beschikt over een groot potentieel qua energieproductie, met name wat de hernieuwbare energiebronnen betreft. De Commissie dient dan ook prioriteit te geven aan projecten en initiatieven die het enorme potentieel van Schotland als leverancier van schone, groene energie kunnen ontwikkelen.

Als lid van een pro-Europese partij hoop ik dat deze Commissie een deel van het vertrouwen in de EU kan terugbrengen dat onder veel Schotten verloren is gegaan, bijvoorbeeld als rechtstreeks gevolg van de Schotse ervaringen met het gemeenschappelijk visserijbeleid.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), schriftelijk. – (RO) De tweede Commissie-Barroso zal de eerste zijn die opereert op grond van het Verdrag van Lissabon. Het Europees Parlement is krachtens dit verdrag met zijn uitgebreide bevoegdheden als partner zichtbaarder en actiever dan ooit. Op basis van de stemming hebben we een college van commissarissen benoemd van wie de prestaties niet altijd geheel vlekkeloos zijn geweest, zoals in het geval van de door Bulgarije voorgedragen commissaris en haar vervanging. Het feit dat we de wijziging van de samenstelling van het college tot een goed einde hebben gebracht is een succes voor het Europees Parlement in het algemeen en voor onze fractie in het bijzonder. Ik ben echter van mening dat een stem voor dit college de juiste optie is, aangezien een vertraging van deze beslissing de EU in een ongemakkelijke positie had gebracht met terechte verwijten van inefficiëntie. Het is belangrijk dat de nieuwe Commissie zo snel mogelijk aan het werk gaat en op gelijke hoogte komt met het Europees Parlement, dat al zeven maanden geleden is gekozen, in ieder geval wat de hoeveelheid verricht werk betreft. We kunnen slechts hopen op een goede samenwerking, met doelstellingen en actieplannen die een concretere vorm aannemen dan bij de hoorzittingen.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Ik heb mij onthouden van stemming over de samenstelling van de Europese Commissie, omdat er naast de goede kandidaten veel zwakke en zeer zwakke kandidaten waren. Het is voor mij onaantvaardbaar erin toe te stemmen dat er mensen worden voorgedragen voor functies zoals hoofd van de Europese diplomatie, commissaris voor economische en monetaire zaken, en commissaris voor werkgelegenheid en sociale zaken, terwijl ze niet gekwalificeerd zijn om deze functies te bekleden. Laten we niet vergeten dat we nog steeds in een crisis verkeren, en dat we nog steeds op zoek zijn naar een manier om uit die crisis te komen. Daarom kan Europa het zich niet veroorloven commissarissen te kiezen die pas nu bekend raken met hun portefeuilles. Ik ben verbijsterd over de houding van de voorzitter van de Europese Commissie die, nadat hij zijn functie vijf jaar heeft uitgeoefend en dus veel ervaring heeft opgedaan in het leiden van de Commissie, zulke zwakke kandidaten heeft gepresenteerd. Om de waarheid te zeggen, had ik tegen de voorgestelde samenstelling van de Commissie moeten stemmen, maar naast de zwakke kandidaten waren er ook een paar goede kandidaten bij, waaronder de Poolse kandidaat, Janusz Lewandowski. Ondanks mijn onthouding wens ik de hele Commissie alleen maar succes toe, want dat is erg belangrijk voor alle Europeanen.

Tunne Kelam (PPE), schriftelijk. – (EN) Ik heb tijdens de stemming mijn steun gegeven aan het college van commissarissen, waarmee ik met name mijn vertrouwen in de voorzitter van de Commissie tot uiting heb willen brengen. Ik vind de samenstelling van de Commissie namelijk niet ideaal. De hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken blijft voor mij een probleem vormen, aangezien zij niet over de benodigde ervaring op het gebied van buitenlandse zaken beschikt en een duidelijke visie ontbeert op de wijze waarop het buitenlands en veiligheidsbeleid van de EU aangestuurd zou moeten worden. Niettemin vind ik het van essentieel belang dat de Commissie met haar werkzaamheden kan beginnen op basis van een volledig mandaat. In dat opzicht acht ik de brede steun van het Europees Parlement van zeer groot belang aangezien de Commissie en het Parlement naar mijn idee de grootste bondgenoten zijn wat de vormgeving van het gemeenschappelijke beleid van de EU betreft.

Alan Kelly (S&D), schriftelijk. – (EN) Wij allemaal wensen deze nieuwe Commissie alle goeds. Die Commissie wordt met veel prioriteiten geconfronteerd, maar de grootste prioriteit is het creëren van werkgelegenheid, daar zijn wij het ongetwijfeld allemaal over eens. Dat moet ook het belangrijkste criterium zijn aan de hand waarvan deze nieuwe Commissie beoordeeld wordt. Laten wij er geen doekjes om winden: veel lidstaten zitten in een economische crisis of staan op de rand van een dergelijke crisis. Of de Commissie succesvol is, hangt uiteindelijk af van de vraag of zij erin slaagt deze situatie te veranderen en of zij een intelligente, sociale markteconomie kan ontwikkelen waardoor de EU als wereldleider kan fungeren op alle terreinen van het

economisch leven. Ik hoop met name dat de Ierse commissaris, mevrouw Geogheghan Quinn, een leidende rol in de nieuwe Commissie zal spelen op basis van haar innovatie- en onderzoeksportefeuille. Zij zal een essentiële rol dienen te spelen bij het herstel van Europa en ik wens haar daarbij veel succes.

Morten Løkkegaard (ALDE), *schriftelijk*. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, er zijn vele mooie woorden gesproken over het nieuwe team van commissarissen van de heer Barroso en dat is ook terecht.

Ik neem nu het woord, omdat het nodig is om te wijzen op een grote fout die is begaan in verband met de nieuwe Commissie, namelijk dat men tevergeefs zoekt naar de post van commissaris voor communicatie. Deze post is eenvoudigweg OPGEHEVEN en dat op een moment dat we meer dan ooit behoefte hebben aan een passend, gecoördineerd en weloverwogen communicatiebeleid in de EU.

Ik heb een paar weken gelden namens de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa de heer Barroso een brief gestuurd om onze zorg uit te spreken en te vragen WAAROM we geen commissaris voor communicatie meer hebben.

Er is nooit een antwoord gekomen, wat misschien op zich al een antwoord is, zij het geen bevredigend antwoord.

Het lijkt er dus op dat niemand nu precies weet waarom de EU geen commissaris heeft op dit gebied dat ongelooflijk belangrijk, zelfs doorslaggevend is wanneer het erom gaat de vele mooie woorden over het verkleinen van de afstand tot de burgers en het creëren van een gemeenschappelijke Europese openbare ruimte meer te laten zijn dan alleen maar mooie woorden.

Ik wacht nog altijd op een antwoord van de heer Barroso, bij voorkeur een antwoord met een goed communicatieplan voor de komende vijf jaar.

Isabella Lövin (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Ik deel de kritiek op de procedure met betrekking tot de benoeming van de Commissie zoals nader toegelicht in de ontwerpresolutie van de Verts/ALE-Fractie. Ik betreur met name het gebrek aan transparantie, het feit dat lidstaten kandidaten niet voordragen vanwege hun kwaliteiten, maar veeleer op grond van binnenlandse politieke overwegingen, en het ontbreken van de mogelijkheid om individuele kandidaten af te wijzen. Ik kan echter niet tegen de Commissie als geheel stemmen omdat de genomineerde kandidaten voor absoluut wezenlijke kwesties als het klimaat, het milieu, de ontwikkeling, humanitaire hulp, landbouw en visserij allemaal als zeer competent en geëngageerd aangemerkt kunnen worden. Dat is de reden dat ik mij van stemming over de nieuwe Commissie heb onthouden.

Thomas Mann (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb zojuist ingestemd met de benoeming van de Europese Commissie, hoewel het me niet makkelijk is afgegaan. Tijdens de hoorzittingen is namelijk gebleken dat veel van de kandidaten die de lidstaten hadden voorgesteld niet over voldoende vakkennis beschikten, geen concrete ideeën hadden over hun portefeuille, en al helemaal geen visie. Ook het kaderakkoord tussen het Europees Parlement en de Commissie over de toekomstige samenwerking laat allerlei zaken open. Het is op dit moment een verlanglijstje van het Europees Parlement, maar het is niet bindend. Nu moet er concreet worden onderhandeld om precies te bepalen in hoeverre onze rechten als volksvertegenwoordigers kunnen worden versterkt. In het interinstitutioneel akkoord is desondanks veel vooruitgang geboekt: het is de bedoeling dat de effecten van alle maatregelen die de Commissie neemt regelmatig door een onafhankelijke instantie worden beoordeeld. Wanneer de samenstelling van de Commissie verandert krijgt het Parlement dat op tijd te horen. Bij internationale conferenties krijgt de voorzitter van de EP-delegatie de status van waarnemer. Het Parlement speelt een actieve rol bij het opstellen van de jaarlijkse werkprogramma's van de EU. Tot slot belooft de Europese Commissie binnen drie maanden verslag uit te brengen over onze initiatief-wetgevingsverzoeken. Daarom heb ik vandaag "ja" gezegd tegen de nieuwe Commissie-Barroso.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Een stem voor de Europese Commissie is wat mij betreft een uiting van het vertrouwen en de hoop die ik in het nieuwgekozen kabinet van de heer Barroso stel. Ik vind dat we, ondanks de vele tegenstand en de waarschijnlijkheid dat een aantal commissarissen geen ervaring heeft, de Europese Commissie in staat moeten stellen de kwesties die zich aandienen aan te pakken. Alleen door middel van actieve betrokkenheid en het aanpakken van het echte werk kunnen de commissarissen hun werkelijke waarde tonen. Ik hoop dat de nieuwe Commissie, in nauwe samenwerking met de Raad van de Europese Unie en het Europees Parlement, en met een effectieve controle, zal laten zien dat mijn stem terecht is geweest.

David Martin (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben verheugd over de benoeming van de nieuwe Commissie en ben benieuwd hoe zij de beloften die zijn gedaan, gaat inlossen. Ik ben met name verheugd over de aanstelling van Catherine Ashton als hoge vertegenwoordiger. Ik ben er zeker van dat haar stille diplomatie Europa als geheel ten goede zal komen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) De Commissie-Barroso II is, zoals uit de verkiezing van de voorzitter blijkt, een verlengstuk van de voorgaande Commissies, die de Europese Unie met hun neoliberale beleid tot de huidige langdurige economische, sociale en milieucrisis hebben gebracht. Het door de heer Barroso gepresenteerde programma noch de benoemingen van de commissarissen duiden op enige koerswijziging in het beleid van de Commissie.

Ergens tussen voortzetting van de slechtst denkbare situatie en de verslechtering daarvan, staat de Commissie-Barroso II symbool voor een Europa van sociale vernietiging en van NAVO-gezinde politiek waar de neoliberale elite zo van houdt. Een Europa dat weigert afstand te doen van de neoliberale leer, die alleen maar om winst draait en die de mensen en de aarde te gronde richt. Ik ben gekozen om te bouwen aan een Europa met een gelijke verdeling van welvaart en met de milieuplanning waar de mensen behoefte aan hebben. Ik stem daarom tegen een Commissie die het tegenovergestelde doet.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Na verscheidene weken van hoorzittingen met de nieuwe commissarissen is dit niet het moment om de kwaliteit van een college van commissarissen in twijfel te trekken dat gedurende vele uren in de verschillende commissies zeer nuttige opheldering heeft verschaft over het te voeren beleid.

Daarom is het nu tijd om de Europese Unie een legitieme Commissie te geven die in staat is antwoorden te verschaffen op de problemen van deze tijd. Deze stemverklaring heeft dezelfde strekking als de verklaring die ik heb afgelegd bij de stemming over de ontwerp-resoluties B7-0071/2010, B7-0088/2010 en B7-0089/2010. Als ondertekenaar ben ik buitengewoon verheugd over het feit dat de EU nu beter toegerust is om de huidige problemen en de toekomstige uitdagingen het hoofd te bieden.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Als overtuigd Europeaan, en na de aanneming van het kaderakkoord tussen de Europese Commissie en het Europees Parlement voor de komende vijf jaar, heb ik mijn steun verleend aan de benoeming van de nieuwe Europese Commissie, evenals het merendeel van mijn collega's van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten). Het resultaat van de stemming is duidelijk: 488 van mijn collega's hebben net als ik de installatie van het college van de Europese Commissie gesteund. Ik wil eraan herinneren dat het de eerste keer in de Europese geschiedenis is dat wij als daadwerkelijke medewetgever een Europese Commissie benoemen. In een Europa dat zwaar is getroffen door de crisis, en met de nieuwe institutionele structuur, hebben we ambitie en een groot verenigend project nodig om een sterker Europa te creëren voor de Europese burgers. Daarom doe ik een dringend beroep op de nieuwe Europese Commissie om snel aan de slag te gaan.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb om twee redenen voor de tweede Commissie-Barroso gestemd. De eerste is dat zij een geloofwaardig en realistisch programma heeft opgesteld, dat ik vind passen bij de huidige behoeften. Ik hoop dat het nieuwe college zo snel mogelijk zal overgaan tot de uitvoering van dit programma. De tweede reden is dat het team van de heer Barroso bestaat uit betrouwbare professionals die, naar ik stellig geloof, een belangrijke bijdrage zullen leveren aan het succes van de hervormingen die wij de komende jaren nodig hebben.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) De Poolse delegatie van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement heeft voor de motie van vertrouwen in de nieuwe Europese Commissie gestemd. Wij zijn ons echter bewust van de zwakke kanten van de pas benoemde Commissie en van de bedenkingen die zijn geuit over de bekwaamheid van een aantal commissarissen. We hebben lang moeten wachten op de nieuwe Europese Commissie. We moeten echter toegeven dat de nieuwe Commissie wel de overgrote meerderheid van de stemmen heeft gekregen. Dat is een krachtig mandaat voor de toekomst. Daarentegen heeft haast niemand zonder bedenkingen voor de nieuwe Commissie gestemd. Een van de problemen is beslist het feit dat, met 27 commissarissen, de portefeuilles vaak overlappen, en dat is geen erg duidelijke situatie.

Veel collega's wijzen ook op het probleem dat de heer Barroso buitengewoon veel invloed op bepaalde commissarissen heeft. Wij juichen het feit toe dat de nieuwe Commissie een evaluatie gaat uitvoeren van de sociale en economische effecten van de financiële crisis. Ik merk echter met grote teleurstelling op dat er in de toespraak van de heer Barroso geen specifieke informatie werd gegeven over de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid of het cohesiebeleid. Deze onderwerpen zullen in de komende zittingsperiode van de Europese Commissie zeker tot de belangrijkste werkgebieden behoren.

Justas Vincas Paleckis (S&D), schriftelijk. – (LT) De burgers en instellingen van alle EU-lidstaten zouden erop gebrand moeten zijn de beste en sterkste kandidaten tot commissaris te laten benoemen. Het gaat hier om een grote verantwoordelijkheid, zowel voor de landen die hun kandidaten naar voren schuiven als voor de leden van het Europees Parlement. Helaas laten sommige landen zich niet door dit beginsel leiden. De indruk ontstaat dat de regeringen van sommige lidstaten een zwakke of 'ongewenste' politicus naar Brussel sturen om in hun eigen hoofdstad een plaats vrij te maken. Dit is een gevaarlijke tendens. Het Europees Parlement probeert wel sommige zwakke kandidaten, al zijn ze voorgedragen door hun regering en goedgekeurd door de voorzitter van de Commissie-Barroso, of andere kandidaten waarvan de financiële belangen te weinig transparant zijn, een 'rode kaart' te geven. Vijf jaar terug werden er twee kandidaten naar huis gestuurd, dit jaar één. Vooralsnog hebben de leden van het Parlement echter niet het recht afzonderlijke commissarissen weg te stemmen: wij kunnen alleen vóór of tegen de gehele Commissie stemmen. Omdat de meerderheid van de commissarissen een goede indruk heeft gewekt, heb ik voor de nieuwe Europese Commissie gestemd.

Alfredo Pallone (PPE), schriftelijk. – (IT) Europa heeft dringend behoefte aan gezaghebbend leiderschap en dat is de nieuwe Commissie op het lijf geschreven.

De nieuwe Commissie zal de zware taak hebben om duurzame groei te bevorderen via de volledige invoering van het Europese economische model, dat van de sociale markteconomie.

Het versterken van de interne markt zal de sleutel moeten zijn voor het behoud van een gezonde concurrentie, met als doel de groei te bevorderen en meer banen te scheppen. Ik ben vooral trots dat Italië, in de persoon van de heer Tajani, in de nieuwe Europese uitvoerende macht uitdrukking geeft aan de continuïteit van verdienste en deskundigheid, doordat het land een van de belangrijkste portefeuilles toegewezen heeft gekregen, namelijk industrie, die van strategisch belang is bij het aanpakken van de crisis en bij het op orde brengen van het Europese productiesysteem.

In de loop van de komende periode zal de Commissie precieze prioriteiten moeten stellen en een Europese invulling moeten kunnen geven aan het immigratiebeleid en het energiebeleid, waardoor de Unie een samenhang krijgt die nu moeilijk te realiseren is. De Commissie zal bovendien moeten zorgen voor een buitenlands en defensiebeleid voor de Europese Unie dat deze naam waardig is.

Teresa Madurell (S&D), schriftelijk. – (ES) De Commissie industrie, onderzoek en energie is verantwoordelijk voor onderzoek, energie en de ontwikkeling van de informatiemaatschappij. Als we uit deze crisis willen geraken en ons productiesysteem weer op gang willen brengen, moeten dat onze drie prioriteiten zijn. Mijn fractie, de S&D-Fractie, vindt dat dit systeem innovatiever moet worden, met een sterker concurrentievermogen. En het moet duurzaam zijn, zowel in maatschappelijke als ecologische zin. Onderzoek en ontwikkeling zijn de belangrijkste factoren bij verandering. De heer Barroso wil 3 procent investeren in O+O. We hebben helaas echter moeten vaststellen dat dit beleidsgebied op de politieke agenda en in begrotingstermen steeds minder prioriteit heeft gekregen. De Commissie heeft nu een duidelijke belofte gedaan op dit punt. Het economisch herstel zal in belangrijke mate afhankelijk zijn van veranderingen die we in ons energiemodel aanbrengen. De toekomst van de economie is de toekomst van de groene economie. De Commissie heeft bevestigd dat dit onze doelstelling is. Met betrekking tot de informatiemaatschappij zijn we het op veel punten eens met de doelstellingen die we moeten bereiken om te waarborgen dat informatie- en communicatietechnologie voor iedereen toegankelijk wordt. De commissarissen die de vergaderingen van onze commissie hebben bijgewoond, hebben belangrijke en specifieke beloften gedaan. Wij hebben ze met onze vertrouwensstem gesteund, maar tekenen daarbij wel aan dat we erop zullen letten dat deze beloften ook worden nagekomen.

Bart Staes (Verts/ALE), schriftelijk. – Ik heb 'nee' gestemd in antwoord op de vraag of we Barroso II geschikt achten als motor, initiator en bezieler van het Europese project. Barroso is niet de krachtadige leider die we nodig hebben. Hij liet vijf uiterst cruciale jaren voorbijgaan. Jaren waarin de EU een minder neoliberaal en meer sociaal beleid had kunnen voeren. Jaren waarin Europa KMO's had kunnen stimuleren. Jaren waarin hij de kwaliteit van Europese, onafhankelijke media had kunnen helpen ondersteunen en Europese besluitvorming had kunnen helpen democratiseren om zo miljoenen burgers weer meer vertrouwen in het Europese samenwerkingsproject te geven. Dat gebeurde allemaal niet.

Door de blinde focus op liberalisering, hoge beurskoersen en macro-economische groei, bleef het sociaal en duurzame gezicht van de EU gesluierd. De wereld wordt geteisterd door drie crises: een financieel-economische, een sociale en een ecologische. Een gebrek aan collectief antwoord voedt publiek cynisme en politiek nihilisme. Het zwakke en vage beleidsplan van de heer Barroso geeft weinig hoop op verandering. Hij accepteerde dat

lidstaten soms ronduit incapabele kandidaten naar voren schoven en hij splitste de portefeuilles van sommige commissarissen op, waardoor er onduidelijkheid bestaat over wie nu echt verantwoordelijk is voor cruciale beleidsterreinen. Barroso mist visie en politieke durf, hetgeen Europa niet ten goede komt. Vandaar mijn 'nee'.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het Parlement en de Commissie zullen voor de Europese Unie belangrijke uitdagingen moeten aangaan, met name de bestrijding van de crisis door herstel van de economie en de werkgelegenheid, het in evenwicht brengen van de overheidsfinanciën van de lidstaten en de onderhandelingen over het financiële kader voor de periode na 2013, waarbij ik het cohesiebeleid met name noem. Ik heb de kans gehad de kandidaat-commissaris voor het regionale beleid, de heer Hahn, vragen te stellen over zijn bereidheid een specifiek programma voor permanente financiële steun aan de ultraperifere regio's op te stellen. Ik heb hem ook voorgesteld de regels om in aanmerking te komen voor structuurfondsgelden flexibeler te maken voor "overgangsregio's", dat wil zeggen regio's die zich tussen de doelstellingen van "convergentie" en "concurrentiekracht en werkgelegenheid" bevinden. Naast bekwaamheid en gestrengheid heeft de kandidaat-commissaris blijk gegeven van een open houding om deze mogelijkheden te bestuderen en van gevoeligheid voor ultraperifere gebieden als Madeira. Dat heeft mij vertrouwen gegeven ten aanzien van zijn toekomstig beleid. Ik heb mijn vertrouwen geschonken aan dit team van commissarissen onder leiding van de heer Barroso. Over het algemeen hebben de commissarissen er blijk van gegeven technisch goed voorbereid, serieus en ambitieus te zijn. Daarom zijn zij in staat een antwoord te geven op de uitdagingen van de Europese Unie zonder de waarden te veronachtzamen die het fundament vormen van de EU, namelijk solidariteit en territoriale samenhang.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb vóór de benoeming van de Commissie gestemd, hoewel ik bij een aantal commissarissen graag afzonderlijk mijn mening had willen geven. Zoals u allen weet, stemt het Europees Parlement alleen over de samenstelling van de gehele Commissie. Hoewel ik niet kan zeggen ingenomen te zijn met de keuze voor mevrouw Ashton, bestaat het college van commissarissen uit zeer deskundige en ervaren mensen. De Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten), waartoe ik behoor, heeft besloten de benoeming van de Commissie goed te keuren om de goede werking van de Europese Unie te waarborgen. Als ik tegen de benoeming van de Commissie had gestemd, had dat als protest en gebrek aan loyaliteit jegens mijn fractie kunnen worden gezien, maar daardoor zou het besluit van het Parlement niet beïnvloed zijn. In de nieuwe Commissie van Manuel Barroso hebben ervaren en deskundige politici zitting, onder wie Michel Barnier en Viviane Reding, met wie ik nauw zal samenwerken. Janusz Lewandowski, die voor de begroting verantwoordelijk is, zal zich eveneens een uitstekend commissaris betonen. We kunnen met recht trots zijn. Het Europees Parlement heeft met succes invloed uitgeoefend op Bulgarije, dat Rumiana Jeleva verving door Kristalina Georgieva omdat Jeleva onvoldoende gekwalificeerd was op het gebied van humanitaire hulp en ontwikkeling. Dat beschouw ik als een groot succes en een constructieve bijdrage van het Europees Parlement aan de vorming van de nieuwe Commissie. Het verschaffen van gedegen suggesties en het uitoefenen van indirecte invloed op Manuel Barroso en de lidstaten is naar mijn mening op dit moment de meeste doeltreffende werkwijze. Stemmen tegen de Commissie had geleid tot verlenging van de kostbare onderhandelingen en het uiteindelijke effect zou niet per se beter zijn geweest dan wat we nu bereikt hebben.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De Europese Commissie heeft het vertrouwen gekregen van de politieke vertegenwoordigers van het kapitaal maar niet van de werknemers. De leden van de Europese Commissie zijn benoemd door de neoliberale en sociaaldemocratische regeringen van de EU-lidstaten en goedgekeurd voor het Europees Parlement. Hun selectie vond plaats aan de hand van een enkel politiek criterium, te weten hun vermogen om de belangen van het kapitaal zonder morren te dienen. De leden van de Europese Commissie hebben er ook voor gezorgd dat dit tijdens de hoorzittingen in de commissies van het Europees Parlement duidelijk tot uiting kwam. Zo hebben zij zonder enige aarzeling steun betuigd aan het imperialistische karakter van de EU, aan haar door en door volksvijandig beleid en aan de militaire interventies in de wereld ter behartiging van de winstbelangen van het kapitaal. Zij hebben bevestigd gehecht te zijn aan de voltooiing van de interne markt en de vier vrijheden van Maastricht, aan het concurrentievermogen en de kapitalistische hervormingen, waarmee zij de geschikte omstandigheden willen creëren om het kapitaal te concentreren en te centraliseren. Ook geven zij steun aan de verscherping van de volksvijandige maatregelen opdat een frontale aanval kan worden geopend op de arbeidsrechten, de lonen, de sociale en pensioenrechten van de werknemers en aldus de winst van de monopolies kan worden verhoogd. Zij zijn voor een vermenigvuldiging en versterking van de reactionaire vervolgingsmechanismen om de manifestaties van de werknemers en de volksbeweging de kop in te drukken. De Europese afgevaardigden van de Communistische Partij van Griekenland hebben tegen de Europese Commissie gestemd omdat deze het beleid van uitbuiting van werknemers, arme boeren en zelfstandigen zal voortzetten en aanscherpen.

Geoffrey Van Orden (ECR), *schriftelijk*. – (EN) Wij hebben behoefte aan een pragmatische Europese Commissie die in staat is om hervormingen door te voeren, inclusief een deregulering en vermindering van de uitgaven van de EU, waarbij de nadruk meer op het beheer dient te liggen dan op de politieke integratie. Hoewel een aantal genomineerde commissarissen competent is, zijn andere voorgedragen commissarissen dat weer niet. De post van hoge vertegenwoordiger is gecreëerd op grond van het Verdrag van Lissabon. Dat Verdrag en de dingen die op grond van dat Verdrag zijn gecreëerd, kunnen mijn goedkeuring echter niet wegdragen. Zij hebben namelijk geen democratische legitimiteit. Mevrouw Ashton is door de Europese socialistische partijen gekozen op grond van een afspraak in een achterkamertje, als een soort postscriptum van de Britse minister-president. Zij heeft niet alleen geen ervaring met de taken die zij toebedeeld krijgt, maar heeft ook nog eens een zeer dubieus verleden als nationaal penningmeester van de CND. Deze subversieve organisatie streefde er op het hoogtepunt van de Koude Oorlog naar om Groot-Brittannië unilateraal te ontwapenen en om paniek en vertwijfeling te zaaien. Er zijn daarnaast veel genomineerden met een communistische achtergrond. Sommige kandidaten, zoals László Andor, gaven blijk van weinig inzicht in hun portefeuilles en leken de neiging te hebben om meer en nutteloze regulering uit te vaardigen. Het is dan ook geen goede zaak dat het Parlement niet over afzonderlijke commissarissen kan stemmen, maar slechts over het college als geheel. Hoewel ik een aantal personen kan steunen, zou ik bepaalde andere kandidaten niet goed kunnen keuren. Dat betekent dat ik mij in het belang van de solidariteit binnen mijn fractie van stemming heb onthouden.

Angelika Werthmann (NI), *schriftelijk*. – (DE) Mijnheer Barroso, er bestaat een pragmatische reden om in te stemmen met de benoeming van de Commissie, en wel dat we nu eindelijk aan de slag kunnen gaan. Dat bespaart waardevol belastinggeld. Mijnheer Barroso, u heeft bij de samenstelling van de Commissie slimme keuzen gemaakt. Sommige kandidaat-commissarissen zijn uitstekend. Andere daarentegen hebben nog wel wat mogelijkheden om te groeien. Nu krijgen ook zij de kans om zich in te werken in de Europese dossiers, als zij dit willen. Er zijn echter kandidaat-commissarissen die te wensen over laten, die niet over de nodige vakkennis schijnen te beschikken, en die blijkbaar ook niet de nodige ambitie hebben om een Europese topfunctie te bekleden.

Daarom heb ik tegen de benoeming van de Commissie in deze samenstelling gestemd. Ik hoop dat de benoemingsprocedure voor de commissarissen veel transparanter wordt, en ik zou willen dat er meer goed gekwalificeerde vrouwelijke commissarissen worden gevonden.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb voor de ontwerpresolutie gestemd en daarmee voor de nieuwe Europese Commissie. Het Europees Parlement verleent geen blanco volmacht aan de heer Barroso en het college van commissarissen. Ik heb voorzitter Barroso echter zeer regelmatig ontmoet gedurende zijn eerste ambtstermijn, toen ik, in diezelfde tijd, de werkzaamheden van de parlementaire Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid leidde. Ik heb toen kunnen constateren dat hij de Europese Commissie kan leiden met respect voor personen en het algemeen welzijn. Ik ben ook heel blij voor de Slowaakse kandidaat, die werd blootgesteld aan onterechte aanvallen die voortkwamen uit onwetendheid en politieke bijbedoelingen. Zodra smaad en minderheden in een lastercampagne worden gebruikt om de integriteit van een politicus te beschadigen omwille van politieke spelletjes, begint de teloorgang van de institutionele politieke cultuur. Ik wens alle leden van de Europese Commissie veel succes toe en hoop dat zij voortreffelijk werk zullen verrichten.

8. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 14.40 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat)

VOORZITTER: RODI KRATSA-TSAGAROPOULOU

Ondervoorzitter

9. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

10. Moeilijke monetaire, economische en sociale situatie in landen van de eurozone (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie: Moeilijke monetaire, economische en sociale situatie in landen van de eurozone.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, wij staan voor een ongekende situatie in de eurozone, omdat we sinds de invoering van de euro niet eerder met een mondiale financiële crisis te maken hebben gehad. En hoewel de crisis, zoals we weten, niet in de Europese Unie maar in de Verenigde Staten is ontstaan, hebben de eurozone en de Europese Unie als geheel er evenzeer onder geleden als dat land.

Het is duidelijk dat de situatie van de huidige overheidstekorten het resultaat is van enerzijds deze mondiale financiële crisis en anderzijds de positieve acties die de regeringen hebben genomen, onder andere om de totale ineenstorting van het financieel stelsel te voorkomen. Dat deze tekorten de regeringen beperkingen opleggen ten aanzien van het begrotingsbeleid dat ze kunnen voeren, is onvermijdelijk.

Dit debat gaat over de economische, monetaire en sociale situatie. Wat de economische situatie betreft, moet worden opgemerkt dat de hele eurozone al uit de recessie is en men heeft weten voorkomen dat het risico van deflatie werkelijkheid werd, hoewel er onmiskenbaar verschillen in groeitempo zijn en bovendien nog niet echt sprake is van aanhoudende groei. De groei moet duurzaam worden gemaakt, moet worden bestendigd. Dat is een essentiële doelstelling van het economisch beleid in de hele eurozone. Maar we zijn ten minste uit de recessie. De situatie waarin de hele eurozone in een recessie verkeerde, ligt achter ons.

Het is echter waar dat de banengroei achterblijft. Dit jaar zal in de hele eurozone nog sprake zijn van grote werkloosheid, maar met economische groei gaan we ten minste in de goede richting. Dit is een van de punten die donderdag tijdens de informele bijeenkomst van de Europese Raad aan de orde zullen komen: het belang van economische groei om weer in een fase van duurzame groei te komen, om het Europees sociaal model in stand te kunnen houden en opnieuw banen te creëren, banen van kwaliteit.

Wat de monetaire situatie betreft, zijn er weliswaar spanningen op de effectenmarkten, maar kunnen we toch zeggen dat de Europese Unie en haar instellingen juist hebben gehandeld. De Europese Centrale Bank (ECB) heeft haar werk goed gedaan, en doet haar werk nog steeds goed, door het gradueren van de exitstrategieën. Het is daarom redelijk dat de economische prikkels in 2010 blijven bestaan. De ECB is feitelijk begonnen met het geleidelijk afbouwen van deze prikkels, waarbij enkele van de maatregelen die eerder zijn vastgesteld – bijvoorbeeld de liquiditeitsvoordelen voor banken – nu al worden ingetrokken, omdat de kredietmarkten weer normaal gaan functioneren.

Anderzijds moet ook worden opgemerkt dat de Eurogroep en Ecofin de crisis goed hebben aangepakt en bovendien een toezichtsarchitectuur voor het financieel stelsel hebben ontwikkeld waarover in het Parlement zal worden gedebatteerd en waarvan we hopen dat het een van de hoofdpunten van het politieke debat tijdens het Spaanse voorzitterschap zal worden.

Wat de sociale situatie betreft, hebben we onmiskenbaar te lijden onder de gevolgen van de verhoogde werkloosheid in de eurozone, die weliswaar niet in alle eurolanden even hoog is, maar toch maakt dat werkgelegenheid op dit moment het hoofdthema voor Europeanen is. De economie moet weer groeien zodat banen worden gecreëerd, banen van kwaliteit, en niet de tijdelijke of onzekere banen zoals die mogelijk in enkele eurolanden hebben bestaan.

Er moet ook op worden gewezen dat juist door het verhoogde werkloosheidscijfer de zogenoemde "automatische stabilisatoren" in werking zijn getreden, waardoor bijstand en werkloosheidsuitkeringen zijn verstrekt, wat weer invloed heeft gehad op het tekort dat de lidstaten hebben als gevolg van ons politiek en sociaal stelsel, dat bescherming biedt aan de allerzwaksten, waartoe ook de mensen behoren die hun baan zijn kwijtgeraakt.

In de toekomst – en dit is een ander thema dat de Europese Raad donderdag tijdens zijn informele bijeenkomst zal behandelen – moeten we een inzetbaarheidsbeleid volgen, wat we "Europa 2020" noemen, als model voor groei en het scheppen van kwalitatief goede banen.

Concluderend, mevrouw de Voorzitter, geloof ik dat de crisis heeft aangetoond dat de coördinatie binnen en versterking van de eurozone absoluut onmisbaar zijn geweest, dat de eurozone nog steeds belangrijk is als een ruimte die monetaire en economische bescherming biedt, dat de eurozone verder moet worden versterkt en dat uitbreiding van de eurozone pas mogelijk is wanneer er landen zijn die aan de vereisten voldoen, maar dat uitbreiding zeker ook positief is.

Verder – en hiermee eindig ik – is het absoluut noodzakelijk dat we in de Europese Unie toewerken naar meer economische integratie en convergentie. Op economisch vlak is er nog steeds sprake van onevenwichtigheden binnen de Unie. We moeten de overstap maken van een monetaire unie naar een

werkelijke economische unie, zoals in de Verdragen staat. De Verdragen spreken over "economische en monetaire unie", maar de monetaire unie werd vóór de economische unie gecreëerd.

De coördinatie van het economisch, werkgelegenheids- en sociaal beleid is in de Verdragen geregeld: het is een verplichting die in de Verdragen is neergelegd en het is ook een van de beginselen, een van de ideeën die het Spaanse voorzitterschap heeft geopperd. Overheidsbeleid is effectief gebleken wanneer het daadwerkelijk tussen de lidstaten werd gecoördineerd, zoals is gebeurd bij het maken van het Europees economisch herstelplan, bij het maken van fiscale beleidsplannen voor het behoud van de geloofwaardigheid van het stabiliteits- en groeipact – wat van essentieel belang was, of bij het maken van een gecoördineerd financieel beleid voor, bijvoorbeeld, bankgaranties of de verhoging van de depositogarantiefondsen. Kortom, het gaat erom dat wat economen "schaalvoordelen" noemen, ook op beleidsniveau bestaat en dat beleidsmakers daar gebruik van moeten maken, omdat ook op beleidsniveau coördinatie tot goede resultaten leidt.

Dit is het standpunt van de Raad ten aanzien van deze moeilijke situatie. We geraken daar nu uit, maar het moet op een veel doortastendere en meer bestendige manier gebeuren. Dit wordt ongetwijfeld een van de hoofddoelstellingen van de informele bijeenkomst van de Europese Raad die donderdag in Brussel wordt gehouden.

Joaquín Almunia, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Commissie maakt zich zorgen over de grote economische en fiscale uitdagingen waar Griekenland voor staat. De moeilijke situatie in Griekenland is een punt van gemeenschappelijke zorg voor de eurozone en voor de EU als geheel, aangezien een aanhoudende zeer onevenwichtige situatie op binnenlands en buitenlands gebied de macrofinanciële stabiliteit van het land in gevaar brengt en het ernstige risico met zich meebrengt dat het probleem overslaat naar andere delen van de eurozone.

De Griekse autoriteiten en de Griekse bevolking zijn zich bewust van de uitdaging waarvoor ze zich gesteld zien. Op 15 januari heeft de regering een ambitieus stabiliteitsprogramma gepresenteerd gericht op de aanpak van deze kwesties. Het programma voorziet in een vermindering van het tekort van naar schatting 12,7 procent in 2009 tot onder de 3 procent in 2012, te beginnen met een bijstelling van vier punten van het bbp dit jaar. Het is een "front-loaded"-programma waaruit, gezien de omvang van de noodzakelijke consolidatie, een passende ambitie blijkt. Meer in het bijzonder hebben de Griekse autoriteiten een pakket concrete maatregelen aangekondigd voor 2010. Een aantal van deze maatregelen is al ingediend bij het Griekse parlement en wordt binnenkort ten uitvoer gelegd. De plannen voor de volgende jaren van het programma zijn in dit stadium nog niet zo scherp omlind.

Vorige week, op 3 februari, heeft de Commissie een geïntegreerde benadering en een toezichtmechanisme aangenomen op basis van onze beoordeling van het stabiliteitsprogramma, een aanbeveling over de procedure bij buitensporige tekorten bedoeld om het begrotingstekort in 2012 onder de 3 procent te krijgen, zoals de regering in het programma heeft bepaald, en een andere aanbeveling waarbij voor het eerst gebruik gemaakt is van artikel 121, lid 4, van het EU-Verdrag om ervoor te zorgen dat het economisch beleid van Griekenland wordt afgestemd op onze brede economische beleidsrichtsnoeren en op het behoorlijk functioneren van onze Economische en Monetaire Unie. We hebben ook een inbreukprocedure in gang gezet om erop toe te zien dat Griekenland zich buigt over de problemen die verslaglegging op grond van betrouwbare begrotingsstatistieken tot op heden in de weg hebben gestaan, en de Commissie heeft een onmiddellijk initiatief inzake de controlebevoegdheden van Eurostat aangekondigd.

Wat het stabiliteitsprogramma betreft: de Commissie steunt Griekenland volledig bij zijn inspanningen om het hoofd te bieden aan de moeilijke economische en fiscale situatie. De maatregelen en beleidsvoornemens die in dit programma worden omschreven, zijn een belangrijke stap in de goede richting. De geslaagde grootschalige uitgifte van staatsleningen op 25 januari lijkt aan te geven dat marktdeelnemers deze opvatting delen, al zij het tegen een hoge renteopslag en ook al blijkt uit de spreiding tijdens de periode daarna dat ze voorzichtig blijven.

De doelstellingen van het programma en de fiscale aanpassing voor de middellange termijn brengen echter ook risico's met zich mee. Er wordt een behoorlijk optimistisch macro-economisch scenario in het programma geschetst en er bestaat enige onzekerheid over de onderliggende ontvangstenprognoses, met name het geschatte effect van inspanningen om belastingontduiking tijdens een economische neergang aan te pakken. Gezien de recente marktontwikkelingen lijken de rente- en ontvangstenprognoses ook aan de lage kant. Wat de aanbeveling over de procedure bij buitensporige tekorten betreft: onze aanbevelingen met betrekking tot dit jaar te nemen maatregelen hangen volledig af van de maatregelen die de Griekse autoriteiten in hun stabiliteitsprogramma hebben aangekondigd. Het betreft onder andere in het eerste kwartaal van dit jaar te nemen maatregelen, zoals loonkostenbesparingen, het terugbrengen van het aantal werknemers in

overheidsdienst, vooruitgang op het gebied van de gezondheidszorg en pensioenhervormingen, belasting- en accijnsverhogingen en hervorming van het belastingstelsel. Een aantal van de begrotingsconsolidatiemaatregelen zijn al bij het Griekse parlement ingediend en zouden binnenkort ten uitvoer moeten worden gelegd. De Griekse autoriteiten worden in het voorstel van de Commissie aan de Raad uitgenodigd om half maart een gedetailleerd tenuitvoerleggingsverslag te presenteren waarin melding wordt gemaakt van de aangenomen maatregelen en waarin de kalender voor de aangekondigde maatregelen is opgenomen. Er moet ook een risicobeoordeling worden uitgevoerd zodat desgewenst compensatiemaatregelen kunnen worden genomen in het geval dat risico's werkelijkheid worden.

In dit verband verwelkomt de Commissie de op 2 februari gedane aankondiging van verdere maatregelen, met name een nominale bevrozing van de ambtenarensalarissen en een verhoging van de accijnzen op brandstof bedoeld om de begrotingsdoelstelling voor dit jaar te waarborgen, alsook het feit dat de Griekse autoriteiten bereid zijn om, waar nodig, aanvullende maatregelen aan te nemen en deze snel ten uitvoer te leggen.

Wat de volgende jaren van het programma betreft, vinden we verdere aanpassingen van definitieve aard, verdere hervorming van het belastingstelsel en een verbetering van het begrotingskader wenselijk. Uiteraard wordt Griekenland ook verzocht om de verkrijging en verwerking van algemene overheidssteun verder te verbeteren. Aangezien de plannen hieromtrent minder gedetailleerd zijn, stellen we voor om een strak rapportagesysteem op te zetten door middel waarvan de Griekse autoriteiten per kwartaal verslag doen over de ten uitvoer gelegde maatregelen, de behaalde resultaten en de nog te nemen maatregelen. Met behulp van een dergelijk strak rapportagesysteem kan worden gewaarborgd dat de plannen worden uitgevoerd zoals gepland. We hebben de aanbeveling ook aangenomen om een eind te kunnen maken aan de inconsistentie ten opzichte van de globale richtsnoeren van het economisch beleid en om te voorkomen dat het behoorlijk functioneren van de economische en monetaire unie in gevaar komt, gezien het voortdurende verlies van concurrentievermogen van de Griekse economie en de verbreding van de onevenwichtige situatie op buitenlands gebied en ook de grote spreiding op de financiële markten wat betreft benchmarkobligaties.

Bovendien blijkt uit vergelijkbare verschuivingen in de spreiding in andere landen dat er een duidelijk risico bestaat dat het probleem overslaat naar andere lidstaten. In dit verband wordt van Griekenland verwacht dat het een alomvattend structureel hervormingsprogramma aanneemt gericht op verhoging van de doelmatigheid van het openbaar bestuur, intensivering van pensioenhervormingen en de hervorming van de gezondheidszorg, het beter functioneren van de arbeidsmarkt en grotere doelmatigheid van het stelsel voor loononderhandelingen, een verbetering van de werking van de productmarkt en het ondernemingsklimaat en behoud van de stabiliteit van het bankwezen en de financiële sector.

Wat zijn de volgende stappen van dit zeer uitgebreide proces van toezicht? Onze aanbevelingen worden volgende week door de Eurogroep en Ecofin besproken. Vervolgens moet er half maart een eerste verslag komen waarin de kalender voor de tenuitvoerlegging is uitgewerkt zodat de doelstellingen voor 2010 zijn gewaarborgd. Vervolgens moet Griekenland vanaf mei per kwartaal verslag doen van de wijze waarop het invulling geeft aan het besluit en de aanbeveling van de Raad. Ieder verslag wordt door de Commissie beoordeeld. Het is duidelijk dat er aanvullende maatregelen zullen moeten worden genomen zodra de tekenen erop wijzen dat risico's werkelijkheid worden. Het is derhalve van groot belang dat de Griekse regering erop voorbereid is zonodig aanvullende maatregelen te nemen, zoals ze hebben aangegeven.

Tot slot: we hebben nooit eerder in een dergelijke situatie verkeerd maar we bieden haar het hoofd. Griekenland heeft een ambitieus programma aangenomen om zijn tekort weg te werken en zijn openbaar bestuur en de economie te hervormen. Griekenland verdient alle steun bij deze moeilijke taak en de Commissie biedt deze steun. Het geïntegreerde toezichtmechanisme moet, samen met de bereidheid van de autoriteiten om de problemen aan te pakken, zorgen voor een geslaagde tenuitvoerlegging van de begrotingsconsolidatiemaatregelen en structurele hervormingen die Griekenland weer op het duurzame pad moeten helpen. Een tijdige en rigoureuze tenuitvoerlegging van de begrotingsmaatregelen en structurele hervormingen – het programma dat de Griekse autoriteiten hebben aangenomen bevat zowel fiscale maatregelen als structurele hervormingen – is, samen met streng toezicht op de situatie, de sleutel tot een adequate oplossing voor de huidige spanningen op onze markten.

Corien Wortmann-Kool, namens de PPE-Fractie. – De EVP heeft het initiatief genomen voor dit debat, want de problemen in de eurozone-landen maken een krachtige Europese aanpak zeer urgent. Daar hebben wij zorgen over.

In de afgelopen jaren hebben lidstaten te vaak afstand genomen van het stabiliteits- en groeipact. Daarom wil ik vandaag de Raad oproepen, niet alleen als het om Griekenland gaat, om zich breder en voluit te

committeren aan een veel sterkere coördinatie van het monetaire beleid komende donderdag op de informele top alsook volgende week in de Ecofin.

Het Spaans voorzitterschap kan in eigen land ook het goede voorbeeld geven, want ook daar is de situatie urgent.

Voorzitter, namens mijn fractie wil ik de aanpak van de Europese Commissie ten aanzien van Griekenland van harte ondersteunen. Weliswaar maanden te laat, maar heel hard nodig. En die moet ook gelden voor andere landen in de gevarenzone. De oplossing ligt niet in meer geld vanuit de Europese begroting, maar in het daadwerkelijk uitvoering geven aan die hervormingsplannen.

Ik hoop dat u ook werkt aan een noodscenario, mocht dat nodig zijn, en daarvoor alle opties onderzoekt, inclusief samenwerking met het IMF. Tegelijkertijd moeten wij het hoofd koel houden, want de reacties op de financiële markten zijn, gezien de omvang van het budgettaire probleem, zwaar overtrokken. Dit onderstreept de urgentie om snel de Europese regulering van de financiële markten te versterken.

Udo Bullmann, *namens de S&D-Fractie*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Almunia, met name in deze overgangsfase wil ik u danken voor uw toewijding aan uw vorige mandaat en ik wens u geluk in uw nieuwe rol. Ik wil tevens uw opvolger, de heer Rehn, geluk wensen. Ik wens hem moed en geluk toe voor de belangrijke taken die hij op zich neemt.

We kunnen drie dingen leren van de huidige situatie. Ten eerste mist hetgeen de heer Barroso ons als Europa 2020 heeft voorgesteld inhoud. Dit zal verre van voldoende zijn om de samenhang in de Europese Unie te bewerkstelligen die wij hard nodig hebben om te voorkomen dat de situatie waarin wij ons op dit moment bevinden zich herhaalt. Deze strategie moet inhoud hebben en ik hoop dat de beoogde mijlpalen volgende week de mogelijkheid tot verbetering bieden. We hebben dringend een betere coördinatie van het economisch beleid nodig. Het Spaanse voorzitterschap benadrukt dit terecht. Het voorzitterschap mag zich in dit verband niet laten intimideren.

De tweede les die we uit deze situatie kunnen trekken is het feit dat in enkele lidstaten uiteraard modernisering vereist is en de cijfers dienaangaande zullen ongetwijfeld juist zijn. De noodzaak tot modernisering bestaat echter in meer dan één land. Bovendien zijn er landen die meer moeten doen omdat ze ook meer kunnen doen. Ik twijfel er niet aan dat de nieuwe Griekse minister van Financiën, de heer Papakonstantinou, uitstekend werk zal verrichten en ik ken geen enkele oprechte politicus die dit zal tegenspreken. Hij verdient ons vertrouwen en wij moeten hem steunen.

De derde les die we uit deze situatie kunnen trekken is het feit dat de Europese Unie gewapend moet zijn. Als de markten de eurozone op de proef stellen, dan moet Europa in staat zijn hierop te antwoorden en dat moet ook een onconventioneel antwoord kunnen zijn. Als er verder wordt gespeculeerd tegen afzonderlijke landen, moeten wij in staat zijn om kredieten tegen gemiddelde Europese ratingvoorwaarden ter beschikking te stellen. Dat moet geregeld worden. Wij weten ons voor dit soort maatregelen gesteund door het Verdrag van Lissabon. Tegen de Raad en de Commissie zou ik willen zeggen: wees er klaar voor als er moet worden onderhandeld.

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie*. – Ik denk dat ik, in tegenstelling tot de vertegenwoordigers van de PPE-Fractie, niet echt voorstander ben van de tussenkomst van de Commissie.

Ik denk eerst en vooral dat wij moeten erkennen dat wat wij meemaken met Griekenland ook het gevolg is van het mislukken van de Lissabon-strategie. De landen zijn de voorbije tien jaar namelijk uit elkaar gegroeid. Het verschil tussen Duitsland en Griekenland is de afgelopen tien jaar niet verminderd, maar juist toegenomen. En dat is het gevolg van het feit dat wij een veel te zwakke Lissabon-strategie hebben gevolgd.

Ten tweede denk ik ook dat er een tactische, strategische vergissing is begaan door de Europese instellingen, de Europese Commissie en de Europese Centrale Bank, door niet onmiddellijk op te treden. Men is veel te laat opgetreden. Zes weken lang zijn allerlei verklaringen afgelegd door Europese leiders die zeggen dat de Griekse leiders maatregelen moeten nemen, dat de maatregelen niet sterk genoeg zijn, of juist wel, dat zij geen vertrouwen in de capaciteit van de Griekse leiders hebben, enz. Wij hebben alles gehoord. Ik zeg u dat wij voor een stuk zelf verantwoordelijk zijn voor de reactie van de financiële markten ten opzichte van Griekenland. Want hoe wil je nu dat de financiële markten vertrouwen hebben in een club, als de leden van die club zelf geen vertrouwen meer hebben in Griekenland en in de maatregelen die door Griekenland werden voorgesteld. Ik denk dus dat er een verkeerde aanpak is geweest. Men had vanuit de Europese Centrale Bank

en de Europese Commissie veel sneller vanaf het begin Griekenland een pakket moeten opleggen, dan hadden wij nu geen infectie van de eurozone gehad zoals wij die vandaag meemaken.

En men moet niet zeggen dat men niet op de hoogte was van de Griekse problemen. In de wandelgangen van de Europese Commissie wordt al drie, vier maanden gepraat over het Griekse dossier en gezegd dat er op een bepaald ogenblik een probleem zou komen met Griekenland. Dat is trouwens de enige reden, collega's, voor de verklaring dat er een *rate* is op Griekenland met 12,7 procent deficit, terwijl er op Engeland met 12,9 procent deficit geen *rate* is. Dus het gaat hier wel degelijk niet meer om de naakte cijfers, het gaat hier om de financiële markten die zich, door het feit dat wij zelf onvoldoende cohesie, vertrouwen en solidariteit uitstralen, op Griekenland werpen, hetgeen had kunnen worden voorkomen door een zeer sterke tussenkomst van de Europese Commissie en de Europese Centrale Bank.

Een strategie of één advies, mijnheer de commissaris: laten wij het zelf oplossen! Ik ben absoluut tegenstander van het feit dat wij het IMF, het Internationaal Monetair Fonds, binnenhalen om de problemen in de eurozone op te lossen. Wij gaan zelf die problemen in de eurozone oplossen, daar hebben wij het IMF niet voor nodig.

Tenslotte, het laatste punt, dat over meer gaat dan Griekenland. De huidige situatie is een testcase voor de cohesie en de interne saamhorigheid van de euro.

Pascal Canfin, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (FR) Mevrouw de Voorzitter, namens de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie zou ik tegen het Spaanse voorzitterschap willen zeggen, dat wij het volledig eens zijn met zijn analyse inzake de politieke bereidheid nieuwe bestuurlijke mechanismen toe te passen en stappen te zetten in de richting van een economische unie, in plaats van alleen een monetaire unie, zoals ook de heer Bullmann heeft aangegeven. U hebt hierin de volledige steun van onze fractie.

In feite gaat het hier, als we de situatie in Griekenland buiten beschouwing laten, naar mijn mening om een heroverweging van het geheel van economische bestuursmaatregelen van de eurozone, en met name van het stabiliteits- en groeipact. Het stabiliteits- en groeipact wordt door meer dan de helft van de lidstaten in de eurozone niet meer nageleefd.

Laten we overigens niet vergeten dat Spanje tot vrij recente datum – tot aan het begin van de crisis – volledig voldeed aan de criteria van het stabiliteits- en groeipact, maar dat hiermee niet kon worden voorkomen dat het land zich twee jaar later in een totaal andere situatie bevindt – met een werkloosheidscijfer van 20 procent – en dat het nu helemaal niet meer aan deze criteria voldoet.

Wat wil dat zeggen? Dat wil zeggen dat Spanje, met een stabiliteits- en groeipact waarvan de criteria hoofdzakelijk zijn gericht op de overheidsfinanciën, wat beslist noodzakelijk maar niet voldoende is, tot recente datum de staatsschuld en de overheidstekorten beheerste, maar tegelijkertijd toestond dat de particuliere schuldenlast de pan uitrees. De particuliere schuldenlast was torenhoog, de onroerendgoedmarkt was een economische zeepbel, de recessie was veel omvangrijker dan elders, en dit alles resulteerde in de noodzaak tot het geven van omvangrijke financiële injecties met overheidsgeld. Dit bewijst dan ook dat we door een te beperkte visie op het stabiliteits- en groeipact en een eurozone waarin de controle uitsluitend is gericht op de staatsschuld, het grote geheel niet meer zien. Alleen als we een totaalbeeld hebben, kunnen we anticiperen op een volgende crisis en deze mogelijk voorkomen.

Ik zou dan ook willen weten welke voorstellen het Spaans voorzitterschap en de Commissie ter tafel hebben gelegd om het stabiliteits- en groeipact, uiteraard, opnieuw te bevestigen en dit bovendien in een groter geheel te plaatsen.

Voorts zegt u – en daar hebt u gelijk in – dat het noodzakelijk is de overheidsfinanciën beter te beheersen, dat het noodzakelijk is om terug te keren naar een meer stabiele schuldenlast. Moet dat volgens u uitsluitend gebeuren middels een verlaging van de overheidsuitgaven of is het ook mogelijk dat daarvoor bepaalde belastingen worden verhoogd? Zo ja, welke? En welke rol kan de onderlinge fiscale samenwerking spelen om staten weer een zekere speelruimte te geven zodat ze uit de rode cijfers kunnen komen? En dan bedoel ik niet alleen door te korten op de uitgaven maar ook door ze weer enige speelruimte te geven om hun inkomsten te verhogen.

Kay Swinburne, *namens de ECR-Fractie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de staatsschuld is voor sommige eurolanden de afgelopen maanden gigantisch gestegen en dat heeft op de markten geleid tot heel veel speculaties over wanbetalingen, financiële reddingsoperaties en zelfs de levensvatbaarheid van bepaalde lidstaten binnen de eurozone.

De EU kan deze lidstaten, via de ECB, geen fiscale criteria opleggen. Toch hebben de gevolgen van deze crisis gevolgen voor de EU en de ECB in die zin dat ze met een oplossing zullen moeten komen en zullen moeten zorgen voor internationaal vertrouwen in het euromodel en voor een soepele werking van de markten voor staatsleningen in euro's in de toekomst.

We hebben het afgelopen jaar heel veel tijd en energie gestoken in het onderzoeken van procedures, toezicht, transparantie en doeltreffend risicobeheer van deelnemers aan de internationale kapitaalmarkt. Deze maatregelen zijn van invloed op de secundaire obligatiemarkt, maar ik ben van mening dat er veel voor te zeggen is om dezelfde beginselen toe te passen voor de primaire markt, met name in het unieke geval van eurolanden die staatsleningen uitgeven.

In het Verenigd Koninkrijk raakte Northern Rock in betalingsproblemen toen deze bank geld aantrok op korte-termijnmarkten om verplichtingen op lange termijn te kunnen financieren. Toen de markt vraagtekens zette bij het bedrijfsmodel en weigerde geld te lenen, stortte het bedrijfsmodel feitelijk in. Sommige eurolanden worden nu met dezelfde problemen geconfronteerd. Hoewel begrotingen en het aantrekken van kapitaal niet onder de bevoegdheid van de ECB vallen, stel ik voor dat de ECB bij het bepalen van het looptijdprofiel van de schulden wordt betrokken als ze het idee heeft dat een lidstaat te kwetsbaar wordt door schommelingen op de korte-termijnmarkt.

Griekenland moet de komende weken 31 miljard euro aantrekken. Portugal moet een bestaande schuld ter hoogte van 17 procent van zijn bbp verlengen op een moment dat Frankrijk ook een schuld ter hoogte van 20 procent van zijn bbp moet verlengen. De lidstaten bepalen het looptijdprofiel van de schuld, maar als verschillende landen op hetzelfde moment geld aan de markt onttrekken, heeft dit een cumulatief effect, waardoor de EU in tijden van crisis kwetsbaar wordt en moeilijkheden ontstaan bij het aantrekken van kapitaal op de markten.

Misschien zou de ECB in de eurozone toezicht moeten houden op cumulatieve emissieprocedures en lidstaten moeten adviseren over een verantwoord beheer.

Tot slot: het zou voor de EU, en met name voor de eurolanden, een eenvoudige eerste stap zijn om in deze tijd een duurzame looptijdstrategie te hanteren aangezien de absolute hoogte van de schuld minder belangrijk is dan het schuldbedrag dat moet worden verlengd.

Nikolaos Chountis, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, geachte collega's, de nieuwe Commissie gaat aan de slag met een grote leugen: niet alleen hebben het Verdrag en de strategie van Lissabon ons geenszins geholpen bij onze bescherming tegen de crisis, maar zijn ze er zelfs een van de oorzaken van dat het zover kon komen. Ze zijn faliekant mislukt.

De wereldwijde crisis heeft aangetoond wat de grenzen, het weerstandsvermogen en de structurele problemen van het Europees mondiaal ontwikkelingsmodel zijn. Het Stabiliteitspact bestaat niet langer; het is onderuit gehaald door de crisis, zoals blijkt uit het deficit en het tempo waarmee de overheidsschuld van Duitsland, Spanje, Italië, Portugal, het Verenigd Koninkrijk en Griekenland toeneemt.

De crisis gaat dus niet alleen Griekenland aan. Door de genomen beslissingen gaat deze de hele Europese Unie, de hele eurozone aan. Links, dames en heren, had hiervoor gewaarschuwd. Wij waren gekant tegen dit beleid maar helaas bleven rechts en de sociaaldemocraten aandringen op de aanpak van de crisis met dezelfde instrumenten.

De strategie van Lissabon heeft ons ertoe gebracht de verzorgingsstaat af te breken. Over welk Europa van de samenwerking spreken wij eigenlijk als de Europese Centrale Bank handelsbanken leningen verstrekt tegen 1 procent rente maar toelaat dat lidstaten op de financiële markten lenen tegen 6 procent? De Europese Unie stapt in het voetspoor van de Verenigde Staten en volgt diens model en militaire diensten. Hoe kunnen wij aanvaarden dat Amerikaanse ratingbureaus zoals Moody's, enzovoort, optreden als officiële beoordelaars van het economisch beleid van de lidstaten en het economisch beleid ervan bepalen?

Daarom moet het Stabiliteitspact worden veranderd. Het moet worden vervangen door een groei- en werkgelegenheidspact. De Europese Unie kan en mag op wereldniveau niet concurreren op basis van de arbeidskosten. Tot slot moet concurrentie op basis van steeds slechter wordende arbeidsverhoudingen en -rechten worden ontmoedigd.

Nikolaos Salavrakos, *namens de EFD-Fractie*. – (EL) Mevrouw de Voorzitter, wij hebben zojuist de verklaring van de heer Barroso gehoord over zijn programma en dat van het nieuwe team van commissarissen.

Persoonlijk heb ik de indruk gekregen dat alle leden van dit Parlement in hetzelfde schuitje zitten maar niet in dezelfde armada. Het verschil daartussen is enorm.

Ik ga dus uit van deze programmaverklaring van de heer Barroso en kijk uit naar hoe de toekomst van de Unie zal worden vorm gegeven, hoe deze zal worden opgebouwd op sterkere banden tussen de lidstaten, met name op economisch, sociaal en ontwikkelingsniveau. Ik vrees echter, mevrouw de Voorzitter, dat het "zwerf"-kapitaal, het "nomadisch" kapitaal dat de markten in beweging brengt en door de markten in beweging wordt gebracht, enorm zal toenemen. Door lokale markten eerst te bevorderen en daarna in de steek te laten, als een voorbijtrekkende storm, worden reële economieën kapot gemaakt en winsten geboekt zonder dat reële investeringen zijn gedaan. De euro heeft natuurlijk wel de mogelijkheden voor "zwerf"-kapitaal om met wisselkoersen te speculeren verminderd.

Dat is dus het vertrekpunt voor de aanval op Griekenland, dat bijzondere steun moet krijgen. Overwegende dat de Europese Unie op grond van de gegevens van 2008 ongeveer 38 procent van de wereldrijdheid produceert ben ik van mening, mevrouw de Voorzitter, dat in de huidige monetaire crisis de Europese Unie gefaald heeft of haar economische interventiemacht niet heeft willen uitoefenen op de mondiale financiële markten.

Mevrouw de Voorzitter, ik wil een boodschap meegeven aan dit Parlement en aan alle collega's: de boodschap van Schumpeter. Er is een creatieve destructie gaande waaruit Europa, de Europese munt en Griekenland zonder kleerscheuren te voorschijn zullen komen, mits de lidstaten zich solidair betonen met zowel Griekenland als de andere landen.

Jean-Marie Le Pen (NI). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, wat er gebeurt in Griekenland, in Portugal en morgen in Spanje of in Ierland is schandalig. Dezelfde Angelsaksische bureaus die zelfvoldaan achterover leunden toen de schurken giftige activa uitgaven en daarin handelden, en die niets hebben zien aankomen, oordelen vandaag het hardst over de lidstaten die hulp boden aan een financiële sector die dat niet heeft verdiend.

De crisis, die is veroorzaakt door het onverantwoordelijke gedrag van de financiële markten en de banken, vormt samen met deze omvangrijke steunmaatregelen de directe oorzaak van de toename van de overheidstekorten en de overheidsschulden die deze zelfde markten vandaag proberen af te straffen.

Zie daar de ethiek van het kapitalisme zoals dat wordt voorgestaan door de heer Sarkozy, de Europese Unie en de G20. De enige les die de *banksters* uit de crisis hebben getrokken, is dat de belastingplichtige een onuitputtelijke bron is van resources, winsten en garanties, want het gerucht gaat dat de omvang van deze paniek te wijten is aan een grote Amerikaanse bank, die steun heeft ontvangen van de Amerikaanse regering, en twee hedgefondsen, eveneens uit de Verenigde Staten, die zowel willen profiteren van het exorbitante rentetarief dat aan Griekenland wordt opgelegd, als van de markt voor kredietverzuimswaps, de verzekeringen op staatsleningen die zelf ook weer speculatieobjecten zijn.

Het reguleren van de hedgefondsen – iets waar u voor terugschrikt – of van de derivatenmarkten, zoals de heer Barnier voorstelt, volstaat niet. Het is zinloos een Europese economische regering te vormen. De 27 lidstaten zitten hoe dan ook in hetzelfde schuitje en solidariteit is geen optie. Het is het mondiale vrije verkeer van kapitaal waar we vraagtekens bij moeten zetten, anders is er geen sprake van herstel, maar van een herhaling van de crisis.

Jean-Paul Gauzès (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, voorzitter, commissaris, in navolging van mevrouw Wortmann-Kool wil ik u natuurlijk eerst zeggen dat wij de door de Commissie ingenomen standpunten inzake de aanpak van de huidige situatie in Griekenland steunen.

Wat het Spaanse voorzitterschap betreft, hebben wij met tevredenheid kennis genomen van uw doelstelling de coördinatie van het economisch beleid te verbeteren. Deze sterke politieke wil moet ook worden getoond voor het doorzetten van twee actuele en belangrijke projecten: de opzet van een werkelijke vorm van toezicht op financiële activiteiten en de regulering van hedgefondsen.

Uiteraard mag Europa geen zwaar bewaakt fort worden, maar het mag ook geen vergiet zijn. Op deze twee gebieden moet het voorzitterschap een reële speelruimte hebben om vruchtbare besprekingen te kunnen voeren met het Parlement. Wij verwachten dat de Raad tijdens zijn volgende bijeenkomst een krachtig signaal afgeeft aan de burger en aan de markt: aan de burger om het vertrouwen in de euro te herstellen en aan de markt om te laten zien dat de Raad solidair is met Griekenland. De Raad moet duidelijk laten blijken niet

onder de indruk te zijn van pogingen om de euro te destabiliseren, doordat bepaalde speculanten niet aarzelen misbruik te maken van staten die momenteel in economische en sociale moeilijkheden verkeren.

Pervenche Berès (S&D). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer López Garrido, commissarissen, dit is een belangrijk debat, niet alleen omdat de euro onder druk staat, maar ook omdat donderdag de eerste top onder leiding van voorzitter Van Rompuy zal plaatsvinden.

Ik constateer dat de Europeanen vandaag volledig overtuigd zijn van het feit dat we het IMF niet in Griekenland moeten laten ingrijpen. Daar ben ik blij om, want dat zou betekenen dat we de deur sluiten voor alles waar we al zoveel jaren voor pleiten, namelijk een economisch bestuur van de eurozone.

Wanneer we pleiten voor economisch bestuur van de eurozone betekent dat, gezien de volatiliteit van de markten, dat we ons met de juiste middelen moeten wapenen om snel te kunnen reageren op de veranderingen van de markt. Het is duidelijk dat we op dit moment nog niet zover zijn.

Ik constateer eveneens dat de situatie binnen ons Europese stelsel zodanig is, dat landen die zich buiten de eurozone bevinden, kunnen worden "geholpen", terwijl dat voor landen die zich binnen deze zone bevinden veel moeilijker ligt. Ik heb bij de eurozone nooit het beeld gehad van een zone waarin geen solidariteit is. Het hele idee van de eurozone is immers gebaseerd op het concept van solidariteit.

Geen enkele lidstaat binnen de eurozone, ongeacht zijn exportstrategie, ongeacht de hoogte van zijn begrotingstekort, ongeacht de hoogte van zijn staatsschuld, kan de crisis te boven komen als een van de schakels onder vuur ligt.

Wat zien we vandaag echter? We zien een mechanisme dat zodanig functioneert dat de financiële markten de verschillende partijen tegen elkaar uitspelen, dat ons vermogen tot solidariteit op de proef stelt, dat ons vermogen het concept van de eurozone overeind te houden op de proef stelt. Want het concept van de eurozone houdt in, als we onszelf wat speelruimte willen geven en speculatie niet langer als het enige beschikbare mechanisme willen zien, dat we onze eigen strategie moeten ontwikkelen.

Echter, dit vermogen om ons eigenlijk wat af te schermen van de manier waarop de wisselmarkten voor de invoering van de euro functioneerden, met de mechanismen voor de beoordeling van de overheidsschuld, is binnen de eurozone zelf opnieuw ingevoerd.

Dat is waar we onze aandacht op moeten richten. Dat gaat veel verder dan de voorstellen die vandaag op tafel liggen, en het is de taak van voorzitter Van Rompuy hier aanstaande donderdag een begin mee te maken, want dat is uitermate belangrijk.

Peter van Dalen (ECR). - Griekenland gaf pas onlangs inzicht in de daadwerkelijke omvang van de schulden. Die omvang blijkt groter dan tot nu toe werd gedacht. Het begrotingstekort gaat naar de 13 procent. Ook Spanje, Portugal en Italië scoren helaas hoog qua begrotingstekort.

Europa moet geen Trojaans paard binnenhalen. Dat zou het wel doen, wanneer aan deze landen steun zou worden verleend, zoals sommigen wensen. Dat moet niet gebeuren, want dan zouden wij slecht beleid met een bonus belonen. Het stabiliteits- en groeipact geeft duidelijk aan hoe in geval van crisis moet worden opgetreden en dat pact geeft vooral aan hoe moet worden gehandeld, vóórdat een crisis optreedt, namelijk door op tijd te zorgen voor een strak begrotings- en uitgavenbeleid. Nederland is daar al een jaar geleden mee begonnen. De Zuid-Europese lidstaten hebben dat te laat gedaan. Gelukkig zijn zij nu begonnen - beter laat dan nooit - om orde op zaken te stellen.

Ik kijk met veel belangstelling uit naar de effecten van die maatregelen. En mochten ondertussen de beurskoersen en de euro wat zakken, dan is dat noch voor beleggers, noch voor exporterende bedrijven een ramp, integendeel.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, het gepraat over speculatieve druk op de eurozone en de euro en de onheilsvoorspellingen dat de economie van Griekenland en andere Zuid-Europese landen zal bezwijken onder de begrotingsproblemen, de buitensporige schuldenlast en de tekorten, worden keer op keer door de Europese Unie, de bourgeoisregeringen en de andere imperialistische organisaties als voorwendsel aangegrepen om meer vaart te zetten achter de kapitalistische hervormingen en deze uit te breiden, en de arbeiders- en volksklassen nog meer uit te buiten.

Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie en de regeringen chanteren en terroriseren de werknemers om hen te dwingen in te stemmen met de regels van de markteconomie, met het Europese bouwwerk van het

grootkapitaal en om loons- en pensioenverminderingen, flexibele arbeidsvormen, drastische beperkingen van de sociale uitkeringen en een stormvloed van keiharde belastingmaatregelen erdoor te drukken en de arme boeren van hun grond te verdrijven.

Het is een leugen, mevrouw de Voorzitter, dat de kapitalistische crisis enkel te wijten is aan slecht beheer, of alleen aan corruptie. De schuld en de tekorten zijn schepsels van het kapitalistisch systeem, van het Verdrag van Lissabon en zeer zeker van de strategie van Lissabon. Daarom roepen de bourgeoisregeringen en de Europese Unie, die de volledige verantwoordelijkheid dragen voor de ontstane situatie, de arbeidersklasse en de lage bevolkingsgroepen op om gedwee hun schouders te zetten onder de genomen maatregelen. De werknemers moeten deze echter de rug toedraaien. We leven in een kapitalistische samenleving en hun belangen hebben dus niets gemeen met die van de plutocratie.

De werknemers demonstreren massaal tegen de door het kapitaal ontketende oorlog. Wij juichen dat toe en geven hun onze steun.

Barry Madlener (NI). - Griekenland dreigt misschien zelfs failliet te gaan en ook andere landen, dankzij het jarenlange slappe linkse beleid van de linkse politici die in Europa de dienst hebben uitgemaakt: Gordon Brown, Barroso, Schulz, Cohn-Bendit, Guy Verhofstadt. Mijnheer Verhofstadt, kunt u alstublieft ook naar mij luisteren? Miljarden zijn er gevloeid naar zwakke lidstaten en al bij toetreding bleek Griekenland met de cijfers te knoeien. Maar nee, u was daar blind voor. Europa moest en zou uitbreiden. Dankzij falende politici als u zijn deze economieën kunstmatig opgeblazen. En nu lopen ze leeg.

En wat gebeurt er nu? U gaat gewoon verder met uw rampzalige beleid. Wie klopt er op de deur van de Europese Unie? Nog meer arme landen: Albanië, IJsland, Macedonië, Kroatië, Servië, Kosovo, zelfs Turkije. Arme landen die ook lijden onder een enorme corruptie. En dan Spanje dat ondanks een hoge werkloosheid ook nog eens 700.000 illegalen heeft gelegaliseerd, die ook hun families hierheen hebben gehaald. En nu is er 20 procent werkloosheid in Spanje!

Voorzitter, dit beleid van immigratie moet stoppen.

Anni Podimata (S&D). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, het lijkt geen twijfel dat Griekenland evenals andere landen van de eurozone grote begrotingstekorten en schulden heeft, en zoals u weet heeft de Griekse regering – zoals ook de commissaris al zei – een ambitieus, goed onderbouwd maar tegelijkertijd ook realistisch programma voor de aanpak hiervan ingediend.

Het is echter ook onbetwistbaar dat Griekenland evenals andere landen van de eurozone het epicentrum waren - en zijn - van gecoördineerde speculatieve druk, waarvan het hoofddoel is de euro en de economische samenhang van de eurozone aan te tasten. Dit is geen Grieks, Portugees of Spaans probleem, maar een Europees probleem en wij hebben de plicht om te wijzen op de werkelijke oorzaken achter deze situatie.

Reeds een jaar geleden hebben wij beklemtoond dat de wereldwijde financiële crisis verband houdt met het ongebreideld functioneren van de financiële markten. Nu moeten wij met dezelfde oprechtheid verkondigen dat het ongebreideld functioneren van speculatief kapitaal een fundamentele factor is in de huidige crisis in de eurozone en dat het geld van de Europese belastingbetaler daar het slachtoffer van is.

Onze eerste verantwoordelijkheid nu is ervoor te zorgen dat de euro en de eurozone beter beschermd zijn tegen speculatieve druk. Ten tweede moeten wij wel beseffen dat wij niet vast kunnen blijven zitten aan een enge monetaire eenmaking, dat, als wij er niet in slagen echte economische convergentie tot stand te brengen tussen de landen van de eurozone, niet alleen de zogenaamde "tweede snelheid-economieën" getroffen zullen worden, maar ook de geloofwaardigheid van heel de eurozone en de stabiliteit van de euro.

Burkhard Balz (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, het is mij nog niet vaak overkomen dat ik over het hoofd word gezien. Desalniettemin wil ik nu graag het woord tot u richten.

Wij weten allemaal dat niet alle lidstaten in de eurozone even sterk getroffen zijn door de economische en financiële crisis. Mijns inziens moeten landen die met name hard getroffen zijn uitgebreidere maatregelen nemen dan de landen die er minder last van hebben.

De stabiliteit van de euro moet daarbij uiteraard het wezenlijke en overkoepelende doel blijven. Dat geldt ook voor de maatregelen ter consolidering van de begroting van de afzonderlijke lidstaten van de eurozone. Deze maatregelen zijn niet alleen in het belang van de landen zelf, maar natuurlijk ook van landen die niet zo sterk getroffen zijn.

Overigens moeten we zorgvuldig afwegen welke maatregelen noodzakelijk zijn en welke maatregelen wellicht minder doeltreffend zijn om landen uit deze crisis te helpen. Wij kunnen weliswaar de landen met de grootste economische problemen in de monetaire unie helpen om onder gunstige voorwaarden geld te krijgen, bijvoorbeeld door middel van een communautaire lening aan verschillende landen van de eurozone, dit gunstige externe krediet kan echter nauwelijks de acute problemen verminderen en zal ook niets aan de oorzaken kunnen veranderen.

Mijns inziens hebben deze landen in het verleden verzuimd belangrijke hervormingen door te voeren en daarvoor krijgen ze nu de rekening gepresenteerd. De problemen zijn daarom grotendeels door henzelf veroorzaakt en moeten daarom in de toekomst door de betreffende landen zelf worden opgelost. Om die reden moeten we strenge bezuinigings- en hervormingsprogramma's ten uitvoer leggen, zoals de commissaris heeft aangekondigd. Het zou mijns inziens desastreus zijn als de rekening uiteindelijk altijd op het bordje van de belastingbetaler terechtkomt.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, er worden hier veel interessante dingen gezegd, maar ik denk dat we de moed moeten hebben de criteria die vandaag ten grondslag liggen aan de Europese Unie ter discussie te stellen. Het Verdrag van Lissabon en het Verdrag van Maastricht bevatten zelfs een artikel dat de Europese Unie verbiedt Griekenland te hulp te komen.

Het feit dat we de speculanten ruim baan hebben gegeven, bijvoorbeeld doordat we de totale vrijheid van kapitaalverkeer hebben toegelaten, en het feit dat we de belastingconcurrentie hebben gestimuleerd, wat heeft geresulteerd in een nultarief voor kapitaal en ondernemingen, hebben er langzaam maar zeker toe geleid dat de nationale budgetten opdrogen. En dan vragen we de bevolking vandaag om het gelag te betalen, zoals de heer Almunia zojuist heeft gedaan, door de salarissen te verlagen, de pensioenleeftijd te verhogen en de socialezekerheidsstelsels om zeep te helpen.

Daarom moeten we deze criteria stuk voor stuk aanpassen. We moeten het stabiliteits- en groeipact vervangen door een pact voor menselijke ontwikkeling, dat staat voor werkgelegenheid en scholing. En we moeten besluiten de rol en de taken van de Europese Centrale Bank zodanig te wijzigen, dat de euro een solidaire, gemeenschappelijke munt wordt in plaats van een speculatiemunt zoals vandaag de dag het geval is. We moeten besluiten nieuwe initiatieven te nemen tegen belastingfraude en kapitaalvlucht, en we moeten de belastingparadijzen sluiten, zoals we hadden beloofd. En, we moeten, tot slot, de moed hebben speculatieve kapitaalbewegingen te belasten.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, er bestaat een natuurlijke relatie tussen de staat waarin de economie van een land op een bepaald moment verkeert en de waarde van de valuta van het land. Als de economie groeit, zou de waarde van de valuta dat ook moeten doen zodat het land kan profiteren van het feit dat de goederen en diensten die het importeert, goedkoop zijn. Omgekeerd zal bij een stagnerende of zelfs dalende economie met de waarde van de valuta hetzelfde gebeuren, wat leidt tot een sterke groei van de export en herstel van de economie, uiteraard ervan uitgaande dat de fabricage- en dienstenindustrie niet door de mondialisering is kapotgemaakt.

De valuta van een natie die gevangen zit in de dwangbuis van de euro kan zich echter niet aanpassen aan de behoeften van de economie en de bevolking. Hierdoor raakte Groot-Brittannië tussen 1990 en 1992, toen we in het wisselkoersmechanisme zaten, verlamd. Nu houdt het probleem Griekenland en andere landen die afhankelijk zijn van de euro, in zijn greep.

Dit zou een waarschuwing moeten zijn voor ieder land dat zich buiten de eurozone bevindt. Toetreding is op eigen risico. Op de korte termijn zult u zien dat de behoeften van uw economie worden verwaarloosd. Wanneer u besluit eruit te stappen, wordt u geconfronteerd met een schuld ten opzichte van de eurozone die ten gevolge van de devaluatie van uw eigen valuta enorm is toegenomen.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, wij zijn hier vandaag voor de eerste keer in de geschiedenis van de euro bijeen om te praten over de financiële situatie van een handvol landen, met de klemtoon op het woord 'landen', omdat je bij het horen van het Spaanse voorzitterschap zou kunnen denken dat hij over het heelal praat en commissaris Almunia heeft het alleen over Griekenland. Ik zou graag van de commissaris willen weten of hij bij zijn afscheid nog steeds volhoudt dat de problemen van Spanje en Portugal vergelijkbaar zijn met die van Griekenland en zo ja, wat hij dan zou doen.

Maar we zijn hier vandaag bijeengekomen om over overheidsfinanciën te praten, omdat de staat van de overheidsfinanciën van slechts een handjevol landen de geloofwaardigheid van de munt van alle landen kan ruïneren en de deur kan openen naar een Europa van twee snelheden – een kloof die nog groter zou worden

wanneer de door het Spaanse voorzitterschap bedoelde exitstrategie wordt toegepast – omdat een situatie zou kunnen ontstaan waarin de landen met de grootste achterstand zich gesteld zien voor de grootste monetaire moeilijkheden, het hardste monetair beleid en, wat nog erger is, van alle landen verreweg het meeste geld aan schuldaflossing moeten besteden en daardoor het minste geld over hebben voor het scheppen van banen. Geloof u mij, zonder werk, zonder duurzame economie, zal het onmogelijk zijn de overheidsfinanciën op orde te brengen. Zonder werk zullen de belastinginkomsten blijven dalen en de werkloosheidsuitkeringen blijven stijgen.

Dit is een vertrouwenscrisis, en in een vertrouwenscrisis is het eerste wat je moet doen, de waarheid vertellen. We moeten vertellen hoe we in deze situatie terecht zijn gekomen. Wat doen de getroffen landen om uit de moeilijkheden te geraken? Is het stabiliteitspact wel of niet geloofwaardig? En vooral, wat doen die landen om hun economieën weer op gang te brengen? Want, zoals ik al eerder heb gezegd, zonder duurzame groei zijn er ook geen duurzame economie en duurzame financiën.

Elisa Ferreira (S&D). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, in een Monetaire Unie worden er geen aanvallen gedaan op Griekenland, of op Spanje of Ierland of Portugal, maar worden er aanvallen gedaan op de Unie en op de euro. Men maakt gebruik van de signalen van kwetsbaarheid en van de scheuren die het blok vertoont. In dat verband moet ik u zeggen, mijnheer de commissaris, dat uw uitspraken erg ongepast en gevaarlijk waren. Maar komende van iemand met uw ervaring en staat van dienst, kunnen ze slechts voortkomen uit frustratie jegens de hardnekkigheid en het gebrek aan daadkracht van de Commissie waar u deel van uitmaakt, want een Monetaire Unie is, zoals u weet, heel wat meer dan een eenheidsmunt, een stabiliteitspact of een gemeenschappelijke Centrale Bank.

Wil de Monetaire Unie op termijn behouden blijven, dan mag ze zich niet beperken tot nominale kortetermijnindicatoren, dan mag ze de reële economie niet negeren, of de economische groei, of de werkgelegenheid, en dan mag ze de ernstige interne verschillen - regionaal én sociaal - niet negeren die er bestaan en die de Commissie - gelukkig - signaleert in haar werk over de EMU@10.

Daarom heeft elke lidstaat zijn verplichtingen. Maar wie denkt dat de Monetaire Unie een afgerond project is, begaat een onvergefelijke fout. We moeten ophouden met praten en overgaan op handelen. De Lissabon-strategie heeft niet gefunctioneerd omdat er geen middelen en instrumenten aan gekoppeld waren. Als we een - sterke - Monetaire Unie willen behouden, moeten we nu termen als "solidariteit" en "coördinatie van het economisch beleid" vervangen door concrete middelen en instrumenten die we tot nu toe niet hadden.

De Commissie is zojuist aangetreden, niet om op dezelfde manier door te gaan, maar om lering te trekken uit het verleden en een nieuwe fase te beginnen. Dat is wat ik hoop, en ik heb daar vertrouwen in.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, het was van groot belang geweest als we in dit debat bereikt hadden dat de Europese Unie breekt met haar monetaristische beleid en met de blinde criteria van het stabiliteitspact. Het was van groot belang geweest als er was ingezet op sociale vooruitgang, om prioriteit te geven aan de oplossing van het probleem van werkloosheid en armoede, om de productie te ondersteunen en banen met rechten te scheppen, om de economische en sociale cohesie te waarborgen en om maatregelen in het leven te roepen ter ondersteuning van de begroting van de landen die het zwaar hebben, in concreto door middelen ter beschikking te stellen waarvoor geen medefinanciering van de landelijke regering gevraagd wordt. Maar helaas heb ik hier helemaal niets in die geest gehoord.

De heer Almunia houdt vast aan hetzelfde beleid, aan dezelfde neoliberale recepten, en probeert zo de gevolgen van het slechte EU-beleid af te wentelen op dezelfde groepen als altijd. Daaronder versta ik ook uw eigen verantwoordelijkheid, mijnheer de commissaris, in concreto uw treurige en betreurenswaardige uitspraken over Griekenland, Spanje en Portugal, wat in mijn land, Portugal, bijvoorbeeld geleid heeft tot aanvallen van speculanten. Die hebben garen gesponnen bij uw uitspraken. Mijn land en andere landen zijn echter door uw uitspraken, en door het hier gevoerde beleid, gedupeerd. Daarom zeggen wij u dat het tijd wordt het beleid te wijzigen.

Othmar Karas (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, commissarissen, de euro is ons schild en heeft zich als een stabiliserende kracht bewezen. Daaruit blijkt eveneens dat de criteria van Maastricht en het stabiliteits- en groeipact de wezenlijke basis moeten vormen voor de buitensporigtekortstrategie en de exitstrategie. Maar zij moeten niet alleen de basis vormen. Beide strategieën moeten gekoppeld zijn aan een duurzaam groei- en werkgelegenheidsbeleid. Wij moeten de Europa 2020-strategie combineren met de andere strategieën. We hebben een innovatieovereenkomst, een investeringsovereenkomst en een samenwerkingsovereenkomst nodig in de Europese Unie, waar alle lidstaten bij betrokken worden.

Ik pleit er derhalve voor dat de ministers van Financiën zo spoedig mogelijk het driepuntenplan uitvoeren dat commissaris Almunia op 22 december 2004 heeft voorgesteld ter versterking van Eurostat. Deze verstandige en broodnodige maatregelen zijn vijf jaar lang tegengehouden. Wij moeten de status van Eurostat opvijzelen, de statistieken van de lidstaten nader bekijken en we moeten de statistieken van de ECB en de Europese Unie coördineren. We hebben een openingsbalans voor de Europese Commissie nodig, we moeten de financiën van de lidstaten opnieuw bekijken op basis van gemeenschappelijke criteria die de Commissie moet opstellen en we hebben een *steering committee* nodig tussen de Commissie, Eurostat, de ECB, de EIB en de lidstaten voor nationale actieplannen.

Verantwoordelijkheid, eerlijkheid en transparantie zijn vereist - de lidstaten en de ministers van Financiën moeten geen verstoppertje of kat-en-muisspel spelen.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, door de economische crisis weten we de euro en economische coördinatie nu naar waarde te schatten.

Het staat vandaag buiten kijf dat de eurozone en de Europese Centrale Bank, als stabilisatoren en als antwoord op de kredietkrimp, en de gecoördineerde actie op Europees en internationaal niveau, waarbij u, commissaris Almunia, een belangrijke leidersrol heeft vervuld, er beslissend toe hebben bijgedragen dat de crisis geen ernstigere, zelfs catastrofale effecten heeft gehad.

De crisis heeft geleid tot een bijzonder sterke teruggang in de economische activiteit, een enorm verlies aan arbeidsplaatsen en een aanzienlijke verslechtering van de overheidsfinanciën. Hoewel er aanwijzingen lijken te zijn voor een begin van herstel, duiden de voorspellingen voor dit jaar op een verdere afname van de werkgelegenheid en een verdere stijging van de overheidsschuld in de Europese Unie.

De crisis heeft ook de uiteenlopende situaties van landen en de grote verschillen tussen lidstaten aan het licht gebracht. Er zijn spanningen aan de oppervlakte gekomen, die – laten we niet naïef zijn – niet in alle gevallen aan economische beginselen beantwoorden of een economische basis hebben. Maar die spanningen mogen ons niet doen vergeten hoe groot onze onderlinge economische afhankelijkheid is en welke belangrijke verbintenissen we jegens elkaar zijn aangegaan.

De Europese Unie staat voor de grootste uitdagingen sinds haar oprichting. Iemand beschreef internationaal herstel met de letters L-U-V, waarbij L staat voor Europa, U voor de Verenigde Staten en V voor de opkomende landen.

Europa kan niet achterblijven. Het is tijd voor hervormingen, verbeeldingskracht en integratie. Hoofdprioriteit moet zijn het groeipotentieel van onze economie te versterken.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de zwakheid van en de recente crisis in een aantal eurolanden zijn niet alleen een gevolg van de probleemsituatie in Griekenland, Portugal en Spanje, maar ook van het probleem van de Unie zelf.

Het is niet alleen een kwestie van economische middelen, het gaat hier ook om een politiek probleem. Voordat Europa de zieke landen geneest, moet het eerst zichzelf genezen, want het werkelijke probleem van deze crisis zit hem ook in de zwakheid van de Unie. Er moeten gemeenschappelijke en doeltreffende regels en instrumenten worden aangenomen.

In de eerste plaats moet sneller voortgang worden gemaakt met de hervorming van het toezicht. Daarbij moet echter een stelsel worden gecreëerd dat werkelijk functioneert en uitstijgt boven de bureaucratische manier van denken waarmee tot nu toe het hoofd werd geboden aan de systeemcrises. Het mag niet alleen maar een kopie zijn van al bestaande autoriteiten, die weinig effectief zijn gebleken in het voorzien en aanpakken van de recente crises.

In de tweede plaats moet voorts het fiscaal beleid worden gecoördineerd en geharmoniseerd, ook als we daarvoor minder bereidwillige landen achter ons moeten laten. Volgens sommigen zou het een goed idee zijn als het Internationaal Monetair Fonds ingreep, waarbij ze voorbijgaan aan het rampzalige signaal dat daarmee zou worden afgegeven aan de financiële markten over de richting waarin de eurozone zich beweegt. In de huidige crisissituatie waarin enkele eurolanden zich bevinden, heeft de Europese Unie een politieke, sociale en morele plicht om in te grijpen.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Bepaalde landen in de eurozone hebben op dit moment ernstige financiële problemen, geïllustreerd door de omvang van de staatsschuld en begrotingstekorten, die veel hoger zijn dan de grenswaarden in het Stabiliteits- en groeipact. Het belangrijkste argument achter het

Stabiliteits- en groeipact was het vermijden van meeliftgedrag, door het stellen van grenzen aan staatschulden. Hierbij werd echter geen rekening gehouden met de noodzaak om de staatsschuld te vergroten als de macro-economische financiële situatie verslechtert. Een andere factor van invloed is de exponentiële stijging van de private schuldenlast.

De snelle verslechtering in de financiële situatie van bepaalde lidstaten is een bedreiging voor de stabiliteit van de euro en van cohesie op Europees niveau. Om dergelijke gevolgen te vermijden moet er solidariteit worden getoond tussen de lidstaten, door het aannemen van gezamenlijke steunmaatregelen voor landen in moeilijkheden. Daarnaast moeten de criteria van het Stabiliteits- en groeipact worden verzacht, hetgeen een bestaande optie is op basis van een verklaring bij de Slotakte van het Verdrag van Lissabon.

Daarom moeten wij een eensgezinde politieke wil tentoonspreiden en een hervorming van het Pact uitvoeren; dat is nu een noodzaak geworden.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, velen hebben het over de hulp die Griekenland nodig heeft. Dat is een verkeerde boodschap. Die vruchteloze debatten over steunverlening brengen ons niet veel verder. Het lijkt geen twijfel dat Griekenland grote begrotingsproblemen heeft, maar die kan het zelf aan. Ten aanzien daarvan is er een ruime consensus onder de politieke krachten en met name onder het Griekse volk.

Ik heb eveneens horen zeggen dat de speculanten het grote probleem voor de euro zijn. Toen de euro echter alsmáar sterker werd, wat waren de speculanten toen? Euro-liefdadigers? Laten wij niet tegen windmolens vechten maar kijken naar wat we niet goed doen.

Er wordt ook gesproken over de Griekse statistieken, maar laten wij daarbij niet vergeten dat de Griekse statistieken ook Europese statistieken waren. Wisten Eurostat, de Europese Commissie en de Ecofin dan helemaal niet dat de Griekse schuld niet groter kon worden zonder dat er een overeenkomstig tekort was? Is die schuld – en ik heb het niet alleen over de Griekse schuld – ooit constant omlaag gegaan, richting 60 procent? Mijns inziens is het fundamentele probleem van de eurozone dat de regels ervan vooral met politieke criteria werden toegepast en dat degenen die controleren ook degenen zijn die gecontroleerd moeten worden.

Er is nog een tweede probleem waar wij niet voldoende over spreken, namelijk het totaal verlies aan concurrentiekracht en de steeds groter wordende verschillen in concurrentiekracht tussen het Noorden en het Zuiden. Er kan van een eurozone, van een monetaire zone geen sprake zijn als de kloof in concurrentiekracht tussen de leden van deze zone alsmáar groter wordt. Dat is op lange termijn een levensgroot gevaar voor de samenhang in de Eurozone, en een vraagstuk waar wij ons geheid mee bezig moeten houden.

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, met deze grootscheepse aanval van enkele internationale banken op de euro wordt de wereld opnieuw geconfronteerd met de domheid en de hebzucht van de kapitaalmarkten.

Het is waar dat de Engelstalige landen nooit hebben staan juichen over de euro. Toch is de euro de meest betrouwbare munt ter wereld geworden. In feite vormen de dollar en de euro een duopolie. Een duopolie is altijd instabiel. Er zullen altijd verschuivingen plaatsvinden tussen de twee valuta. Als de markten echter ook maar enigszins nadenken, zouden ze zien dat de tekorten in de eurozone als geheel vele malen kleiner zijn dan die van de Verenigde Staten of Japan.

Hoewel het waar is dat de nieuwe Griekse regering een begrotingssituatie heeft geërfd die niemand zal benijden, is het duidelijk dat zelfs een, overigens volkomen onmogelijk, faillissement van Griekenland niet het einde van de eurozone zal betekenen. De Amerikaanse regering heeft onlangs een begroting voorgesteld met een tekort van 1 600 miljard dollar. Om dat tekort aan te vullen, moet Washington elke dag meer dan 5 miljard dollar lenen. De bijkomende jaarlijkse schuld van Griekenland komt overeen met minder dan een week van de bijkomende schuldenlast van de Amerikanen. Welk land brengt nu de financiële stabiliteit van de wereld in gevaar? Griekenland of de Verenigde Staten?

Mevrouw de Voorzitter, gezien de domheid van de speculanten moet Europa zorgen voor meer transparantie en een meer effectieve regulering van de markten, die beslist te hebzuchtig zijn.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, in een debat over de economische situatie van bepaalde lidstaten is er maar één oplossing: wat we nodig hebben is meer economische en monetaire Unie, meer concurrentiekracht en meer solidariteit. Hier spreekt, mijnheer de commissaris, iemand die als Portugees heel goed bekend is met de problemen van een groeiende overheidsschuld, een overheidstekort dat moeilijk

onder controle gehouden kan worden en extreem hoge overheidsuitgaven. Wat deze landen nodig hebben, is solidariteit en de juiste signalen. Helaas waren de signalen die de heer Almunia onlangs afgaf, niet de juiste, toen hij in zijn uitspraken de Portugese en de Spaanse situatie vergeleek met de Griekse. Dat waren uiterst ongelukkige en onvoorzichtige uitspraken die onmiddellijk een effect op de markt hadden. De beurzen van Lissabon en Madrid zakten enorm in. Je moet de problemen niet verergeren.

De manier waarop de politiek hiermee omgaat is van uitermate groot belang. Wat ik wil weten is of u hier lering uit trekt voor de toekomst, omdat we daardoor een betere economische unie krijgen, en ons inzetten voor méér Europa, zodat we solidariteit tot stand kunnen brengen en kunnen inzien dat de situaties van de verschillende lidstaten volkomen anders zijn en niet met elkaar vergeleken kunnen worden. Als we hier die les uit trekken, zal dat absoluut bijdragen aan een betere toekomst voor de eurozone.

Frank Engel (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, de volgende constatering dringt zich op: de Economische en Monetaire Unie is dan wel monetair, maar nauwelijks economisch. De monetaire zorgen van Europa zijn in strijd met de economische en begrotingssoevereiniteit van de lidstaten.

Op dit moment kunnen speculatieve aanvallen op de euro desastreuze gevolgen hebben. In de eerste plaats voor Griekenland, Portugal, Ierland en Spanje. Daarna loopt echter de hele eurozone gevaar.

Om het ergste te voorkomen, is het dringend noodzakelijk in Europa te komen tot een gemeenschappelijk bestuur van het economisch beleid en het begrotingsbeleid. Dat is uiteindelijk wat een economische unie inhoudt. Alleen op die manier hebben we, samen, een realistische kans de overheidsfinanciën in de eurozone en daarbuiten te consolideren.

Met de huidige instrumenten, en door vast te houden aan de begrotingssoevereiniteit van de lidstaten, vrees ik dat die consolidatie een illusie is, met alle gevolgen van dien.

Edward Scicluna (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, we moeten de vinger op de zwakke plekken in de eurozone leggen en deze grondig aanpakken, omdat de alternatieven te akelig zijn om bij stil te staan. Een flagrante zwakheid is het ontbreken van een sterke gecentraliseerde controlefunctie gericht op de economie van de gehele eurozone.

Om te beginnen moet er speciale aandacht uitgaan naar EU-lidstaten die het kasbeginsel loslaten en naar hun financiën. Ten tweede moeten de overheidsfinanciën en de verslaglegging worden gecontroleerd op basis van door de EU goedgekeurde normen. Ten derde moet er toezicht zijn op economische voorspellingen die in het verleden tot onnodige en misleidende prognoses over overheidsfinanciën hebben geleid. Ten vierde moeten de resultaten van stresstests door de EU regelmatig worden gepubliceerd. Tot slot vind ik dat we landen van de eurozone moeten ontmoedigen te kiezen voor een makkelijke uitweg in de vorm van financiële instrumentering en eenmalige financiële ingrepen, waardoor ze reële aanpassingen uitstellen terwijl we allemaal weten dat die moeten komen van geloofwaardige en duurzame bestedingsprogramma's.

Olle Schmidt (ALDE). - (SV) Mevrouw de Voorzitter, wat in Griekenland gebeurt, belngt niet alleen degenen aan die lid zijn van de eurozone, maar belngt de hele EU aan. Daarom is het belangrijk dat deze moeilijke situatie door de EU op een verantwoorde manier wordt aangepakt. Griekenland moet zijn deel doen, zijn beloften nakomen en zijn beleid hervormen. Ik zet me er met grote ijver voor in om Zweden zo snel mogelijk toe te laten treden tot de eurozone en daarom is het voor mij van het allergrootste belang dat wij in de EU deze moeilijke situatie oplossen. Het dient immers te worden gezegd dat de euro ongelofelijk succesvol is geweest tijdens de zwaarste financiële crisis. Wie kan zeggen dat zestien valuta's beter zouden zijn geweest dan één sterke valuta? Niemand.

Griekenland sloop via de achterdeur de eurozone binnen, waaruit nu blijkt hoe belangrijk het is dat de toetredingsregels streng maar rechtvaardig zijn. Een economie die goed in orde is, is een voorwaarde voor groei en welvaart, ook voor wie geen lid is van de eurozone, en natuurlijk in even grote mate voor wie er wel lid van is. Degenen die het over speculatie hebben, mogen niet vergeten dat het een gezonde economie en gezonde overheidsfinanciën zijn, die daarvoor de basis vormen.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, er wordt heel veel gesproken over Griekenland, maar het probleem van Griekenland wordt niet alleen gevormd door zijn begroting. Het hele model dat de afgelopen vijftien jaar is toegepast staat op instorten. Dit model vereiste dat de Griekse economie gebaseerd werd op continue stijging en expansie van de particuliere consumptie.

Bovendien beweren sommigen al jaren lang dat de defensie-uitgaven de economische groei ten goede komen. Volgens SIPRI verspillt Griekenland 3,3 procent van het bbp. Dat is op één na – de Verenigde Staten – het

hoogste percentage in de NAVO. Griekenland is op vier na het land dat de meeste wapens invoert: 4 procent van de wereldhandel. Natuurlijk zijn op de begroting 2010 de uitgaven voor defensie verminderd; voor het ministerie van Defensie is nu 6 miljard euro uitgetrokken, wat een vermindering met 6,63 procent betekent.

Laten wij hopen dat de wapendiplomatie verandert want die heeft ons in een impasse gebracht. Griekenland heeft geen kolonies die het kan uitbuiten, maar Griekenland heeft wel moed. Afgezien daarvan moet de Europese solidariteit worden geactiveerd maar moeten tevens internationale initiatieven worden ontplooid voor een mondiale groene *new deal*.

John Bufton (EFD). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, wat is de toekomst van de euro in het licht van de problemen in Griekenland en trouwens ook die in Spanje, Italië, Portugal en Ierland? Het moet het Verenigd Koninkrijk enige geruststelling bieden dat wij nooit tot de eurozone zijn toegetreden. Het lijkt erop dat we met de belofte dat solidariteit een bron van kracht is, de plank volledig misslaan.

Het probleem voor de zestien landen van de eurozone is: wie heeft de financiële touwtjes in handen? Doordat er weinig fiscale coördinatie plaatsvindt en er geen ministerie van Financiën is, is het lidmaatschap van de euro zeker geen wondermiddel voor een goede economische gezondheid. Het blijkt dat niemand je te hulp schiet wanneer het helemaal mis gaat. In plaats daarvan maken anderen van de gelegenheid gebruik om meer macht naar zich toe te trekken terwijl jij op je knieën ligt. Het is de vraag hoe Griekenland ertegenover staat om een economisch protectoraat van de Europese Unie te worden en of dat niet tot civiele onrust leidt. Is dit nu werkelijk de Europese droom? Wat is het volgende land? Spanje, Portugal, Italië of Ierland? Misschien moeten de lidstaten, en met name de landen van de eurozone, eens heel goed nadenken over het hier en nu voordat ze zich buigen over het economisch beleid na 2020, want misschien is er tegen die tijd niet eens een euro meer om te beschermen.

De heer Barroso sprak vanochtend over de Europese droom: voor de brave bevolking van Griekenland is het omgeslagen in een Europese nachtmerrie.

Andreas Mülzer (NI). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, zoals we weten, heeft de Europese Commissie Griekenland onder curatele gesteld vanwege zijn extreme begrotingstekort. Deze ingrijpende inbreuk op de nationale soevereiniteit kan in wezen alleen worden gerechtvaardigd door het feit dat we ook de gemeenschappelijke munt moeten redden en het risico op schade voor andere deelnemende landen moeten voorkomen. De grondslag, de wezenlijke voorwaarde voor de invoering van de euro, namelijk het stabiliteitspact, bestaat klaarblijkelijk echter alleen op papier. Vele lidstaten en de Raad hebben hun energie de afgelopen jaren minder in begrotingsdiscipline gestoken dan in het oprekken van deze belangrijke overeenkomst. De Commissie heeft deze ontwikkeling van halfslachtige procedures tegen begrotingszondaars met de armen over elkaar gadeslagen.

Wij moeten er nu dus op aandringen dat de toenemende nettoschuld van de lidstaten drastisch wordt verlaagd als we willen voorkomen dat onze munt en onze economische ruimte ernstig in gevaar worden gebracht. Daartoe zijn uiterst cruciale en krachtige maatregelen noodzakelijk.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) Ik ben van mening dat iedere lidstaat voorbereid moet zijn om toe te treden tot de eurozone, om mogelijk zeer ernstige negatieve effecten op de nationale economie te voorkomen. De economische instabiliteit waarin bepaalde landen in de eurozone verkeren moet onder controle worden gehouden, ter voorkoming van de gevolgen die in de gehele Europese Unie worden gevoeld. In Griekenland, Spanje en Portugal waren grote begrotingstekorten in 2009, niet alleen vanwege de mondiale economische crisis, maar ook vanwege de inadequate maatregelen van hun eigen nationale regeringen.

Roemenië zal eind februari het convergentieplan voor de eurozone presenteren, conform de onderhandelingen met het IMF en de Europese Commissie. Mijn land heeft de suggestie gedaan om toe te treden tot het systeem van wisselkoersen in 2012, de fase voorafgaand aan toetreding tot de eurozone. Dit betekent dat ons begrotingstekort moet dalen naar minder dan drie procent.

Stavros Lambrinidis (S&D). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik dank u voor uw vriendelijke opmerkingen over de maatregelen van de Griekse regering. De regering heeft inderdaad harde maatregelen genomen en inderdaad heeft de Commissie het programma van de regering goedgekeurd en ook een keihard programma voor toezicht op de toepassing van de maatregelen goedgekeurd. De regering had op dat toezicht ook aangedrongen, en ze wil dat toezicht.

Toch gaan de spreads omhoog. Het probleem is niet zozeer dat de markten terughoudend zijn, zoals u zei, maar dat de markten speculeren en zelfs ongebreideld speculeren. Dezelfde mensen die de crisis veroorzaakt hebben verdienen nu aan de ruïnes die zij hebben veroorzaakt. En de Europese Commissie?

Ik wil u het volgende vragen: ten eerste, zult u nu maatregelen nemen, niet voor een keihard toezicht op de landen maar voor keihard toezicht op de markten, en zo ja, welke maatregelen?

Ten tweede is het onaanvaardbaar dat nu al maandenlang gepraat wordt over het Internationaal Monetair Fonds in de eurozone. Het Internationaal Monetair Fonds doet echter één ding: het legt keiharde maatregelen op maar daarna geeft het goedkope leningen. Zo laat het de speculanten geen enkele armslag. Bent u van plan om maatregelen te nemen ter financiële ondersteuning van de landen die nu een hard begrotingsprogramma toepassen?

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) De situatie die is ontstaan in sommige landen van de eurozone vraagt om grondige bezinning. Het zoeken van de oorzaken in de economische crisis is slechts ten dele gerechtvaardigd. Veel van de oorzaken liggen ergens anders. Ten eerste is geen rekening gehouden met de grote verschillen in economisch ontwikkelingsniveau tussen de verschillende landen van de eurozone. Ten tweede zijn de regels van het stabiliteits- en groeipact niet nageleefd. De begrotingsdiscipline is niet op verantwoorde wijze gehandhaafd waardoor een grote stijging van het overheidstekort kon ontstaan. Ten derde ontbrak het aan voldoende toezicht op banken en andere financiële instellingen – en dat geldt niet alleen voor die landen. Hoe kunnen we dit bestrijden? Volgens het solidariteitsbeginsel moet het herstelprogramma dat de individuele landen voorbereiden, steun krijgen van de Europese Unie, waardoor de Europese Commissie en de Europese Centrale Bank het recht krijgen om toezicht te houden op de uitvoering. Het is namelijk ook niet acceptabel dat de kosten van de crisis hoofdzakelijk gedragen worden door de armsten; de protesten van Griekse boeren waren daar een voorbeeld van.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, ongeveer tien jaar na de totstandbrenging van de eurozone blijkt dat de Europese Unie weliswaar bestaat maar dat wij helaas nog ver verwijderd zijn van een economische unie. Wij zien dat de aanval op de euro via de zwakste nationale economieën de omvang van een epidemie begint te krijgen en dat Europa toeschouwer is, niet zozeer omdat het overrompeld is maar omdat het niet de financiële instrumenten heeft om te reageren.

Met uitzondering van het mededingingscomité is er geen enkele instelling die de interventies en activiteiten van de nationale economieën kan coördineren in tijden van economische recessie. Er is helaas geen unanimiteit en er is geen gemeenschappelijke vastberadenheid onder de lidstaten, ofschoon er wel een gemeenschappelijke munt bestaat.

Mijns inziens staat er geen nationaal naambordje op de huidige beproeving: de euro wordt beproefd. Ik hoop te mogen geloven dat wij, toen wij besloten een gemeenschappelijke munt in te voeren, reeds hadden besloten met één stem te zullen spreken en eensgezind op te zullen treden.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik dank u dat u zoveel tijd heeft uitgetrokken voor de spreektijd van één minuut over deze kwestie. De nieuwe Commissie is, naar ik aanneem, blij dat ze is geïnstalleerd, maar ze moet meteen aan de bak vanwege de problemen waarover we hier spreken.

Er zijn er ook die zwelgen in de problemen van de eurozone, maar ik denk dat de meesten van ons willen dat er een oplossing komt. Ik vind dat we na tien jaar niet de baby met het badwater moeten weggooien. Dat gezegd hebbende: er komt duidelijk uit dit debat naar voren dat sommige lidstaten met ernstige problemen te kampen hebben. De ernst van de problemen in die lidstaten – waar Ierland er een van is – varieert. De regels zijn naar mijn mening echter niet effectief geweest. We moeten preventief handelen in plaats van reageren: wanneer zich een crisis aandient, is het te laat. We moeten de markten vóór zijn. We kunnen niet tegen de markten ingaan zoals sommigen hebben gesuggereerd, dus moeten we streng en tijdig toezicht houden en controle uitoefenen en vervolgens meteen handelen. Ik wens u het beste.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ondanks alle kritiek die mensen zoals ik op concrete misstanden in de Europese Unie hebben geuit, zijn we altijd grote voorstanders van de invoering van de euro geweest. Toen ik nog correspondent was voor *Der Spiegel*, heb ik gezien hoe er tegen bepaalde munten werd gespeculeerd en de euro heeft ons daartegen beschermd.

Wat we nu echter zien is dat spaarders en met name burgers in landen waar de begrotingscriteria nog enigszins zijn nageleefd, massaal hun vertrouwen verliezen. Mijn vraag aan u, commissaris, is de volgende: is het u de afgelopen jaren niet overduidelijk geworden dat Griekenland ons heeft bedrogen? Er waren toch geruchten

in overvloed. Het was ons toch al bekend dat Griekenland van het begin af aan al niet aan de criteria voldeed. Waarom is dit niet intensiever gecontroleerd? Hoe denkt u in de toekomst om te gaan met dergelijke lastige kwesties? Ik vraag dit zonder meer ook met mijn eigen land, Oostenrijk, in het achterhoofd, waar dezelfde geruchten de ronde doen als enkele jaren geleden in Griekenland het geval was.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Mevrouw de Voorzitter, de aanvallen door speculanten op Griekenland, Spanje of Portugal zijn niet de oorzaak van het probleem, maar het gevolg. Wij weten maar al te goed dat geen gezin het zich kan veroorloven meer geld uit te geven dan dat er binnenkomt. Hetzelfde geldt voor regeringen. Geen regering kan zich veroorloven meer geld uit te geven dan wat er via de belasting wordt geïnd. Het resultaat is dan het faillissement van de overheid of, wat wij momenteel kunnen zien, aanvallen op de valuta door speculanten. Wat deze landen moeten doen is wat Letland, dat al ruim een jaar geleden door een crisis werd getroffen, de afgelopen anderhalf jaar heeft gedaan. Dat wil zeggen, om de overheidsuitgaven drastisch terug te brengen aan de hand van zogeheten interne devaluatie. Ik zou de Griekse regering willen voorstellen zich door de Letse regering te laten adviseren over hoe dergelijke besluiten moeten worden genomen. Dit soort besluiten zal namelijk moeten worden genomen en is in Europa in het verleden al genomen. Ik dank u.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, we hebben hier vandaag een zeer uitvoerig debat gevoerd, met veel gevoel voor de economische situatie en waarin ook een grote bezorgdheid over deze situatie tot uitdrukking werd gebracht. Een debat ook dat zeer constructief was. Wat de beoordeling van de situatie betreft, zijn we het op een aantal punten met elkaar eens zijn.

Op de eerste plaats denk ik dat er een algemeen vertrouwen in de eurozone bestaat. De eurozone zal ongetwijfeld sterker worden van deze episode van scherpe marktschommelingen, die losstaan van de toestand van de reële economie, en net als de afgevaardigden Karas, Sánchez Presedo en Goebbels, die hebben gesproken over de betekenis van de eurozone als "beschermend schild", zoals iemand het heeft genoemd, zijn wij ervan overtuigd dat de Europese landen zónder eurozone veel zwaarder door de crisis waren getroffen.

Bovendien geloven we niet dat het stabiliteits- en groeipact in een "crisis" verkeert. Het bewijs daarvan is de gedetailleerde procedure waar commissaris Almunia naar verwijst voor het toezicht op de uitvoering van het Griekse saneringsprogramma.

De problemen van de eurozone zullen binnen de eurozone zelf worden opgelost – de eurolanden beschikken immers over de geëigende instrumenten daarvoor – in een situatie waarin, zoals ik tijdens mijn voorgaande inbreng zei, Europa duidelijk uit de recessie komt, een recessie die de zwaarste van de laatste honderd jaar is. En Europa doet dat in een betrekkelijk korte periode, waaruit niet alleen de economische kracht van de Europese Unie blijkt, maar ook dat de regeringen onmiddellijk ingrepen toen de totale ineenstorting van het internationale financiële stelsel dreigde. Die onmiddellijke ingreep had natuurlijk tot gevolg dat er tekorten ontstonden. Op dit moment kampen 21 EU-landen met een begrotingstekort, wat een logisch gevolg is van een onvermijdelijke ingreep, onder andere omdat, zoals ik eerder heb gezegd, enkele Europese landen een socialezekerheidsstelsel hebben dat de meest kwetsbare personen hulp uit de staatskas garandeert.

Afgevaardigde Canfin vraagt welke voorstellen het Spaanse voorzitterschap in dit verband heeft. Er zijn de kortetermijnmaatregelen van de regeringen, die ik al heb genoemd. Op dit moment wordt gewerkt aan een strategie om ons uit deze situatie te halen, maar het is duidelijk dat het Spaanse voorzitterschap voor het beëindigen van de crisis op de middellange termijn duidelijk pleit voor een economische unie. Het stelt voor om naast de monetaire unie, binnen de Europese Unie ook een belangrijke plaats in te ruimen voor een economische unie, wat trouwens ook in het Verdrag van Lissabon staat.

In artikel 5 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie staat het heel duidelijk: "De lidstaten coördineren hun economisch beleid". "De Unie neemt maatregelen om te zorgen voor de coördinatie van het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten". En "(d)e Unie kan initiatieven nemen ter coördinatie van het sociaal beleid van de lidstaten".

Dat staat in het Verdrag van Lissabon, en daarom ben ik het zeer eens met degenen die zich uitspreken voor meer coördinatie. Dat doet bijvoorbeeld afgevaardigde Wortmann-Kool, net als de afgevaardigden Feio en Papanikolaou. Afgevaardigde Bullmann spreekt over de noodzaak van coördinatie op sociaal-politiek terrein, evenals afgevaardigde Podimata. En ook afgevaardigde Canfin, van de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie, doet dat in zijn standpunt, net als de afgevaardigden Pallone en Gauzès wanneer ze spreken over de noodzaak van regulering van de financiële markten. En afgevaardigde Verhofstadt heeft het over de noodzaak van een grotere interne cohesie van de Unie. Dit alles kunnen we onder de noemer "economische unie" of "interne economische cohesie" brengen.

Dat is waar we ons op moeten richten, onder de duidelijke politieke leiding van de Unie, die zich al manifesteert. We moeten onze gedachten laten gaan over het feit dat overmorgen, wanneer het Spaanse voorzitterschap nog maar net is begonnen, de Europese Raad voor een informele top bijeenkomt om ten aanzien van deze situatie de politieke touwtjes in handen te nemen en – daar ben ik zeker van – om het publiek in het algemeen, en de economische en sociale partijen in het bijzonder, een krachtige Europese boodschap te brengen, een boodschap van Europese eenheid, van vertrouwen in de Europese regeringen – ook in de Griekse – en van vertrouwen in onze mogelijkheden.

Dit wordt een belangrijke Europese Raad, die al vroeg wordt gehouden, om de Unie snel in de richting van een strategie van groei en werkgelegenheid te sturen, een strategie die we "Europa 2020" noemen, waarvoor in deze Raad, daar ben ik van overtuigd, al meteen de basis zal worden gelegd. Dat betekent dat men op een moment dat dat nodig is, ook inderdaad politiek leiderschap wil tonen en daar niet mee wacht.

Joaquín Almunia, *vicevoorzitter van de Commissie*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik dank alle afgevaardigden die aan dit debat hebben deelgenomen voor hun opmerkingen ten aanzien van het beleid, de standpunten en de voorstellen van de Europese Commissie, waarvan zowel ik als collega Olli Rehn goede nota hebben genomen.

Ik zou graag een viertal opmerkingen willen maken. Tal van afgevaardigden hebben het woord gevoerd. Hoewel ik niet op alle bijdragen afzonderlijk kan reageren, denk ik op de essentie ervan te kunnen reageren door mijn antwoord onder te verdelen in vier punten.

Op de eerste plaats ben ik het volstrekt eens – en ik heb dit gedurende de bijna zes jaar die ik nu commissaris voor Economische en Monetaire Zaken ben, tal van keren in het Parlement gezegd – met de noodzaak van het versterken van de coördinatie binnen de Europese Unie in het algemeen en de Economische en Monetaire Unie in het bijzonder, omdat alle leden van de Unie die nog geen lid van de eurozone zijn – van de Economische en Monetaire Unie in haar laatste fase – dat wel zullen worden, behalve twee, die nog steeds gebruik maken van de 'opt-out'-mogelijkheid, hoewel ik denk dat ze daar in de loop van de komende jaren van af zullen stappen en ook lid van de Economische en Monetaire Unie zullen worden.

Voor goede coördinatie is een uitbreiding en intensivering nodig van het toezicht en van de analyses en debatten op het terrein van fiscaal en ander macro-economisch en structuurbeleid, alsook van de aanbevelingen op basis van deze analyses en debatten.

U herinnert zich wellicht dat dit een van de eerste conclusies was van het verslag over de eerste tien jaar van de Economische en Monetaire Unie dat ik hier in de eerste helft van 2008 – dus nog vóór *Lehman Brothers* – namens de Commissie presenteerde. Sindsdien hebben we in de Commissie, in de Eurogroep, in de Raad en ook hier in het Parlement gedebatteerd over de vraag hoe dat toezicht kan worden verbeterd, hoe het kan worden geïntensiveerd, maar ook uitgebreid, via wat vandaag de kern van dat toezicht en het referentiekader voor de begrotingsdiscipline vormt: het stabiliteits- en groeipact.

Ik ben het eens met degenen die zeggen dat het er niet alleen om gaat een fiscaal en begrotingsbeleid uit te voeren dat conform de regels is, maar dat we verder moet gaan, omdat de groei, de werkgelegenheid en de overheidsfinanciën nog door andere onevenwichtigheden worden bedreigd.

Ik ben het eens met degenen die zeggen dat we voor dit alles niet het Internationaal Monetair Fonds hoeven te roepen. Het is waar dat alle landen van de Europese Unie lid van het Internationaal Monetair Fonds zijn, maar we kunnen en moeten het zelf doen.

Als we ons beleid voldoende coördineren, als we de politieke wil hebben, als we gebruik maken van de instrumenten waarin het Verdrag voorziet en als we onze intentieverklaringen en onze geweldige doelstellingen tot het uiterste doorvoeren, hebben we meer dan voldoende capaciteit en instrumenten om te doen wat nodig is voor het oplossen van moeilijke situaties zoals die waarvoor we op dit moment staan.

In het geval van Griekenland wil ik ingaan op twee kwesties die onderwerp van debat zijn geweest, waarover ik eerder al uitvoerig heb gesproken. Afgevaardigde Verhofstadt, die helaas al vertrokken is, zei dat de Commissie laat ingreep. Ik weet niet hoe snel België de Commissie om begrotingsmaatregelen vroeg toen afgevaardigde Verhofstadt nog premier van dat land was, maar ik herinner hem eraan dat begin oktober in Griekenland verkiezingen werden gehouden en de nieuwe regering twee weken nadat ze aan de macht was gekomen, de kennisgeving corrigeerde die we enkele dagen voor de verkiezingen hadden ontvangen. Het tekort bleek in een periode van drie weken (!) te zijn opgelopen van 6 naar 12,7 procent.

En het betrof niet alleen statistische correcties. Deze enorme stijging van het tekort in Griekenland is in belangrijke mate te wijten aan een volstrekt gebrek aan controle op het begrotingsbeleid. Dit is geen kwestie van statistiek die met de hulp van Eurostat kan worden opgelost, maar van beheer, te wijten aan een regering die de inkomsten liet dalen, dan wel naliet stappen te ondernemen toen de inkomsten daalden, en tegelijkertijd de uitgaven liet stijgen, dan wel zelf bijdroeg aan die stijging omdat de verkiezingen voor de deur stonden. Dat is feitelijk wat er is gebeurd.

Wat de statistische problemen betreft, en in antwoord op de vraag van afgevaardigde Martin – ik geloof dat afgevaardigde Karas dit in herinnering heeft gebracht – deed ik de Raad eind 2004 namens de Commissie het voorstel de capaciteit van Eurostat te versterken voor het verrichten van audits ingeval sprake was van statistische problemen die niet via een standaardkennisgeving konden worden opgelost. Eurostat verzamelt geen data, maar ontvangt kennisgevingen van de lidstaten. Om verder te kunnen kijken dan de kennisgevende autoriteit, heeft Eurostat aanvullende bevoegdheden nodig. De Commissie vroeg de Raad Eurostat deze bevoegdheden te geven, maar de Raad gaf deze bevoegdheden niet. Ik heb de Raad gezegd dat de Commissie om die bevoegdheden zou blijven vragen. Collega Olli Rehn, die gereed is met de transities en vanaf morgen de verantwoordelijke commissaris voor Economische en Monetaire Zaken is, heeft een voorstel opgesteld dat de nieuwe Commissie tijdens haar eerste formele vergadering ter goedkeuring zal worden voorgelegd, als het tenminste vandaag door het Parlement wordt aangenomen.

Na bedoelde kennisgeving overlegde de Griekse regering haar begroting voor 2010, die niet vóór de verkiezingen was voorgelegd. Niet alleen de Commissie maar ook de Eurogroep en Ecofin gingen gezien de nieuwe situatie akkoord met het buitensporige tekort. Samen met ons akkoord gaven we een aantal aanbevelingen, die echter pas opgesteld konden worden nadat de Griekse regering ons op 15 januari haar programma had toegezonden. Op basis van dat programma gaven we op 3 februari onze aanbevelingen.

Als we een toverstokje hadden gehad, waren we nog op de avond van de verkiezingen in actie gekomen. Ik geloof echt dat de Griekse regering, de Commissie, de Eurogroep en Ecofin snel hebben gereageerd – de twee laatstgenoemden gingen zelfs nog voordat ze onze aanbevelingen hadden ontvangen in debat over de situatie. Sneller handelen had echt niet gekund, als je de problemen tenminste echt wilt oplossen. Als je alleen een verklaring wilt afgeven, kan het natuurlijk nog sneller.

Tot slot ben ik het er volledig mee eens dat het vertrouwen in de euro en de Economische en Monetaire Unie moet worden versterkt. Dat is ieders verantwoordelijkheid, van de lidstaten, van de Commissie, van de Raad en van het Parlement.

Overigens, aangezien sommigen van u hebben verwezen naar enkele opmerkingen die ik bij de presentatie van de aanbevelingen voor het Griekse programma heb gemaakt, verzoek ik u, ter wille van het vertrouwen dat we in elkaar moeten kunnen stellen, om mij correct te citeren en mij niet iets te laten zeggen dat anderen denken dat ik heb gezegd. Dat is het enige waar ik om vraag.

Tot slot, de Europese Raad van 11 februari, overmorgen dus, waar onder meer door afgevaardigde López Garrido naar is verwezen, wordt heel belangrijk. Het is een bijzondere Raad omdat er niet veel punten op de agenda staan. Nadat de voorzitters van respectievelijk de Commissie en de Europese Raad hebben gesproken, zal een open politiek debat worden gevoerd. Deze bijeenkomst is zo belangrijk omdat ze gebeurt op een moment dat de spanningen op de financiële markten hoger zijn dan ooit sinds de oprichting van de eurozone en de invoering van de eenheidsmunt en er sprake is van een crisis zoals we die de afgelopen tachtig jaar niet meer hebben gekend en waarop we moeten reageren, niet alleen met een exitstrategie, maar ook met een strategie voor de middellange termijn, zodat dit decennium een decennium van groei en werkgelegenheid wordt.

Geeft u mij nog een minuut om mijn laatste woorden als commissaris voor Economische en Monetaire Zaken te zeggen. Wat zou ik graag aan het slot van deze Europese Raad willen horen? Ik zou graag willen horen dat van alle lidstaten, om te beginnen Griekenland, in niet mis te verstane bewoordingen wordt geëist dat ze hun verplichtingen nakomen en de maatregelen uitvoeren waaraan ze zich als leden van de Economische en Monetaire Unie hebben verbonden, alsook de aanbevelingen van de EMU-autoriteiten. Van de lidstaten moet worden geëist dat ze allemaal de regels toepassen die we gezamenlijk hebben vastgesteld.

Op de tweede plaats zou ik graag willen dat men zich op het hoogste politieke niveau verbindt tot meer en betere coördinatie en versterking van de Economische en Monetaire Unie als economische zone, die meer omvat dan een centrale bank en meer doet dan het geven van aanbevelingen.

Zowel binnen als buiten onze grenzen moeten de EMU-autoriteiten en de vertegenwoordigers van de eurozone duidelijk, overtuigend en geloofwaardig praten, omdat daarmee zowel het vertrouwen van de burgers van de eurolanden als het vertrouwen van de overige burgers van de EU en van de rest van de wereld in onze munt en in ons project wordt versterkt, dat niet alleen een economisch project is, maar veel verder gaat.

Tot slot zou ik de Europese leiders graag het volgende aan de Griekse autoriteiten horen zeggen: "In ruil voor uw inspanningen, heeft u onze steun". Die steun kan niet gratis zijn. Dat zou de condities creëren voor toekomstige onevenwichtigheden en toekomstige crises. Over de inhoud van die steun mogen geen misverstanden bestaan. We hebben de instrumenten om de steun te verlenen, maar daar moet wel tegenover staan dat iedereen zich er ondubbelzinnig toe verbindt de op hem rustende verantwoordelijkheden te nemen.

Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

José Manuel Fernandes (PPE), schriftelijk. – (PT) Er mag verwacht worden dat Europese commissarissen een stabiliserende factor zijn en duidelijke en goed gefundeerde uitspraken doen, maar daarvan was geen sprake bij de uitspraken die commissaris Almunia gedaan heeft. Daar bleek eerder een gebrek aan voorzichtigheid uit, en deze uitspraken hebben tot verliezen op de beurzen geleid en tot verlies van het vertrouwen van internationale investeerders ten aanzien van Portugal en Spanje.

De lidstaten van de EU hebben, om de crisis het hoofd te bieden, herstelplannen gelanceerd en de economie gestimuleerd, waardoor de overheidstekorten zijn toegenomen. Daarnaast zijn er lidstaten die, door onkunde of met opzet, de tekorten verkeerd becijferd hebben. De laatste ontwikkelingen dwingen de Europese Unie de voorstellen voor toezicht een nieuwe impuls te geven, en een nog sterkere strategie op het gebied van economische coördinatie door te voeren.

Daarnaast wordt voorgesteld een systeem vorm te geven waarmee de hoogte van het begrotingstekort van alle lidstaten gemonitord kan worden, zodat er snel corrigerende maatregelen genomen kunnen worden en zodat voorkómen kan worden dat er onomkeerbare situaties ontstaan. Zo'n systeem moet nagenoeg in real time functioneren. Ook is het van belang dat er een formule wordt vastgesteld voor de berekening van het tekort, zodat voorkómen wordt dat er verhulling plaatsvindt van de overheidsfinanciën en dat er keer op keer debudgettering plaatsvindt om de hoogte van het tekort te camoufleren.

João Ferreira (GUE/NGL), schriftelijk. – (PT) De campagne die naar aanleiding van de situatie in Griekenland is losgebarsten, en die sommigen nog willen uitbreiden naar andere landen, is stuitend en zegt veel over de werkelijke motieven van de mensen die deze aanvoeren, waaronder de Europese Commissie zelf en enkele van de belangrijkste economische grootmachten van de EU.

De druk die wordt uitgeoefend op landen als Griekenland, Portugal en Spanje om hun tekorten terug te dringen, kan niet los worden gezien van de belangen van het speculatieve financiële kapitaal en van zijn streven om terrein voor de euro te veroveren op de dollar. Dat zijn de belangen die men probeert te verdedigen, zelfs ten koste van de belangen van de bevolkingen van deze landen.

Enkele vragen dringen zich op:

- Welke objectieve redenen zijn er aan te voeren om de tekorten per se vóór 2013 terug te dringen tot onder de 3 procent (ongeacht de daadwerkelijke economische groei)?
- Waartoe dient een Economische en Monetaire Unie die in de praktijk helemaal niets onderneemt in het kader van solidariteit en cohesie?
- Als de ECB regelmatig geld kan lenen aan nationale banken, tegen rentetarieven die lager zijn dan die op de internationale markten, waarom kan de ECB dan niet hetzelfde voor regeringen doen?
- Waarom worden er geen instrumenten ontwikkeld waardoor landen die in de problemen zitten financiering kunnen krijgen tegen lagere rentetarieven, die dichterbij de buurt van die van andere landen liggen?

Ivori Padar (S&D), schriftelijk. – (ET) De financiële situatie van sommige landen in de eurozone, waarover wij ons vandaag hebben gebogen, geeft maar al te duidelijk aan wat het gevaar is als wij te ver afwijken van de overeengekomen bepalingen van het stabiliteits- en groeipact. In het licht van het algehele probleem kunnen wij nu zien hoe belangrijk het is betrouwbare statistieken te hebben. Wij moeten daarom uit dit probleem ernstige conclusies trekken, en in elk land, zowel binnen als buiten de eurozone, zal de uitweg erin bestaan eerlijk alle problemen te erkennen en de eigen maatregelen te nemen voor het oplossen van de

moeilijkheden. Dit kan dan worden aangevuld met solidariteit van de Europese Unie. Tegelijkertijd kunnen de omschreven problemen niet worden opgelost door de uitbreiding van de eurozone te vertragen. Het is duidelijk dat als landen aan de noodzakelijke criteria hebben voldaan, zij ook moeten worden toegelaten tot de eurozone. De tijd heeft ons geleerd dat een enkele valuta een extra garantie van betrouwbaarheid vormt in deze complexe tijden.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Mijnheer Almunia, Polen bereidt zich voor op toetreding tot de eurozone, we observeren daarom nauwlettend de problemen van de lidstaten van de eurozone. Helaas raken steeds meer landen in de problemen en de Europese valuta staat nu voor de grootste uitdaging sinds het begin van haar bestaan. Dames en heren, Griekenland kan dit niet alleen aan. Ik ben het eens met vorige sprekers dat krachtiger coördinatie van het economisch beleid van de lidstaten nodig is. De wereldwijde economische crisis heeft vele economieën gedestabiliseerd en de mondiale beurzen, geconfronteerd met een - weliswaar lichte - opleving, vrezen dat de regeringen van de lidstaten onverantwoorde maatregelen gaan nemen om het instorten van de euro-valutamarkten te voorkomen. De enige realistische uitweg uit deze situatie, de enige manier om het instorten van de valutamarkt te voorkomen, is daarom zowel noodhulp aan Griekenland, als geplande langetermijnmaatregelen om de positie van de euro te stabiliseren.

(De vergadering wordt enkele minuten onderbroken)

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter

11. Geboekte vooruitgang bij de opname van Guantánamo-gevangenen en sluiting van Guantánamo (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie: Geboekte vooruitgang bij de opname van Guantánamo-gevangenen en sluiting van Guantánamo.

Diego López Garrido, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, zoals u weet was de Europese Unie erg blij met de belofte van president Obama om het detentiecentrum Guantánamo te sluiten. Hij deed die belofte tijdens zijn inauguratierede. Die belofte werd op 15 juni vorig jaar bekrachtigd in een gezamenlijke verklaring van de Europese Unie en haar lidstaten en de Verenigde Staten.

We zijn er voorstander van dat op elk moment de wet wordt toegepast en de mensenrechten worden gerespecteerd. En de Verenigde Staten zeggen in deze verklaring natuurlijk ook dat ze vinden dat de wet moet worden toegepast en de mensenrechten gerespecteerd. De verklaring lijkt bijgevolg onverenigbaar met het openhouden van Guantánamo, dat daarenboven door al-Qaeda steeds vaker voor propagandamotieven wordt gebruikt.

Het is waar dat het geplande tijdschema voor sluiting (één jaar) al is verstreken. Maar het is ook waar dat er obstakels zijn. Ik kan wat voorbeelden geven, zoals het feit dat gevangenen die eerder in Jemen hebben vastgezet, niet onmiddellijk naar dat land terug kunnen keren. We zien ook dat deze kwestie in de Verenigde Staten zelf erg controversieel is. Maar we zijn blij dat president Obama ondanks sterke oppositie in het Congres, en niet alleen van de Republikeinen, volhardt in zijn voornemen om Guantánamo te sluiten.

Hoe dan ook, enkele gevangenen zijn al verplaatst en zullen in een gewone Amerikaanse rechtbank worden berecht – zoals Khalid Sheikh Mohammed, het vermeende brein achter de aanslagen van 11 september – ondanks de onrust die hierdoor in de Verenigde Staten is ontstaan.

Daarom zijn we in onze contacten met de Verenigde Staten, en ook onlangs bij het bezoek aan Brussel van de speciale afgeant van de VS voor deze kwestie, Daniel Fried (eerder verantwoordelijk voor de betrekkingen met de EU en nu voor de sluiting van Guantánamo), steeds duidelijk geweest over ons standpunt in dezen. Tijdens het bezoek van de speciale afgeant aan Brussel en in het kader van de mensenrechtendialoog die de Europese Unie en de Verenigde Staten regelmatig voeren, heeft de Europese Unie steeds blijk gegeven van haar bezorgdheid over de zogenoemde militaire commissies en de langdurige hechtenis zonder proces, en hebben we natuurlijk ons verzet tegen de doodstraf kenbaar gemaakt. Onze standpunten in dezen zijn duidelijk en stellig en hebben we jegens de Verenigde Staten steeds ingenomen en zullen we ook blijven innemen.

Ik kan me voorstellen dat ook de afgevaardigden in hun contacten met leden van het Congres, bij de trans-Atlantische dialoog tussen wetgevers, deze principes hebben verdedigd.

Ik geloof dat de Europese Unie de overeenkomst met de Verenigde Staten is nagekomen, een overeenkomst die is neergelegd in de gezamenlijke verklaring die ik eerder heb genoemd. Enkele lidstaten hebben zich al akkoord verklaard (ex-)gedetineerden uit het detentiecentrum Guantánamo over te nemen. Op dit moment kunnen de Europese landen en Zwitserland, een geassocieerd Schengenland, ongeveer zestien gevangenen overnemen, een cijfer dat is gebaseerd op een eigen kwantificatie van die landen.

Hoe dan ook, u weet ook dat de beslissing een gevangene uit Guantánamo over te nemen, natuurlijk aan de lidstaten zelf is. Het mechanisme dat de ministers van Binnenlandse Zaken van de Europese Unie zijn overeengekomen, geeft vorm aan de wens de Verenigde Staten te helpen. We hebben altijd gezegd dat we de sluiting van Guantánamo wilden, omdat de gevangenis duidelijk in strijd met de meest elementaire mensenrechten is. De Europese Unie moet op zijn beurt meehelpen om dat ook mogelijk te maken, voor zover we dat kunnen en overeenkomstig de beslissingen die – ik herhaal het nog maar een keer – elke lidstaat voor zichzelf en in volledige autonomie maakt met betrekking tot het overnemen van die gevangenen. Toen president Obama aan de macht kwam telde het detentiecentrum 242 gevangen. Daarvan hebben 44 Guantánamo al verlaten.

Het bestaan van dit detentiecentrum vormt natuurlijk een ernstig probleem voor de trans-Atlantische betrekkingen. De gezamenlijke verklaring over de sluiting van het centrum is opgesteld onder de voorwaarde dat iets dergelijks nooit meer zal gebeuren. Dat is natuurlijk het oogmerk van de Amerikaanse regering. Dat de Verenigde Staten haar beleid ten aanzien van Guantánamo heeft veranderd, is ongetwijfeld mede te danken aan het standpunt van de Europese Unie in dezen.

Zoals gezegd willen we ook – en ook dit staat in de gezamenlijke verklaring van de Europese Unie en de Verenigde Staten – de mogelijkheid onderzoeken van het vaststellen en overeenkomen van een reeks gezamenlijke beginselen die kunnen dienen als gemeenschappelijk referentiepunt bij onze inspanningen voor de bestrijding van terrorisme, die eveneens deel uitmaken van deze gezamenlijke verklaring.

De Europese Unie heeft de sterke wens dat het detentiecentrum op Guantánamo Bay permanent wordt gesloten. We zijn verheugd dat president Obama volhardt in zijn toezegging om dat te doen.

Paweł Samecki, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie, waaronder de Europese Commissie, heeft altijd aangedrongen op de sluiting van het detentiecentrum Guantánamo Bay. Zoals de minister al opmerkte, heeft de Europese Unie een tweeledig kader gevormd om de sluiting van Guantánamo te steunen, ten eerste door middel van de conclusie van de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken van 4 juni 2009 en het daarbij in bijlage gaande informatie-uitwisselingsmechanisme en, ten tweede, door middel van de gezamenlijke verklaring van de Europese Unie en haar lidstaten en de Verenigde Staten van Amerika van 15 juni 2009 betreffende de sluiting van de detentiefaciliteit van Guantánamo Bay en de samenwerking inzake terrorismebestrijding in de toekomst.

Uit de conclusies van de Raad en de gezamenlijke verklaring blijkt duidelijk dat beslissingen over de opname van voormalig gevangenen en de vaststelling van hun juridische status uitsluitend de verantwoordelijkheid en de bevoegdheid van de ontvangende EU-lidstaat of het bij Schengen aangesloten land zijn. Voormalige gevangenen die op grond van deze regeling worden opgenomen, hebben krachtens het toepasselijke nationale recht mogelijk toegang tot rehabilitatiemaatregelen in de EU-lidstaten.

In het kader van de bovengenoemde verklaring over de sluiting van Guantánamo schreef de voorzitter van de Raad op 16 juni 2009 een brief aan de co-voorzitter van de Detention Policy Task Force van de VS. In deze brief heeft de Europese Unie een officieuze nota voorgesteld met beginselen van het internationale recht met betrekking tot de strijd tegen het terrorisme. Deze nota omvat ondubbelzinnige verklaringen over procedurele garanties, zoals toegang tot de rechter om in beroep te gaan tegen arrestatie, detentie en overplaatsing alsmede over het verbod op marteling. Deze zaken zijn uitvoerig besproken in de dialoog over terrorismebestrijding en internationaal recht.

De Commissie acht deze garanties van belang voor deze dialoog, aangezien ze bijdragen tot een beter inzicht in de wijze waarop bij de terrorismebestrijding kan worden voorkomen dat de rechtsstaat en het internationaal recht, waaronder het internationaal recht inzake de mensenrechten, het internationaal vluchtelingenrecht en het internationaal humanitair recht, worden geschonden. Zoals al is gezegd, is de Europese Unie tegen de doodstraf en heeft ze in individuele gevallen met derde landen, waaronder de Verenigde Staten, bemiddeld om voltrekking ervan te voorkomen. De Commissie zal gepaste stappen overwegen in het geval een voormalige gevangene van Guantánamo die door een Amerikaanse rechtbank of militaire commissie wordt berecht, tot de doodstraf wordt veroordeeld. De Europese Commissie waardeert de stappen die president Obama tot nu

toe heeft genomen om Guantánamo te sluiten en hoopt dat er in de toekomst verdere vooruitgang zal worden geboekt.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, *namens de PPE-Fractie.* – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, commissaris, op de eerste plaats wil ik in herinnering brengen dat het Europees Parlement zich bij verschillende gelegenheden via diverse resoluties heeft uitgesproken over de situatie van de gevangenen in Guantánamo.

President Obama deed in zijn inauguratierede de toezegging het detentiecentrum binnen een jaar te zullen sluiten. Die termijn is op 22 januari verstreken. Dat Guantánamo nog niet is gesloten, bewijst eens te meer dat het in de politiek gemakkelijker is beloftes te maken dan ze na te komen.

Zoals de vertegenwoordiger van de fungerend voorzitter van de Raad zei, heeft de persoonlijke afgezant van president Obama de Europese Unie bezocht en bij die gelegenheid onze Voorzitter en vertegenwoordigers van verscheidene lidstaten gesproken en om onze samenwerking gevraagd. Aan die samenwerking moeten de door de commissaris genoemde voorwaarden zijn verbonden. Hoewel het probleem door de vorige Amerikaanse regering is veroorzaakt, moet de Europese Unie aan de oplossing ervan meewerken, maar wel op basis van bepaalde voorwaarden, in het bijzonder de veiligheid van onze lidstaten.

In dit verband wil ik het besluit in herinnering brengen dat enkele lidstaten hebben genomen, waaronder de lidstaat die op dit moment het voorzitterschap van de Raad bekleedt, mijn eigen land. Ik zou de vertegenwoordiger van het Spaanse voorzitterschap willen vragen of hij overweegt aanvullende maatregelen te nemen om te proberen tot een eensgezinde reactie van de lidstaten te komen op de problemen die met name in Jemen zijn ontstaan, of dat hij dit besluit aan de afzonderlijke lidstaten wil overlaten, zoals door de ministers van Justitie en Binnenlandse Zaken is besloten.

Ik heb nog één vraag, mevrouw de Voorzitter. Het is waar dat van de honderdnegentig en nog wat gevangenen er honderd aan het land van herkomst of een derde land zijn overgedragen en veertig voor een Amerikaanse rechter zullen verschijnen. Maar dan blijven er nog steeds vijftig over die niet worden vrijgelaten omdat er onvoldoende bewijs is om ze in voorlopige hechtenis te plaatsen, maar die tegelijkertijd een dermate hoog veiligheidsrisico vormen dat de Amerikaanse regering zich gedwongen ziet ze verder in detentie te houden. Ik wil de Commissie en de Raad vragen wat ze denken van de situatie van deze vijftig personen die niet voor een Amerikaanse rechter zullen verschijnen.

Ana Gomes, *namens de S&D-Fractie.* – (PT) Guantánamo Bay is gecreëerd door de regering-Bush, maar dat was niet mogelijk geweest zonder de hulp van de Europese geallieerden en zonder het zwijgen van de Europese Unie. Het is daarom aan de Unie om in overeenstemming te handelen met haar waarden en belangen en er alles aan te doen om dit beschamende hoofdstuk van onze geschiedenis af te sluiten.

Het imago dat de EU in de wereld heeft, de trans-Atlantische betrekkingen, de strijd tegen het terrorisme, en het vrije verkeer binnen de Schengenruimte zijn allemaal redenen dat het verzoek om gevangenen uit Guantánamo Bay op te nemen, een collectief en samenhangend Europees antwoord verdient. Maar een dergelijke reactie laat nog op zich wachten; voorlopig zijn er alleen bilaterale afspraken tussen de Verenigde Staten en enkele lidstaten.

Het is schokkend dat grote landen, die met de regering-Bush samenwerkten bij de "extraordinary renditions", bij de geheime gevangenschappen en in Guantánamo Bay - zoals Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Italië, Polen en Roemenië - hun verantwoordelijkheid ontduiken en de verzoeken van de regering-Obama negeren. Dit is een kwestie in het kader van het Gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, die moet worden opgepakt door de ministers van Buitenlandse Zaken van de Europese Unie, ingevolge artikel 24 van het Verdrag van Lissabon, en op basis van onderlinge politieke solidariteit tussen de lidstaten.

De Hoge Vertegenwoordiger, die nu initiatiefrecht heeft, ingevolge artikel 30 van het verdrag, dient een echte Europese strategie voor te stellen en aan te voeren om bij te dragen aan de sluiting van Guantánamo Bay op zo kort mogelijke termijn, en om de noodzakelijke steun te verlenen voor het persoonlijk herstel en de sociale reïntegratie van de mensen die vrijkomen, waaronder ook hun recht op gezinshereniging.

Ik juich de bijdrage toe van mijn land, Portugal, dat als eerste land de regering-Obama dergelijke steun heeft aangeboden, andere landen van de EU hiertoe oproept en nu al mensen opvangt die jarenlang onterecht gevangen hebben gezeten in Guantánamo Bay.

Sarah Ludford, *namens de ALDE-Fractie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, sommige Europese regeringen hebben actief deelgenomen aan illegale uitlevering, foltering en illegale detentie. Anderen hebben op de

achtergrond ondersteuning geboden. Weer anderen keken de andere kant op. Het was dus niet iets dat zich alleen maar "elders" afspeelde. Dat is een van de redenen dat we de kwestie zijn blijven volgen.

Parlementsleden hebben jarenlang aangedrongen op sluiting van Guantánamo, dus natuurlijk juich ik de aankondiging van president Obama van harte toe en we hebben begrip voor de moeilijkheden bij het uitzoeken van de puinhoop die George Bush heeft achtergelaten. Maar het is buitengewoon frustrerend dat er nog steeds een kleine tweehonderd mannen vastzitten. De federale processen tegen mensen zoals Khalid Sheikh Mohammed juichen we ook ten zeerste toe, maar waarom is dat acht jaar geleden niet gebeurd? Strafrechtelijke veroordelingen zijn het beste antwoord op terroristen.

We blijven er bij EU-regeringen op aandringen dat ze meer gevangenen opnemen, zowel uit trans-Atlantische solidariteit als uit schuldgevoel over hun eigen medeplichtigheid, en we zullen ons verzetten tegen de Chinese dreigementen betreffende de Oeigoeren. Dat de Verenigde Staten geen van de zeventien Oeigoeren de mogelijkheid kunnen bieden zich op Amerikaans grondgebied te vestigen, maakt de zaak er ook niet eenvoudiger op.

Shaker Aamer, een legaal ingezetene van mijn eigen kiesdistrict in het Verenigd Koninkrijk wiens gezin bestaande uit zijn Britse echtgenote en vier Britse kinderen in Battersea in Londen wonen, zit, na acht jaar, nog steeds vast in het juridische niemandsland Guantánamo. Hij lijkt het slachtoffer te zijn van een situatie waarbij de Amerikaanse en Britse regering elkaar de zwartepiet toespelen en uiteindelijk misschien wel zullen samenspannen om hem af te voeren naar zijn thuisland Saudi-Arabië. Hij is het slachtoffer van foltering geweest en is rechtstreeks getuige geweest van de foltering van anderen, niet alleen door de VS maar ook door geheim agenten van het Verenigd Koninkrijk. Het zou dus zeer goed van pas komen om zijn getuigenverklaring voor een Britse rechtbank op deze manier te voorkomen.

Zoals ik al zei, verwelkomen we de inspanningen om Guantánamo te sluiten, maar we zijn tegen militaire commissies en andere aanhoudende misstanden. Europa moet ook meer doen.

Heidi Hautala, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FI) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer López Garrido, de door u genoemde Amerikaanse hoge vertegenwoordigers hadden, toen zij onlangs in Brussel waren, ook een ontmoeting met ons leden van het Europees Parlement.

Het Parlement kan natuurlijk een belangrijke rol spelen bij het aansporen van de lidstaten om tot een gemeenschappelijk beleid te komen met betrekking tot de sluiting van Guantánamo. Het is zeer duidelijk dat Guantánamo nog steeds een symbool van onrechtvaardigheid is en dat de sluiting ervan in het belang is van de Europese Unie.

Dit standpunt, dat het Europees Parlement ook in haar resolutie van vorig jaar februari uitte, hebben wij naar voren gebracht. Wij vertelden hun ook dat wij niet alleen willen spreken over de plaatsing van de gevangenen van Guantánamo, maar dat wij tegelijkertijd met de Verenigde Staten willen spreken over het punt dat hun beleid inzake de zorg voor de gevangenen, hun strafrecht, grondig moet worden hervormd, zodat het de beginselen van de rechtsstaat eerbiedigt.

Mijnheer López Garrido, mijnheer de commissaris, ik hoop dat u dit serieus neemt en dat u deze zaken met de Amerikaanse vertegenwoordigers bespreekt in de dialogen die u noemde.

Tot slot wil ik onderstrepen dat de Europese Unie zich rekenschap moet geven van haar eigen betrokkenheid bij de geheime arrestaties en detentiecentra. Ik wil wijzen op het belangrijke werk dat mijn collega, de heer Coelho, in de vorige zittingsperiode heeft gedaan. Wij moeten dit werk voortzetten, omdat de Europese Unie tot nu toe nog helemaal niet heeft opgehelderd wat de rol van haar lidstaten was in deze geheime arrestaties en detentiecentra in de Europese Unie.

Ryszard Czarnecki, *namens de ECR-Fractie*. – Mevrouw de Voorzitter, als reactie op de uitspraak van de geachte vorige spreker wil ik graag benadrukken dat er in feite geen harde bewijzen of concrete feiten bestaan over CIA-detentiecentra en -gevangenissen in een aantal Europese landen, in ieder geval niet in Polen. Voor de zoveelste keer in de afgelopen jaren spreken we over Guantánamo in het Europees Parlement. Daarbij merk ik op dat het ook aan de orde is gesteld tijdens het presidentschap van Barack Obama; het lijkt er dus op dat dit probleem niet uitsluitend aan de afschuwelijke en slechte regering van George Bush junior toe te schrijven is. De zaak lijkt een stuk gecompliceerder te zijn. Ik zeg dit, omdat de vertegenwoordiger van de Raad en het Spaanse voorzitterschap gemeld heeft dat de Amerikanen inderdaad nog niet al hun beloften hebben ingelost.

Tot slot wil ik hier nog aan toevoegen, dat het uitstekend is dat de Europese Unie zich uitlaat over onderwerpen die de vrijheid van burgers betreffen, maar laten we ook de slachtoffers niet vergeten - de slachtoffers van terroristen.

De Voorzitter. - Mijnheer Czarnecki, wilt u een vraag van mevrouw Hautala beantwoorden?

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik refereerde aan de uitspraak van de geachte spreker van De Groenen/Vrije Europese Alliantie die voor mij gesproken heeft.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Mevrouw de Voorzitter, de heer Czarnecki weet misschien niet dat een Europese regering op 22 december 2009 voor het eerst toegaf dat zich op haar grondgebied zo'n geheim detentiecentrum had bevonden. Dat gebeurde toen een Litouwse parlementaire commissie zei dat een dergelijke CIA-gevangenis in Litouwen in bedrijf was geweest in het kader van de oorlog tegen het terrorisme.

Ik heb met tevredenheid vastgesteld dat de Litouwse regering naar aanleiding van deze onthulling zeer harde maatregelen heeft getroffen.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik dank de geachte afgevaardigde voor deze opmerking, maar ik wijs haar erop dat ik Polen vertegenwoordig en niet Litouwen.

Helmut Scholz, namens de GUE/NGL-Fractie. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik juich uitdrukkelijk het feit toe dat het Europees Parlement opnieuw over de kwestie van onmiddellijke sluiting van de martelgevangenis in Guantánamo Bay debatteert en ik sluit me aan bij de woorden en standpunten van al mijn collega's hier in het Parlement die eveneens hebben aangedrongen op daadkrachtig optreden van de Europese Unie en de lidstaten.

In werkelijkheid is dit een probleem op het gebied van trans-Atlantische samenwerking. Bijna 800 mensen uit meer dan veertig landen zijn daar in strijd met het Verdrag van Genève opgesloten - zonder aanklacht, zonder advocaat en zonder proces. Er zijn talloze berichten over moord en over de meest gruwelijke vormen van mishandeling en vernedering van gevangenen. Het feit dat de meeste lidstaten van de Europese Unie zich tot dusver afzijdig hebben gehouden en zich niet bereid hebben verklaard om als derde land gevangenen uit Guantánamo Bay op te nemen, is mijns inziens schandelijk en betreurenswaardig en ik dring er bij de Commissie op aan om deze kwestie wederom terstond aan de Raad voor te leggen, inclusief de kwestie inzake de opheldering van de rol die Europese landen hebben gespeeld bij de illegale opsluiting van gevangenen aldaar.

Tot slot wellicht nog een laatste gedachte: het gebruik van Guantánamo Bay als een martelgevangenis betekent een ernstige schending van de oorspronkelijke pachtovereenkomst en wellicht moeten mevrouw Ashton en anderen leden van de Commissie die verantwoordelijk zijn voor het buitenlands beleid zich bij mij aansluiten en er bij de Amerikaanse regering op aandringen om symbolisch een streep onder dit schandelijke hoofdstuk te zetten en Guantánamo aan Cuba terug te geven.

Mike Nattrass, namens de EFD-Fractie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik kom uit de West Midlands, de thuisbasis van de zogenaamde "Tipton Taliban", die in Guantánamo gevangen zaten. Als Parlements lid voor de UKIP ben ik het ermee eens dat het een vreemde gang van zaken is om mensen te arresteren en aan een ander land uit te leveren om ze daar, zonder gerechtelijk toezicht, terecht te laten staan en gevangen te laten zetten. Het is een belediging van de vrijheid, de democratie, rekenschapsplicht en de natuurlijke mensenrechten.

Ik kan u een lijst geven van Britse burgers die op deze manier in smerige en ongeschikte gevangenissen gevangen gezet zijn, niet op grond van het uitleveringsprogramma van de CIA, maar door toedoen van de EU-lidstaten op grond van het Europees aanhoudingsbevel dat dit Parlement in het leven heeft geroepen. Dit is een product van de EU. Voordat u de VS veroordeelt, moet u dus eerst in de spiegel kijken. Dan ziet u uw eigen hypocrisie.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, sluiting van Guantánamo is zonder meer een teken dat de VS moeten erkennen dat ze de mensenrechten hebben geschonden, ook met als doel bestrijding van het terrorisme, en dat ze hier een einde aan willen maken. Ik ben daarom blij met deze stap. Slowakije, Italië en andere lidstaten hebben zich bereid verklaard gevangenen op te nemen. Mijns inziens moet dat op Europees niveau worden besproken, aangezien ook voormalige gevangenen als gevolg van Schengen in elke andere lidstaat terecht zouden kunnen komen. In wezen moeten we echter allereerst drie punten duidelijk maken.

Ten eerste - en dat is niet schandelijk noch betreurenswaardig, mijnheer Scholz - moet het veiligheidsrisico voor het ontvangende land duidelijk zijn. Verder moet ook worden nagegaan of er een concreet verband tussen de gevangene en de betreffende lidstaat bestaat. Tot slot moet hoe dan ook van tevoren duidelijk zijn waarom de gevangene in kwestie niet ook door de Verenigde Staten kan worden opgenomen.

Carlos Coelho (PPE). - (PT) Mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, Guantánamo Bay was een van de grootste fouten van de regering-Bush. Het betekent een schending van de internationale verdragen, zoals het Verdrag tegen marteling en onterende en onmenselijke straffen en het Verdrag tegen gedwongen verdwijningen, en heeft ruimte gecreëerd voor willekeur, schending van de mensenrechten, opsluiting van onschuldige mensen en martelpraktijken.

President Obama had volkomen gelijk toen hij zei dat het van essentieel belang was Guantánamo Bay te sluiten om de Verenigde Staten hun morele autoriteit terug te geven, die ze verspeeld hebben door het gebruik van wederrechtelijke instrumenten in de strijd tegen het terrorisme. Vanaf zijn eerste dag in het Witte Huis is president Obama vastbesloten om de processen voor militaire tribunalen op te schorten en Guantánamo Bay te sluiten. Het is geen makkelijke taak die hij op zich heeft genomen, vooral vanwege het gebrek aan medewerking van het Amerikaanse Congres.

We zijn in dit Europees Parlement altijd zeer verdeeld geweest over de trans-Atlantische strategie, maar er is een brede consensus tot stand gekomen tegen deze beschamende gevangenis. Het is gelukt om in de Raad, hoewel deze sterk verdeeld was vanwege de oorlog in Irak, met alle ministers van Buitenlandse Zaken unaniem tot een verzoek te komen tot sluiting van Guantánamo Bay. Zoals de heer Salafranca al zei, hebben verschillende lidstaten ermee ingestemd ex-gevangenen op hun grondgebied op te vangen: Frankrijk, Portugal, Ierland, België, het Verenigd Koninkrijk, Italië en Hongarije. Het besluit al dan niet gevangenen uit Guantánamo Bay op te nemen is een exclusief besluit van elk van de lidstaten, maar dient wel op grond van Europese coördinatie te worden genomen. In een Europa zonder grenzen en waar vrij verkeer geldt, dienen de lidstaten informatie met elkaar uit te wisselen.

Fungerend voorzitter van de Raad, commissaris, om uitdrukking te geven aan mijn zorg over het vastlopen van de situatie in Amerika, wil ik u vragen: wat kan de Europese Unie naar uw mening nog doen om te helpen? Wat kunnen we doen dat we nog niet doen? En wat staat de Europese Unie naar uw mening momenteel in de weg om deze hulp te bieden?

María Muñiz De Urquiza (S&D). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, Guantánamo was een juridische en humanitaire aberratie, wellicht het meest zichtbare voorbeeld van het eenzijdige beeld dat de regering-Bush van de internationale samenleving en internationale betrekkingen had, waaruit een volstrekte minachting van het internationale recht bleek. Na de rampzalige regering-Bush valt er veel te repareren. Obama doet dat nu.

Obama ging vorig jaar goed van start toen hij aankondigde dat een van de eerste besluiten die hij als president zou nemen, de sluiting van Guantánamo zou zijn. Dat was een moedig besluit, waarmee hij de legitimiteit van de Verenigde Staten in de ogen van de wereld herstelde en waarmee hij ook een verzoenend gebaar richting de moslimgemeenschap maakte. Maar de termijn die hij zichzelf voor de sluiting van Guantánamo stelde - 22 januari - is verstreken, en er zijn nog steeds 192 personen gedetineerd.

Wanneer de regeringen van de lidstaten werkelijk een echte trans-Atlantische strategische relatie tot stand willen brengen, moeten ze het besluit van president Obama ondersteunen, en de beste manier om dat te doen is het accepteren van gevangenen of gedetineerden uit Guantánamo. Spanje en andere EU-landen doen dat op basis van de al genoemde gezamenlijke verklaring van 15 juni, waarmee een gemeenschappelijk kader voor het opnemen van gedetineerden is vastgesteld.

Maar hoewel het technisch gezien gaat om soevereine, eenzijdige besluiten van afzonderlijke lidstaten, zou het toch eigenlijk moeten gaan om een gezamenlijke solidariteitsactie van alle EU-landen om onze steun te tonen voor een besluit waar de Europese Unie volledig achter staat en waar het Parlement, en met name de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement, bij verschillende gelegenheden om heeft gevraagd.

Het gaat om vijftig gevangenen: de personen die geschikt zijn verklaard voor vrijlating. Dit is een cijfer dat voor de 27 lidstaten toch te doen moet zijn. De reeds bestaande mechanismen voor informatie-uitwisseling tussen de lidstaten en de geassocieerde Schengenlanden die deelnemen aan de opname van gevangenen, zouden uitgebreid moeten worden met een mechanisme voor het uitwisselen van informatie en ervaringen over *good practices* voor de maatschappelijke integratie van ex-gedetineerden.

Ivo Vajgl (ALDE). - (SL) Eerst wil ik de twee vertegenwoordigers van de Raad en de Commissie danken voor hun proactieve standpunt over Guantánamo. Guantánamo was een anomalie en een schande, al vanaf dag één, sinds de dag waarop deze gevangenis openging. Er was misschien meer begrip in de periode na de vreselijke aanslagen van elf september. Sindsdien zijn er echter jaren verstreken en blijft de schande duren. Wij allen, die geloven in de waarden van de westerse beschaving, zoals respect voor de mensenrechten en de rechtsstaat, blijven ons hiervoor schamen.

Vanmorgen stuitte ik toevallig op de website van een gouvernementele organisatie, genaamd Joint Task Force Guantánamo. Je zou kunnen lachen om de beschrijving van de situatie in Guantánamo, een vijfsterrenhotel met alle noodzakelijke comfort, als het niet zo om te huilen was geweest. Daarom is het de hoogste tijd om de heer Obama op te roepen deze schande te sluiten en ons het verwijt van dergelijke hypocrisie te besparen.

Hélène Flautre (Verts/ALE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, het is ook mijn wens dat op Europees niveau alles in het werk wordt gesteld om de lidstaten ertoe aan te zetten hun verantwoordelijkheden te nemen en de vrijgesproken gevangenen van Guantánamo op te vangen. Zij zijn slachtoffers en wij dienen hen een veilig heenkomen te bieden op Europees grondgebied.

Maar we weten allemaal dat de sluiting van Guantánamo geen einde maakt aan de discussie over mensenrechten en de strijd tegen het terrorisme, noch in de Verenigde Staten, noch in Europa. U hebt al gezegd dat de antiterrorismewet in de Verenigde Staten nog altijd de mogelijkheid biedt tot preventieve hechtenis voor onbepaalde tijd en rechtspraak door een militair tribunaal. Maar ook in Europa zijn de gevangenen van Guantánamo niet zomaar uit de lucht komen vallen. Ik denk dan ook echt dat we dit onderwerp hebben onderbelicht.

Mevrouw Hautala heeft terecht gesproken over de parlementaire enquête die op 22 december in Litouwen werd afgerond. Dat is een applaus waard. Laat dat als voorbeeld dienen! Er zijn geen conclusies getrokken uit deze illegale praktijken op Europees grondgebied en ik denk ook dat dat het werk is van de Europese Commissie. Dat is het werk van de Raad.

We moeten alle mogelijke conclusies trekken uit de illegale praktijken die hebben plaatsgevonden en die hebben geleid tot de opening van Guantánamo, een besluit dat is genomen met volledig medeweten van de Europese staten.

Rachida Dati (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik opmerken dat wij zeer recent hebben vernomen dat het detentiecentrum van Guantánamo niet zoals gepland in 2010 zal sluiten, maar in 2013. Dat wil zeggen aan het einde van de ambtstermijn van president Obama. Hoewel de sluiting langer duurt dan voorzien, mogen we toch blij zijn dat de procedure in gang is gezet, want deze had ook kunnen worden afgeblazen. Hiermee wordt tegemoet gekomen aan een wens van Europa. We kunnen de Verenigde Staten immers niet jarenlang bekritisieren om het detentiecentrum in Guantánamo, terwijl we zelf onvoldoende wil en ambitie tonen om hen te helpen dit probleem op te lossen.

Ik heb onlangs een ontmoeting gehad met de Amerikaanse minister van Justitie, Eric Holder. Hij heeft mij uitgelegd hoe omvangrijk deze operatie is, en mij er tevens op gewezen dat de Verenigde Staten graag gebruik willen maken van de steun van de Europese lidstaten. Deze steun bij het sluiten van dit detentiecentrum zou bestaan uit het opvangen van enkele gevangenen op Europees grondgebied. Wij moeten de Amerikanen dus met vereende krachten helpen het boek van een instelling waar wij, Europeanen, ons al vele jaren tegen verzetten, te sluiten.

Katarína Neveďalová (S&D). - (SK) Waarom zou de Europese Unie de consequenties moeten aanvaarden van het Amerikaanse beleid? Zou het niet veel eenvoudiger zijn om Amerika en zijn president, die daarmee een verkiezingsbelofte inlost – waarin hij overigens door veel vooraanstaande politici wordt gesteund –, op te roepen om dit grote en ongewenste probleem zelf op te lossen? De Europese Unie heeft hier echter veel mee gemeen. Ook de EU is bedreigd en aangevallen door terroristen, en het terrorisme vormt een bedreiging voor de gehele wereld, waarvan de EU integraal deel uitmaakt. Zijn wij inmiddels vergeten wat er in de Londense metro is gebeurd, en wat er in Duitsland, Nederland en Spanje is gebeurd? Zijn wij de tientallen verhinderde pogingen vergeten? Wij zitten in hetzelfde schuitje als Amerika. Het is iets wat ons allen treft.

Wij kunnen in dit stadium onze aandacht beter richten op het voorkomen en wegnemen van negatieve gevolgen voor deze mensen, waarbij we alles in het werk stellen om hun maatschappelijke herintegratie te bevorderen, opdat ze weer een normaal en fatsoenlijk bestaan kunnen leiden met hun families.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (ES) Mevrouw de Voorzitter, afgevaardigde Flautre heeft onlangs op een volgens mij erg belangrijk punt gewezen, namelijk dat we president Obama bij de sluiting van Guantánamo moeten helpen. Dat vragen we al een tijdje, maar daarvoor is het onvermijdelijk dat we binnen de Europese Unie ook de noodzakelijke steun hebben voor het opvangen van al die personen waarvoor de regering-Obama ons nu heeft gevraagd of we ze kunnen opnemen.

We moeten niet vergeten dat die gevangenis mede vanuit Europa werd 'gevoed'. Daarom hebben we een historische verantwoordelijkheid die we in geen geval uit de weg mogen gaan. We moeten helpen met de sluiting van Guantánamo, omdat ook wij Europeanen onze verantwoordelijkheid moeten nemen. Want ook Europa is hiervoor verantwoordelijk.

We kijken in Europa al heel lang de andere kant op, bijvoorbeeld in het geval van de vliegtuigen. De huidige voorzitter van de Europese Commissie gaf als premier van Portugal toestemming voor het gebruik van het Portugese luchtruim voor vluchten naar Guantánamo. Voor die historische verantwoordelijkheid, geachte leden van de Raad en leden van de Commissie, mogen we in geen geval weglopen.

Georgios Papanikolaou (PPE). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, terecht zijn wij het er allemaal over eens dat praktische steun moeten worden verleend bij de uitvoering van het besluit van de Verenigde Staten van Amerika om het detentiecentrum in Guantánamo te sluiten, en natuurlijk sporen wij de lidstaten van de Unie ertoe aan gevangenen over te nemen.

Algemeen wordt aanvaard dat Guantánamo een fout was van de Verenigde Staten van Amerika in hun pogingen om het terrorisme te bestrijden. Wij moeten er echter voor zorgen dat dergelijke fouten in de toekomst niet herhaald worden, en dan in Europa wel te verstaan. Helaas wordt in een rapport dat in maart 2010 wordt gepresenteerd aan de VN-Mensenrechtenraad, gewag gemaakt van serieuze verdenkingen met betrekking tot geheime detentie van verdachten in lidstaten van de Europese Unie, zoals Groot-Brittannië, Roemenië en Polen.

Wij kunnen niet enerzijds dergelijke gedragingen veroordelen en zeggen dat Guantánamo terecht wordt gesloten maar anderzijds soortelijke gedragingen door de vingers zien als wij denken dat die niet zo'n ernstig probleem zijn. Wij moeten allemaal onze verantwoordelijkheid nemen.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik zou willen beginnen met de uitspraken van vorige spreker. Mijnheer Papanikolaou, u hebt in niet mis te verstane bewoordingen gezegd dat er illegale gevangenschappen bestonden in Europa, ook in Polen en Roemenië. Sprekend als Pool wil ik hier duidelijk stellen dat er geen enkel hard bewijs is dat dergelijke gevangenschappen in Polen hebben bestaan. Dat is mijn eerste opmerking. Nu mijn tweede opmerking: ik denk niet dat er een meningsverschil bestaat in deze vergaderzaal over het opheffen van Guantánamo. Het is echter overduidelijk dat het sluiten van Guantánamo een bijzonder gecompliceerd proces zal worden en dat niemand daarbij wil helpen. We zullen dus de vraag moeten stellen wat hieraan gedaan kan worden. Ik zou daarom willen vragen of de methoden van huisvesting en ondervraging van gevangenen al veranderd zijn. Er zijn daar namelijk vele methoden toegepast - van onderdompeling in water tot het gedurende vele nachten wakker houden van gevangenen. Weten we zeker dat die onmenselijke methoden daar nu niet meer gebruikt worden?

Krisztina Morvai (NI). - (HU) Ik ben blij dat mijn collega's zich zo opwinden over de grove schending van de mensenrechten die in Guantánamo hebben plaatsgevonden in naam van de strijd tegen het terrorisme. Ik kan deze verontwaardiging echter pas serieus nemen als u zich er eindelijk, na de zoveelste opmerking hierover van mijn kant, op toelegt om de zaak van het Guantánamo van de Europese Unie, Hongarije, te onderzoeken. Ik herhaal voor de zoveelste keer dat in Hongarije twaalf personen van de politieke oppositie nu al bijna een jaar in voorarrest zitten op beschuldiging van terrorisme, onder dezelfde omstandigheden en met een soortgelijke schending van hun rechten in de strafprocedure als bij de gevangenen in Guantánamo het geval is. Ik wil u vragen uw hand op te steken als u bereid bent deze zaak serieus te nemen en deel te nemen aan een gedetailleerd onderzoek. Ik hoop de opgestoken handen van mevrouw de Voorzitter en mijn collega's te zien.

Diego López Garrido, fungerend voorzitter van de Raad. - (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik wil ingaan op twee heel specifieke kwesties die respectievelijk door afgevaardigde Salafranca en afgevaardigde Scholz aan de orde zijn gesteld.

De eerste kwestie betreft Jemen. Mij is niets bekend van een concreet besluit dat is genomen of in de pijp lijn zit waarin een verband wordt gelegd tussen Jemen en gevangenen uit dat land die zich in Guantánamo bevinden. De situatie in Jemen was het onderwerp van enkele conclusies van de eerste Raad Buitenlandse

Zaken in de geschiedenis van de Unie – deze Raad is slechts één keer in gewone vergadering bijeengekomen, namelijk op 25 januari jongstleden. In die conclusies wordt Jemen opgeroepen een programma van ingrijpende politieke hervormingen door te voeren. Ze bevatten echter geen verwijzing naar Guantánamo. Wij steunen deze conclusies natuurlijk, net als de conferentie die zoals u weet op 27 januari in Londen werd gehouden.

Wat betreft de zinspeling van afgevaardigde Scholz op de mogelijkheid dat de territoriale status van Guantánamo Bay verandert: dat is geregeld in een internationaal verdrag tussen de Verenigde Staten en Cuba van 1903 en is dus een volstrekt bilaterale aangelegenheid van die twee landen.

Ik geloof dat er algemene overeenstemming over bestaat dat de gevangenis van Guantánamo een zware schending van de mensenrechten vormt en dat de gedachte achter deze gevangenis een juridische aberratie is. We mogen deze mensenrechtenschendingen en deze abjecte interpretatie van het recht niet langer tolereren en zo iets nooit meer laten gebeuren. Ze zijn door de Europese Unie ook herhaaldelijk scherp bekritiseerd. Juist daarom willen we met de Amerikaanse president samenwerken, die heeft besloten dat Guantánamo zal verdwijnen, dat de gevangenis wordt gesloten en dat daarenboven het gevangenisbeleid van de Verenigde Staten aan een herziening wordt onderworpen.

Er is dus veel te zeggen voor de opmerkingen van afgevaardigde Vajgl over de intrinsieke noodzaak van de sluiting van deze gevangenis wegens zware schendingen van de mensenrechten, alsook voor andere opmerkingen die zijn gemaakt. Hoe dan ook, het feit dat ook in andere landen van de wereld en mogelijk zelfs in Europa mensenrechten worden geschonden, betekent niet dat deze situatie niet bekritiseerd mag worden of dat we ons niet zouden mogen inspannen om herhaling te voorkomen. Ik maak deze opmerking met name in de richting van afgevaardigde Natrass, want ik mag toch aannemen dat hij het met me eens dat er in Europa niets is dat ook maar in de buurt komt van de gevangenis op Guantánamo.

De Europese Unie en de Verenigde Staten hebben ten aanzien van deze kwestie grondig samengewerkt. Ik heb de gezamenlijke verklaring van 15 juni jongstleden al genoemd, waarin de Verenigde Staten en de Europese Unie toezeggen te zullen werken aan bestendiging van de mensenrechten en de strijd tegen het terrorisme. In de verklaring gaat het niet alleen om de mensenrechten die in de gevangenis op Guantánamo zijn geschonden, maar ook om de noodzaak om ook bij terrorismebestrijding de fundamentele vrijheden en rechten van mensen te respecteren en daaraan geen afbreuk te doen en ook bij terrorismebestrijding volledig volgens het recht te handelen. Het is belangrijk dat wij in overeenstemming hiermee handelen. Daarom ben ik het volstrekt eens met afgevaardigde Coelho wanneer hij zegt dat het belangrijk is dat de Europese Unie hieraan meewerkt.

Maar het gaat niet alleen om het besluit van de Verenigde Staten om Guantánamo te sluiten, en om alle problemen die daarmee verband houden, waarover ik in mijn eerste inbreng heb gesproken. Het gaat er ook om – en dat kan niemand ontkennen – dat president Obama daadwerkelijk met het verleden breekt. Er wordt een pagina omgeslagen. Niet alleen met betrekking tot het detentiecentrum Guantánamo, maar ook met betrekking tot alle praktijken daaromheen. Dat is evident wanneer je kijkt naar alle maatregelen die president Obama heeft vastgesteld.

President Obama heeft een einde gemaakt aan het programma van geheime detenties van de CIA en de opdracht gegeven om voortaan alle gevangenen van de Verenigde Staten in te laten schrijven bij het Internationale Comité van het Rode Kruis. Hij heeft een einde gemaakt aan het programma voor "verbeterde" ondervragingstechnieken, eveneens van de CIA. Dat betekent dat Amerikaanse ondervragers zich niet meer kunnen beroepen op juridische adviezen over de folter- en ondervragingstechnieken die na 11 september werden gebruikt. Er wordt dus duidelijk een pagina omgeslagen. Ook is opnieuw gekeken naar het beleid inzake de overbrenging van gedetineerden, om er zeker van te zijn dat dat beleid aan het internationale recht voldoet.

Wij juichen dat toe. En dat zeggen we ook in de gezamenlijke verklaring. We juichen het toe dat de Verenigde Staten hun beleid inzake detenties, overbrenging van gedetineerden, berechting, ondervraging en terrorismebestrijding aan een diepgaande herziening hebben onderworpen. Daarom zeggen we in die verklaring ook uitdrukkelijk dat we nota hebben genomen van de toezegging van de Verenigde Staten om alle thema's in verband met veiligheid te heroverwegen en de genomen beleidsmaatregelen uitgebreid te herzien, dankzij het decreet dat president Obama op 22 januari 2009 heeft ondertekend.

Dit is iets waarvan ik vind dat daar op gewezen moeten worden. Om het te bereiken moeten we natuurlijk samenwerken en afgevaardigde María Muñoz heeft dan ook terecht heel expliciet over samenwerking met de Amerikanen gepraat. Europa heeft de gevangenis vele malen bekritiseerd en moet nu zo veel mogelijk samenwerken, hoewel die samenwerking aan twee beperkingen onderhevig is. De eerste is dat uiteindelijk

de Amerikaanse wetgeving geldt en de Verenigde Staten in deze kwestie soeverein zijn; de tweede, dat de EU-lidstaten op hun beurt soeverein beslissen of ze gevangenen uit Guantánamo opnemen.

Het fungerend voorzitterschap van de Raad is natuurlijk een groot voorstander van samenwerking en het bevorderen van samenwerking, steeds vanuit het beginsel dat elk land en elke burger recht heeft op veiligheid, wat dus een ander beginsel is dat in acht moet worden genomen. Daarom moeten we, zoals afgevaardigde Gomes zei, de samenwerking tussen de Verenigde Staten en de Europese Unie bevorderen, maar ook de samenwerking tussen de EU-lidstaten onderling.

We moeten onderling samenwerken in deze kwestie. We moeten met elkaar in dialoog gaan. Een deel van deze dialoog moet verder gaan dan het specifieke thema Guantánamo. Dat andere thema waar ik op doel is door verschillende afgevaardigden genoemd, bijvoorbeeld door de afgevaardigden Hautala en Czarnecki: het thema van de slachtoffers. Dit is naar mijn mening een van de onderdelen van de dialoog die we in de betrekkingen met de Verenigde Staten in praktijk moeten brengen. Ik geloof dat deze dialoog over de slachtoffers van de verschillende terroristische misdrijven een onderdeel is waar we in de toekomst aan moeten werken. Hoe dan ook, over deze kwestie voeren we een diepgaande dialoog met de Verenigde Staten.

Ik wil afsluiten met te zeggen dat de Europese Unie een heel duidelijk standpunt heeft met betrekking tot de kwestie Guantánamo: wij zijn vóór sluiting van de gevangenis. De Europese Unie heeft het heldere standpunt dat mensenrechten en fundamentele vrijheden op geen enkele grond mogen worden geschonden, en we zijn natuurlijk vóór de strijd tegen het terrorisme en vóór samenwerking met de Verenigde Staten. Dit is geloofwaardig, omdat president Obama met betrekking tot het antiterroristenbeleid en die hele reeks beleidslijnen op het gebied van detenties, overbrenging van gedetineerden en ondervraging, onmiskenbaar een duidelijke wending ten opzichte van zijn voorganger heeft gemaakt. Dat is de lijn die we moeten versterken en helpen consolideren. Het standpunt van de Raad is daarom dat we moeten streven naar een heldere samenwerking met de Verenigde Staten om te bereiken wat we allemaal willen, namelijk de definitieve sluiting van de gevangenis op Guantánamo.

Paweł Samecki, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, om te beginnen wijs ik er nogmaals op dat wij van mening zijn dat het in het belang van iedereen in de Europese Unie is om het detentiecentrum van Guantánamo te sluiten en, zoals ik al eerder heb gezegd, verwacht de Commissie dat de Amerikaanse regering in de nabije toekomst verdere vooruitgang zal boeken bij de sluiting van Guantánamo.

Als commentaar op de interventie van de heer Scholz onderstreep ik nogmaals dat we van mening zijn dat de eerste verantwoordelijkheid voor Guantánamo bij de Verenigde Staten ligt. Maar de Commissie is van mening dat wij, de Europese Unie, zo veel mogelijk hulp moeten bieden bij het oplossen van deze kwestie. De regering-Obama heeft al een aantal belangrijke stappen genomen. De minister heeft ze genoemd.

In antwoord op de vraag van de heer Zemke wijzen wij erop dat Obama een einde heeft gemaakt aan de toepassing van de "verbeterde" ondervragingsmaatregelen en -technieken. Wij juichen deze stap toe.

Wat betreft de vraag van de heer Salafranca Sánchez-Neyra over de vijftig gevangenen over wier lot nog geen beslissing is genomen: we geloven dat de Amerikaanse regering zich over deze vijftig gevallen zal buigen en dat er een oplossing zal worden gevonden die vergelijkbaar is met die van de voorgaande gevallen.

De Commissie heeft het verslag van de taskforce nog niet ontvangen, dus we kunnen u geen specifieke toelichting geven, maar in het algemeen gesproken vinden we dat iedereen recht heeft op een behoorlijk proces.

Tot slot zijn we van mening dat we op dit terrein een gecoördineerde EU-benadering moeten blijven steunen en in dit opzicht waarderen we de inbreng en de inspanningen van het Parlement.

De Voorzitter. - Het debat is gesloten.

12. Centrale doelstellingen voor de CITES-conferentie (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde is het debat over:

– mondelinge vraag (O-0145/2010) van Jo Leinen, namens de Commissie ENVI, aan de Raad: Centrale doelstellingen voor CITES-conferentie in Doha (13-25 maart 2010) (B7-0003/2010), en

– mondelinge vraag (O-0146/2010) van Jo Leinen, namens de Commissie ENVI, aan de Commissie: Centrale doelstellingen voor CITES-conferentie in Doha (13-25 maart 2010) (B7-0004/2010).

Jo Leinen, auteur. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer Samecki, 2010 is het Internationale Jaar van Biodiversiteit en de EU staat op het punt om een nieuwe strategie voor biodiversiteit te voeren, voor de bescherming van flora en fauna binnen het gebied van de Europese Unie dus. Het zou de geloofwaardigheid van de Europese Unie enorm verhogen als wij ook op internationaal niveau zouden werken aan de wereldwijde bescherming van bedreigde flora en fauna en daar onze steun aan zouden verlenen.

Hier zullen we de komende maand de gelegenheid toe krijgen tijdens de 15de bijeenkomst van de Conferentie van de partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dieren en plantensoorten (CITES) in Doha. De EU moet zichzelf tot voorvechter voor alle soorten verklaren die als gevolg van verschillende factoren, maar met name door overexploitatie of door schadelijke en illegale praktijken, worden bedreigd of die zelfs de kans lopen uit te sterven. De Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid heeft zich uitgebreid met dit onderwerp beziggehouden en zal het Parlement morgen een voorstel voor een aanbeveling presenteren en het zou ons bijzonder veel deugd doen als ook de Raad en de Commissie deze aanbevelingen kunnen onderschrijven.

In verband met de korte tijd wil ik slechts een aantal voorbeelden van soorten noemen die volgens ons een hoge of zelfs nog hogere bescherming nodig hebben. Om te beginnen de Afrikaanse olifant. Wij zijn absoluut tegen verplaatsing van dit dier van bijlage I naar bijlage II. Het verbod op de internationale handel, met name in ivoor, moet van kracht blijven. Ten tweede de Aziatische tijger; die wordt nu werkelijk met uitsterven bedreigd. Wij dringen namens veel partijen bij de overeenkomst aan op strengere beschermende bepalingen, met name tegen de illegale handel in lichaamsdelen van tijgers en daaruit gewonnen producten. Wij weten dat er in Azië een grote markt voor tijgerbotten en producten van tijgers bestaat en dat vormt een bedreiging voor deze dieren. Ten derde de bescherming van ijsberen. De habitat van deze diersoort wordt bedreigd door klimaatverandering en er is bovendien een toenemende handel in lichaamsdelen van ijsberen. Wij willen daarom dat de ijsbeer wordt verplaatst van bijlage II naar bijlage I. Ik wil tevens de bescherming van diverse haaiensoorten noemen. Verschillende haaiensoorten, met name de haringhaai en de doornhaai, worden blootgesteld aan overbevissing, maar dat geldt ook voor andere haaiensoorten.

Tot zover bestaat er onder ons consensus. Dan kom ik nu bij de omstreden kwestie. Het gaat daarbij om de classificatie van de blauwvintonijn die in de Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan voorkomt. Dames en heren, wij kennen de aanbevelingen van de ad-hocwerkgroep van de FAO, de Wereldvoedselorganisatie, die de blauwvintonijn in bijlage II wil laten staan. Wij kennen echter ook het voorstel van het wetenschappelijk comité van CITES, dat de blauwvintonijn wil verplaatsen naar bijlage I. Dit voorstel is gebaseerd op de gegevens die aantonen wat er met deze soort aan de hand is. De blauwvintonijnbestanden zijn tussen 1957 en 2007 met 75 procent teruggelopen en alleen al de afgelopen tien jaar met 60,9 procent gereduceerd. De dreiging voor deze vissoort neemt versneld toe en om die reden is een grote meerderheid van onze commissie van mening dat deze soort in bijlage I thuishoort.

Dit betekent dat er alleen beperkingen en verboden voor internationale visvloten zullen komen, niet voor lokale visserij. Kleine, lokale vissers kunnen deze vissoort dus blijven vangen en het is in ieder geval belangrijker dat deze vis in het ecosysteem behouden blijft dan dat er overal sushi en sashimi verkrijgbaar is. Dat is het conflict waarmee we te kampen hebben. Wij moeten op de lange termijn denken en de blauwvintonijn adequate bescherming bieden in bijlage I.

Silvia Iranzo Gutiérrez, fungerend voorzitter van de Raad. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, het is voor mij een grote eer om hier namens het fungerend voorzitterschap van de Raad te mogen spreken. Ik ben blij met de belangstelling voor de standpunten die we gaan innemen bij de komende conferentie van de partijen bij de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dieren- en plantensoorten (CITES), die van 13 tot 25 maart in Doha (Qatar) wordt gehouden.

De Raad meent dat CITES een onmisbaar instrument is voor de bescherming van bedreigde dieren- en plantensoorten. Daarom moeten we er actief voor zorgen dat het een effectief middel blijft voor het realiseren van zijn tweeledige doelstelling: de instandhouding en het duurzaam beheer van natuurlijke hulpbronnen.

In dit verband wijs ik erop dat de Europese Unie veel restrictievere regels hanteert dan CITES, en ten behoeve van het behoud, c.q. het voorkomen van een verdere achteruitgang, van de biodiversiteit, uitgaat van het voorzorgsbeginsel.

De komende Conferentie van Partijen, die in maart in Doha wordt gehouden, de zogenoemde "CoP XV", vormt een geweldige gelegenheid om van gedachten te wisselen over een reeks voorstellen tot wijziging van de classificatie van de verschillende planten- en diersoorten naar dreigingsniveau, zoals die in de bijlagen bij

de Overeenkomst wordt gehanteerd, alsook over andere voorstellen voor verbetering van de toepassing en naleving van de Overeenkomst.

De Europese Unie zal bij de conferentie een constructieve rol spelen. Ik ben vooral benieuwd naar de standpunten van het Parlement ten aanzien van de verschillende kwesties die op tafel liggen.

We hebben met grote belangstelling de debatten gevolgd die in de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid zijn gevoerd bij de voorbereiding van de ontwerp-resolutie betreffende de strategische doelen die de Europese Unie zich voor de conferentie moet stellen, die, naar ik begrip, morgen in stemming wordt gebracht.

Ik moet erop wijzen dat de Raad nog steeds zit te wachten op een voorstel van de Commissie over het standpunt dat de Europese Unie zou moeten innemen ten aanzien van de discussienota's en voorstellen die voor behandeling c.q. aanneming tijdens de conferentie zijn ingediend. Daarom is het op dit moment moeilijk om ten aanzien van deze kwesties gedetailleerde antwoorden te geven.

Zodra de Raad het voorstel van de Commissie heeft ontvangen, zal het Spaanse voorzitterschap ervoor zorg dragen dat het bestudeerd wordt en dat het besluit vóór aanvang van de conferentie wordt vastgesteld, waarna het het Parlement van het standpunt van de Raad in kennis zal stellen.

Net als bij voorgaande bijeenkomsten van de Conferentie van de Partijen bij CITES, zullen de lidstaten zich gezamenlijk inspannen voor het verdedigen van het standpunt dat op EU-niveau is overeengekomen en ervoor zorgen dat het aansluit bij het EU-beleid.

Het is belangrijk om er in dit verband op te wijzen dat elke wijziging in de bijlagen bij CITES gebaseerd moet zijn op de opnamecriteria die in de Overeenkomst zijn neergelegd, die rekening houden met de staat van instandhouding van de betreffende soort.

Bij zulke wijzigingen moet ook rekening worden gehouden met het belang van controles binnen het werkingsgebied van CITES om de staat van de instandhouding te verbeteren, de administratieve lasten tot een minimum te beperken en te garanderen dat de beschikbare middelen rechtstreeks worden besteed aan soorten die uit het oogpunt van instandhouding daadwerkelijk zorgen baren.

Tijdens de conferentie zullen eens te meer cruciale besluiten moeten worden genomen voor het beschermen van soorten die door overexploitatie worden bedreigd, waaraan mogelijk ook de internationale handel bijdraagt.

De Europese Unie moet ervoor zorgen dat CITES een effectieve bijdrage kan blijven leveren aan de instandhouding en het duurzaam beheer van kostbare wilde flora en fauna.

Met deze instelling zal het voorzitterschap de conferentie in Doha bijwonen en zich samen met de lidstaten en de Commissie inspannen voor het succes van de conferentie.

Ik hoor graag uw standpunten ten aanzien van de doelstellingen die bij de 15de Conferentie van de Partijen bij CITES moeten worden verdedigd, die ik zal overbrengen aan de Raad. Ik weet dat de Raad kan rekenen op de steun van het Parlement wanneer hij zich op deze conferentie gaat inzetten voor onze gemeenschappelijke doelstelling, namelijk dat CITES een significante bijdrage blijft leveren aan een duurzame planeet, voor onszelf en voor toekomstige generaties.

Paweł Samecki, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de aanstaande vijftiende Conferentie van de partijen biedt inderdaad een unieke mogelijkheid om de bescherming en de status van een groot aantal door de handel aangetaste soorten te verbeteren.

De Europese Unie is een van de belangrijkste markten voor producten op basis van wilde flora en fauna. Ze heeft derhalve een specifieke verantwoordelijkheid om ervoor te zorgen dat de handel in in het wild levende dier- en plantensoorten duurzaam is en dat met dat doel strenge internationale regels worden aangenomen in het kader van de CITES-overeenkomst.

Het is een prioriteit van de Commissie om ervoor te zorgen dat de internationale handel niet nadelig is voor het voortbestaan van bedreigde dier- en plantensoorten. De EU heeft in dit opzicht binnen CITES een leidende rol gespeeld en zal dat ook tijdens de volgende bijeenkomst doen. De Commissie neemt met het oog op deze bijeenkomst een dezer dagen een voorstel voor het EU-standpunt aan. Het gemeenschappelijke EU-standpunt wordt dan door de Raad aangenomen.

Tijdens haar besprekingen met de lidstaten zal de Commissie ervoor zorgen dat het definitieve gemeenschappelijke standpunt steun biedt voor ambitieuze en wetenschappelijk onderbouwde maatregelen. Ik dank ook het Parlement voor zijn standpunt inzake de meest saillante kwesties die tijdens de CITES-conferentie van de partijen aan de orde zullen komen. Met deze resolutie geven we een duidelijke boodschap af waarmee we rekening zullen moeten houden.

De Europese Unie heeft haar uitgebreide standpuntbepaling nog niet afgerond, maar ik kan wel een uitleg geven van de beginselen en prioriteiten waar wij ons door laten leiden bij onze besluiten over de gevoeligste kwesties die in Doha aan de orde komen.

In de eerste plaats meent de Europese Unie dat CITES een geschikt instrument is om de handel in alle door de handel aangetaste soorten te reguleren. Dit geldt zowel voor landdieren als voor waterdieren en zowel voor soorten waarmee belangrijke commerciële belangen gemoeid zijn als voor soorten waarbij dat niet zo is.

In die geest heeft de Europese Unie voorstellen ingediend voor regulering van de handel in twee haaiensoorten: de haringhaai en de doornhaai. Het is van het grootste belang dat haaien na tientallen jaren overbevissing eindelijk de bescherming krijgen die ze verdienen.

Een lijst in bijlage II van CITES kan een eind maken aan de ongereguleerde internationale handel in haaiproducten, die een van de belangrijkste oorzaken is van de uitputting van het haaienbestand. Met een dergelijke lijst is handel in haaienproducten alleen mogelijk als deze producten afkomstig zijn van duurzaam beheerde bestanden.

De Europese Unie stelt ook voor de tijger, een van de meest bedreigde diersoorten op aarde, op grond van CITES te beschermen. 2010 is het internationale jaar van de tijger en dat is een uitstekende gelegenheid om de huidige mechanismen in CITES te versterken, zodat we genadeloos de strijd kunnen aanbinden met de illegale handel in deze diersoort en de transparantie bij het beheer van de tijgerpopulaties in landen waar de tijger voorkomt, kunnen verbeteren.

Ik wil ook graag stilstaan bij enkele andere belangrijke voorstellen die het Parlement ook heeft genoemd. Het eerste voorstel betreft de Atlantische blauwvintonijn. Ik wijs er hier nogmaals op dat er geen definitief standpunt over deze kwestie is aangenomen. Ik kan u vertellen dat er binnen de Commissie bezorgdheid heerst over de staat waarin de bestanden momenteel verkeren en dat er hard wordt gewerkt aan een passend voorstel dat bijdraagt tot een goede aanpak van dit probleem op internationaal niveau. Bij het definitieve standpunt van de Commissie zal rekening worden gehouden met de laatste wetenschappelijke informatie over de bestanden en met de uitkomst van de vergadering van de Internationale Commissie voor de instandhouding van de tonijnachtigen in de Atlantische Oceaan die vorig jaar november is gehouden.

Het tweede voorstel betreft olifanten en de ivoorhandel. Dit is een langlopende, controversiële kwestie binnen CITES, met name onder de Afrikaanse landen onderling. De Commissie maakt zich zorgen over de grootschalige stroperij van olifanten en de illegale ivoorhandel waarvan onlangs melding werd gemaakt.

De bescherming die olifanten wordt geboden, moet worden uitgebreid en de Commissie zal geen oplossingen steunen die tot een toename van de stroperij kunnen leiden. Wij zijn in dat verband van mening dat het ongepast zou zijn als de volgende Conferentie van de partijen besluit tot hervatting van de commerciële ivoorhandel.

Wij menen ook dat voorstellen die bij CITES worden ingediend om bepaalde olifantenpopulaties te degraderen van bijlage I naar bijlage II van CITES, objectief moeten worden beoordeeld op basis van de regels die binnen CITES zijn overeengekomen.

Staat u mij toe iets te zeggen over het voorstel van de VS in verband met het verbod van de internationale handel in ijsberen. We zijn ons er allemaal van bewust dat het smelten van de ijsmassa's in het noordpoolgebied het voortbestaan van deze soort ernstig in gevaar brengt. Om dit probleem te kunnen aanpakken hebben we eerst en vooral een zeer ambitieus beleid over klimaatverandering nodig en ik denk dat de EU ten aanzien van deze kwestie duidelijk de weg heeft gewezen. We zijn ook van mening dat het de moeite waard is te onderzoeken hoe een extra bedreiging voor deze diersoort kan worden verkleind. De internationale handel is beperkt maar kan de druk op de soort wel vergroten. Ons definitieve standpunt hangt af van de vraag in hoeverre de door de Verenigde Staten voorgestelde maatregel echte voordelen biedt voor het behoud van een soort.

Tot slot de kwestie koraal: het lijkt geen twijfel dat in veel regio's van de wereld te veel rode en roze koraal wordt geoogst. Tijdens de laatste CITES-bijeenkomst in 2007 steunde de Europese Unie een voorstel van de Verenigde Staten om de internationale handel in beide soorten te reguleren en hebben wij opnieuw een COP15-voorstel van de VS gesteund. Ik vind dat de Europese Unie deze steun consequent moet volhouden aangezien de nieuwe beschikbare informatie niet wijst op een verbetering van de situatie. Ik benadruk ook dat een dergelijke verordening zeker niet tot een verbod op de handel zal leiden maar er wel voor kan zorgen dat duurzame handel mogelijk is.

VOORZITTER: LIBOR ROUČEK

Ondervoorzitter

Sirpa Pietikäinen, namens de PPE-Fractie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, als het gaat om de besluitvorming rond CITES geloof ik er vast in dat de besluitvormingsprocedure transparant moet zijn en uitsluitend gebaseerd op harde wetenschappelijke feiten. Dat is de gedachte achter de resolutie van het Parlement inzake ijsberen, olifanten, tijgers, grote Aziatische katten en haaien.

Ik wil graag een paar kwesties naar voren brengen in verband met de opnemings van blauwvintonijn in bijlage I van de CITES-overeenkomst. Ten eerste is een brede meerderheid van de wetenschappelijke gemeenschap het eens met een verbod op de internationale handel om het voortbestaan van de soort veilig te stellen. Volgens de ICCAT is de huidige biomassa van het paaibestand minder dan 15 procent van wat deze was voordat de vangst ervan begon. Uit deze wetenschappelijke schattingen volgt dat de angst dat er in 2012 nagenoeg geen kuitvis meer voorkomt, zeer reëel is.

Een meerderheid van het ad-hocadviespanel van deskundigen van de FAO was van mening dat het voorstel om de Atlantische blauwvintonijn in bijlage I van CITES op te nemen door het beschikbare bewijs werd ondersteund en stelde verder dat de lijst in ieder geval zou leiden tot een daling van het huidige aantal onduurzame vangsten in het oostelijk deel van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee. Omdat de besluiten van het panel unaniem genomen moeten worden en vanwege de grote weerstand van Japan was dit niet het definitieve voorstel van het panel. Het standpunt van de onbetwistbare meerderheid van het panel mag evenwel niet worden genegeerd. Verder stelde het panel op basis van wetenschappelijke besluiten duidelijk vast dat is voldaan aan de criteria voor opnemings van blauwvintonijn in bijlage I van CITES.

In een aantal gevallen is dit een kwestie van politieke mening, maar als het gaat om de biodiversiteit en het uitsterven van soorten, mogen we geen compromissen sluiten en mag er niet worden gemarchandeerd. Als er geen vis is, wordt er niets gevangen.

Kriton Arsenis, namens de S&D-Fractie. – (EL) Mijnheer de Voorzitter, de heer Leinen heeft het meeste wat ik wilde zeggen al behandeld en daarom zal ik mijn aandacht vooral toespitsen op het vraagstuk van de tonijn.

Laten wij de zaak eens vanuit wetenschappelijk oogpunt bekijken. De blauwvintonijn wordt rechtstreeks met uitsterven bedreigd. Daarom is de absolute bescherming tegen internationale handel, dat wil zeggen tegen handel buiten de Europese Unie, de enige geschikte oplossing. Het CITES-secretariaat heeft in een mededeling van vorige week voorgesteld om de tonijn op te nemen in bijlage I, hetgeen betekent dat de internationale handel erin wordt verboden.

In de mededeling staat, en ik citeer: *"the Secretariat concurs with the majority of FAO ad hoc expert advisory panel that these species meet the criteria for inclosing appendix I"* (het secretariaat is het eens met de meerderheid van het raadgevend ad hoc-deskundigenpanel van de FAO dat deze soorten beantwoorden aan de criteria voor opnemings in bijlage I). Het secretariaat grondvest zijn voorstel op het dienovereenkomstig voorstel van de FAO, dat op zijn beurt grondvest is op het dienovereenkomstig voorstel van de ICCAT.

Het wetenschappelijk deel van het debat is daarmee afgehandeld. Laten we het probleem nu eens vanuit een politiek en sociaal standpunt bekijken. De tonijnbestanden storten in. De wetenschappelijke instanties zeggen dat als de internationale handel niet wordt verboden er binnen enkele jaren geen blauwvintonijn meer zal zijn. De vangstregeling heeft tot nu toe geen resultaten opgeleverd. In plaats van de door de ICCAT voor 2008 voorgestelde 19 000 ton blauwvintonijn is naar geschat 50 000 ton gevangen.

Wij stellen voor vandaag een eind te maken aan de internationale handel, nu wij de tonijn nog kunnen redden, de handel binnen de Europese Unie voort te zetten, want daarop is CITES niet van invloed, en tegelijkertijd de Europese Unie vergoeding te laten betalen aan de vissers en ondernemingen die door het uitvoerverbod getroffen worden.

Als S&D-Fractie hebben wij een amendement daarvoor ingediend. Op die manier zullen de blauwvintonijnbestanden zich kunnen herstellen en zal de handel opnieuw van start kunnen gaan. Hiertoe is, bij wijze van uitzondering, voorzien dat het verbod op internationale handel onmiddellijk ingetrokken kan worden zodra de tonijnbestanden zich hebben hersteld, in plaats van dat een verbod geleidelijk aan wordt ingetrokken zoals bij de andere soorten het geval is. Als de internationale handel niet wordt verboden dan zullen de blauwvintonijnbestanden instorten, dan zal deze visserijsector definitief kapot worden gemaakt en niemand meer recht hebben op vergoeding.

Waarde collega's, als wij de vissers echt willen beschermen dan moeten wij steun geven aan de opnemings van de blauwvintonijn in bijlage I van de CITES-overeenkomst. Anders zullen banen definitief verloren gaan en een prachtige en unieke soort verdwijnen.

Chris Davies, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, vandaag zou een nieuwe start voor Europa moeten zijn, maar wat zien we? Voor de vorm verschijnen hier een commissaris en een minister. U kunt er ook niets aan doen, commissaris, maar gaat u alstublieft terug naar het college en vertel ze dat er een debat moet komen met de verantwoordelijke commissarissen voor de desbetreffende portefeuilles.

Het is bijna even beschamend als de resolutie die hier voor ons ligt, die alleen maar een opsomming bevat van de soorten die met uitsterven bedreigd zijn: een duidelijke weerspiegeling van het falen van de mens om aan de toekomst te denken. De kwestie van de blauwvintonijn, die het debat ongetwijfeld zal overheersen, brengt natuurlijk scherp in beeld waar het om draait en het gaat natuurlijk om een soort die uitsluitend in de Europese wateren voorkomt. Deze duurste vis ter wereld levert tienduizenden euro's per stuk op. Japan is massaal bezig een voorraad aan te leggen. In Japan wordt onder het woord "natuurbehoud" kennelijk verstaan massaal inkopen, doodmaken en twintig of dertig jaar invriezen zodat de vis over enkele tientallen jaren kan worden opgegeten. Tegen die tijd is er in de Middellandse Zee geen enkele vis meer over, maar kunnen de mensen nog steeds sushi eten als ze het kunnen betalen.

In dit geval is zelfs de georganiseerde misdaad bij de visserij betrokken en dat is niet zo gek wanneer er zoveel geld te verdienen valt. De maffia raakt bij de handel betrokken. En dan heb je daar de ICCAT, de Internationale Commissie voor het behoud van de tonijn. "Behoud van de tonijn"! Het aantal soorten is 80 tot 90 procent afgenomen. Soorten worden met uitsterven bedreigd en dan hebben we een orgaan dat zogenaamd is opgezet om de tonijn te beschermen! De ICCAT heeft het volledig laten afweten. De doelstellingen die het had gesteld, worden absoluut niet gehaald. Wetenschappelijk advies wordt genegeerd en de quota blijven veel te hoog. Nu zullen sommige Parlementsleden zeggen dat bijlage II genoeg is, maar dat blijkt nergens uit. Bijlage II verandert niets aan het probleem. Over een paar jaar horen we ze sorry zeggen omdat ze ernaast zaten. Dan is de tonijn verdwenen.

Laten we het voorstel om deze vis op te nemen in bijlage I dus steunen. We moeten beseffen dat het tijd wordt om de hebzucht van de mens te beteugelen en stil te staan bij de toekomst van onze zeeën.

Bart Staes, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – De manier waarop de mens omgaat met natuurlijke hulpbronnen, de manier waarop de mens habitats vernietigt en in het wild levende planten en diersoorten overexploiteert, de manier waarop de mens wilde fauna en flora illegaal verhandelt, dat alles betekent een voortdurende aantasting van de biodiversiteit op ruimteschip Aarde.

En die biodiversiteit is cruciaal. Vandaar het belang van de CITES-overeenkomst. Vandaar het belang van de bijeenkomst volgende maand in Doha. Voor ons ligt een sterke resolutie. Maar er wordt geprobeerd - dat moeten wij toegeven - om die resolutie achter de schermen af te zwakken. Er wordt een hevig gevecht daarover gevoerd. Daarom vraag ik aan alle collega's, vooral aan de collega's uit de zuidelijke landen, van de EVP, van de S&D, om er zeer uitdrukkelijk voor te zorgen dat de aanbeveling van de Commissie milieubeleid om de blauwvintonijn in CITES bijlage I te houden aangehouden wordt. Het is cruciaal voor het overleven van deze diersoort.

Kartika Tamara Liotard, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – Mijnheer Leinen, heel erg bedankt; u zei het al, wij kunnen het over heel veel dieren hebben: de olifant, de Aziatische tijger, koraal. Maar ik wil even één dier specifieke aandacht geven.

Gisteren maakte diergaarde Blijdorp, een Rotterdamse dierentuin, bekend dat geen enkele Europese dierentuin erin is geslaagd om ijsbeertjes voort te brengen. De Europese fokprogramma's voor ijsberen zijn niet succesvol en dat is heel slecht nieuws, vooral omdat de ijsbeer in de natuur met uitsterven bedreigd wordt. Het zee-ijs krimpt en zo verdwijnt langzaam de habitat van de ijsbeer. Meer dan 70 procent van de populatie ijsberen in de natuur kan mogelijk binnen 45 jaar verdwijnen. Daarnaast wordt de ijsbeer ook nog eens bedreigd

door trofeejacht en handel. Mensen krijgen er blijkbaar een kick van om ijsberen voor de lol af te schieten en dat is mijns inziens echt walgelijk.

Daarom roep ik de EU op om het voorstel voor een verbod op commerciële handel van ijsberen te steunen, voordat het te laat is; ook de blauwvintonijn hoort zonder meer in bijlage I thuis.

Anna Rosbach, namens de EFD-Fractie. – (DA) Mijnheer de Voorzitter, in het debat van vandaag spreken we over bedreigde diersoorten. We spreken over haaien, tonijn, ijsberen, grote katten en olifanten. We spreken over vangstquota, bescherming, instandhouding van habitats, en zo verder en zo voort. We spreken over de vraag in hoeverre deze dieren opgenomen moeten worden in bijlage 1 of 2 of dat we deze dieren eigenlijk wel kunnen missen.

In het Parlement zijn ten minste twee kampen met verschillende standpunten vertegenwoordigd. Het ene kamp wenst de volledige bescherming van een lange lijst van soorten die op het punt staan om uit te sterven. Voor het andere kamp kunnen de vangst- en consumptiequota niet hoog genoeg zijn, waarbij zij lokale vissers kortzichtige vangstrechten beloven die leiden tot de totale uitroeiing van bepaalde soorten in korte tijd.

We hebben behoefte aan een meer evenwichtige middenweg die ervoor zorgt dat wij en onze planeet ook in de toekomst kunnen blijven voortbestaan. De documenten die we hebben, bevatten zoveel technische details dat het lijkt alsof we allemaal specialisten zijn op dit gebied. Zouden we de tijd echter niet moeten gebruiken om bijvoorbeeld binnen de Gemeenschap in het algemeen te voorkomen dat er op vissen en schaaldieren wordt gevestigd tijdens de paaiperiode om ervoor te zorgen dat dieren, planten en zeeën tot ver in de toekomst leveranciers blijven van voldoende voedsel en om de dieren die wij eten een voor de diersoort redelijk leven te geven, voordat ze op humane wijze worden geslacht?

Ons denken is te kortzichtig en niet gericht op de biodiversiteit die de aarde nodig heeft. Het gaat namelijk niet alleen om bedreigde diersoorten, maar om een veel complexere kwestie. Er is nog meer dan genoeg te doen en wat zou het ongebruikelijk zijn wanneer we nu eens zouden beginnen met preventieve maatregelen in plaats van op het laatste moment te reageren.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Uit de statistieken blijkt dat blauwvintonijn sterk wordt overbevist, hetgeen betekent dat de populatie ieder jaar afneemt. Het voorstel van Monaco om blauwvintonijn op CITES-bijlage I te plaatsen kan gunstig zijn, gezien het feit dat deze soort gedoemd is tot uitsterven tenzij er drastische beschermingsmaatregelen worden genomen.

In 1992 heeft de Internationale Commissie voor het behoud van de Atlantische tonijn de aanbeveling om de handel in blauwvintonijn te monitoren aangenomen. Helaas is gebleken dat dit geen effectief instrument is. In 2007 heeft de Internationale Commissie voor het behoud van de Atlantische tonijn een veel breder programma aangenomen, bekend als het 'Blue Tuna Catch Documentation Programme' (vangstdocumentatieprogramma blauwe tonijn), dat in het voorjaar van 2008 in werking trad. Hoewel dit een stap voorwaarts betekent, is het nog te vroeg om te kunnen beoordelen of dit programma effectief is. Daarom moet ik u het volgende vragen: in welke mate kan de positie van de Europese Unie ten gunste van het opnemen van de blauwvintonijn in bijlage I, in de CITES-conferentie een tegenwicht bieden aan de wens van bepaalde organisaties en landen buiten de EU, om de status quo te behouden totdat de hypothetische resultaten van de recente initiatieven van de Internationale Commissie voor het behoud van de Atlantische tonijn kunnen worden beoordeeld?

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb mevrouw de minister CITES een doeltreffend instrument horen noemen en de Commissie noemde het een adequaat instrument.

Ik ben het daarmee eens. Laten we dus geen ingrijpende wijzigingen aanbrengen in dit instrument, dat tot op heden – in tegenstelling tot wat vele collega's hebben gezegd – uitstekend heeft gefunctioneerd. Sinds de tonijnvisserij gereguleerd is en sinds er kleinere quota zijn vastgesteld, zijn de vissers niet alleen meer tonijnen, maar ook grotere tonijnen gaan zien.

Het instrument werkt. Het zou een zeer ernstig precedent scheppen als we in bijlage I, die betrekking heeft op de soorten die echt dreigen uit te sterven, een soort zouden opnemen die – Gode zij dank – miljoenen levende exemplaren telt.

We verwachten elk moment de nieuwe cijfers en ik hoop dat het op basis van deze cijfers is dat we regels vaststellen want, zoals een beroemde Amerikaanse journalist heeft gezegd: het is waar dat cijfers niet liegen,

maar met cijfers wordt gelogen, en hoe! We zijn gewend om, vooral op milieugebied, de meest uiteenlopende cijfers te horen. Daar zullen cijfers tussen zitten die liegen en cijfers die niet liegen.

De blauwvintonijn wordt niet met uitsterven bedreigd, maar het vissen op blauwvintonijn moet worden gereguleerd. Laten we niet vergeten dat er hele gemeenschappen zijn die voor hun levensonderhoud afhankelijk zijn van deze activiteit, die al zo oud is, minstens 11 200 jaar oud, dat Unesco haar in bepaalde gevallen beschouwt als een activiteit die beschermd en bevorderd moet worden.

Edite Estrela (S&D). - (PT) Mijnheer de Voorzitter, volgens de VN wordt de biodiversiteit geconfronteerd met de ernstigste crisis sinds de uitsterving van de dinosaurussen, 65 miljoen jaar geleden. De vernietiging van de koraalriffen in tropische gebieden, de toenemende woestijnvorming in Afrika en de ontbossing vormen een bedreiging voor de biodiversiteit, en ze hebben grote gevolgen voor veel economische sectoren, zoals voedselproductie, toerisme, de farmaceutische industrie en de energieproductie.

De VN onderkent ook dat de in 2002 vastgestelde doelstelling om de huidige verliestrend aan biologische diversiteit voor 2010 aanzienlijk te verminderen, niet gehaald is. De CITES-overeenkomst is de belangrijkste wereldwijde overeenkomst inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten, die gericht is op het voorkómen van overexploitatie van in het wild levende planten en diersoorten door de internationale handel. De menselijke consumptie van natuurlijke hulpbronnen, de vernietiging van habitats, de klimaatveranderingen, de overexploitatie van in het wild levende planten en diersoorten en de illegale handel zijn de belangrijkste oorzaken van de verarming van de biodiversiteit.

Het is daarom van belang dat gewaarborgd wordt, in dit Internationaal Jaar van de biodiversiteit, dat de centrale strategische doelstellingen van de Europese Unie op de aanstaande conferentie van de partijen bij de CITES bijdragen aan de doelstelling van het beschermen van de biodiversiteit, die van fundamenteel belang is voor het welzijn en het overleven van de mensheid.

We moeten ambitieus zijn en eisen dat alle soorten die met uitsterven bedreigd worden, beschermd worden.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). - Ik zou het over alle soorten kunnen hebben die eind maart op de agenda van de CITES-conferentie staan, maar ik wil er één uitlichten, juist omdat hij zo model staat voor waar wij als mens op dit moment mee bezig zijn: de blauwvintonijn.

Dit is een prachtige, indrukwekkende vis, waar al eeuwen op gevist wordt en die wij al eeuwen eten. Maar die vis is nu helaas op sterven na dood. Na jaren van wanbeleid door politici die keer op keer biologische adviezen naast zich neerlegden, die korte termijn economische belangen lieten prevaleren boven de lange termijn perspectieven van de sector, hebben wij nu geen andere keuze dan de handel in blauwvintonijn totaal te verbieden.

Er liggen amendementen op tafel om anders te handelen en die handel niet te verbieden, maar daar is het helaas te laat voor. Enkele weken geleden werd er 1 20 000 euro betaald voor één blauwvintonijn. Dat is de werkelijkheid van vandaag. En dat verklaart ook de enorme illegale vangsten die naar schatting tweemaal groter zijn dan de vastgestelde quota. Daarom bieden quota ook geen soelaas. Zij hebben geen zin door de illegale vangst. De enige redding voor de blauwvintonijn is een internationaal handelsverbod.

Ik weet het, de gevolgen voor de sector zullen hard zijn, dat realiseer ik mij ten volle. Maar laten wij leren van deze ervaring: als de zee leeg is, is het definitief afgelopen met de sector. Dus laten wij ook om economische redenen zorgvuldiger met onze natuur omgaan.

Ik roep de Europese Commissie op om snel het besluit aan de Raad voor te leggen om de blauwvintonijn op bijlage I te zetten en ik vraag het Spaans voorzitterschap om over zijn eigen schaduw heen te stappen en dat besluit dan vervolgens over te nemen.

Collega's, in de zeventiende eeuw hebben wij de dodo uitgeroeid, als mensen. Laten wij ons lerend vermogen als mensen tonen en voorkomen dat de blauwvintonijn de dodo van de 21ste eeuw wordt.

Bas Eickhout (Verts/ALE). - In maart is er weer een VN-top, ditmaal over handel in bedreigde diersoorten. Dé kans om als EU weer eens met één stem te spreken. Ook en vooral voor de wetenschap is daar een belangrijke rol weggelegd. Laten wij kijken wat de wetenschap ons vertelt. Kiezen voor korte termijnbelangen betekent kiezen voor korte termijnbelangen voor vissers en jagers misschien, maar op de lange termijn betekent het het einde van diersoorten en ook het einde van hele sectoren.

Of kiezen voor de lange termijn, bij de blauwvintonijn hebben wij het dan over 2012! Dat is geen lange termijn, dat is morgen. Daarom, volg de adviezen van het Europees Parlement op en verbied de handel in de blauwvintonijn, maar verbied ook de handel in ijsberen en laat bovendien de Afrikaanse olifant op diezelfde lijst staan om te voorkomen dat er weer meer op gejaagd gaat worden.

Tot slot, in Doha zal er ook een delegatie zijn van het Europees Parlement. Ik wens dan ook dat die EP-delegatie mee de positie van de EU mag bepalen, zodat wij er gezamenlijk voor kunnen zorgen dat deze diersoorten behouden blijven voor onze toekomst.

Willy Meyer (GUE/NGL). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik zou het Spaanse voorzitterschap willen vragen metterdaad de blauwvintonijn voor uitsterven te beschermen, maar hetzelfde te doen voor de *almadraba*, een traditionele methode om tonijn te vangen die wordt toegepast aan de Middellandse Zee. De *almadraba* en de blauwvintonijn gaan al meer dan duizend jaar samen. De vis is door deze vangstmethode nooit met uitsterven bedreigd. Wat het voortbestaan van de blauwvintonijn wel in gevaar brengt, zijn de illegale visvangst, de industriële visserij – met name de zegenvisserij – en de wildgroei van viskwekerijen.

Dit zijn de werkelijke problemen voor de blauwvintonijn. Laten we niet oneerlijk zijn. Er moet onderscheid worden gemaakt tussen zaken die de blauwvintonijn werkelijk in gevaar brengen – de industriële visserij, meer in het bijzonder de zegenvisserij – en de traditionele vangstmethoden.

Het beleid moet rechtvaardig zijn. Daarom moeten we naar een manier zoeken waarmee de tonijn in stand wordt gehouden zonder dat de traditionele vangstmethoden daarvan de dupe worden. Ik denk dat dat het perfecte evenwicht is. Dat is wellicht moeilijk te bereiken, maar we moeten er toch naar streven, om de soort in stand te houden, te garanderen dat hij niet uitsterft, zonder dat dit ten koste gaat van een traditionele mediterrane vangstmethode als de *almadraba*.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, in de lidstaten van de Europese Unie worden vele gevallen van illegale smokkel van met uitsterven bedreigde diersoorten geregistreerd. Douanebeambten vinden bij grenscontroles vogels die in flessen zijn gepropt of schildpadden die tussen de carrosserie en de bekleding van auto's zijn geduwd. Volgens een rapport van de Poolse douane is in 2008 het recordaantal van maar liefst 200 889 levende specimen van beschermde diersoorten en producten van beschermde diersoorten aan de grens onderschept. In India heeft de inadequate strijd tegen smokkelaars geleid tot een dramatische stijging van de stroperij waardoor de populatie van bijvoorbeeld de Bengaalse tijger opnieuw bedreigd wordt.

De Europese Unie, met haar gemeenschappelijke buitengrenzen, moet er goed op letten dat zij geen markt wordt waar beschermde planten- of diersoorten ongestraft kunnen worden binnengesmokkeld of ingevoerd. De Europese Commissie moet met name de nadruk leggen op een voorlichtingscampagne en goede communicatie met de burgers. Dat beleid moet gericht zijn op vergroting van het bewustzijn van Europese toeristen. Ieder jaar vinden douanebeambten namelijk producten gemaakt van specimen van bedreigde planten- en diersoorten in de koffers van Europeanen die terugkeren van buitenlandse reizen. Het debat dat wij op dit moment voeren over de populatie van de blauwvintonijn is ook absoluut gerechtvaardigd. De statistieken spreken voor zich. In de afgelopen 50 jaar is de populatie van deze soort met maar liefst 75 procent afgenomen. Ook de tonijnbestanden in de Middellandse Zee worden ernstig bedreigd. Het opnemen van de blauwvintonijn in bijlage I van de CITES-conferentie lijkt dan ook volledig gerechtvaardigd en is de enige manier om uitsterven van deze vissoort te voorkomen.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik deel de zorgen over de biologische toestand van het blauwvintonijnbestand en ben het ermee eens dat effectieve instandhoudings- en beheersmaatregelen moeten worden genomen waarmee niet alleen de instorting van het bestand van deze vissoort wordt voorkomen, maar ook een duurzame visserij en verantwoorde handel worden verzekerd.

Mijn land werkt al jaren in die richting. Het beste voorbeeld is wel de *almadraba*, een al duizend jaar oude vangstmethode. Daarnaast heeft Spanje aan de Middellandse Zee een beschermd gebied gecreëerd, het aantal zegenvisserijvaartuigen beperkt tot zes en als eerste land het idee geopperd om voor de blauwvintonijn een herstelplan vast te stellen en een gedocumenteerde controle van de handel in te voeren.

Met het opnemen van de blauwvintonijn in bijlage 1 van de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES) zou de internationale handel in deze vis worden verboden, maar zouden de onderliggende problemen blijven bestaan. De vangstvolumes worden immers niet beperkt en schepen zouden onder de vlag van consumptielanden kunnen gaan varen. Ook gaat deze stap voorbij aan de overeenkomsten die onlangs zijn gesloten binnen de regionale

visserijbeheersorganisatie ICCAT (Internationale Commissie voor de instandhouding van Atlantische tonijnen), en zou dus het internationale beheer van de zeeën en het beginsel van verantwoorde visserij ondergraven.

We moeten de problemen bij de wortel aanpakken. Wij zijn voorstander van de reeds door de ICCAT overeengekomen vangstreducties en zelfs van een moratorium wanneer dat volgens de wetenschappelijke rapporten waaraan voor het volgende seizoen wordt gewerkt, noodzakelijk is. Wij willen dat de Europese Unie zijn controles versterkt en de ICCAT-aanbevelingen volgt waardoor visproducten van vangst tot verkoop traceerbaar worden.

Deze wijze van optreden is verenigbaar met het opnemen van de blauwvintonijn in bijlage 2 van CITES, maar laat zich niet verzoenen met het opnemen van deze soort in bijlage 1, dat gereserveerd zou moeten worden voor een ander scenario en niet moet worden onderworpen aan voorwaarden die de geloofwaardigheid ervan als CITES-instrument zouden aantasten.

Hoe dan ook, van dit debat moet de duidelijke boodschap uitgaan dat de Europese Unie zich ten volle heeft gecommitteerd aan de instandhouding van de blauwvintonijn en daarvoor de noodzakelijke maatregelen zal nemen. Het is aan de industrie om aan te tonen dat de quota worden toegepast en functioneren en illegale visserij kan worden gecontroleerd.

Om de tonijnvisserij te redden, moeten we eerst de blauwvintonijn redden.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, de toestand van de blauwvintonijn in de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee geeft ons allen reden tot zorg. Op de wetenschappelijke gegevens valt niets af te dingen. De ICCAT, de internationale commissie die verantwoordelijk is voor het behoud van de blauwvintonijn en voor het herstel en behoud van de visstanden, heeft enorm veel werk verricht. Als de blauwvintonijn wordt opgenomen in bijlage I van de CITES-overeenkomst, zal de vangst van de blauwvintonijn voor ten minste tien jaar geheel en al verboden zijn.

(EN) Het is onaanvaardbaar om de visserijsector in Europa op deze manier te behandelen. Het is van cruciaal belang dat de ICCAT in staat gesteld wordt haar werk te doen.

In 2006 bedroegen de totaal toegestane vangsten bijvoorbeeld 36 000 ton. Voor dit jaar zijn de totaal toegestane vangsten teruggebracht tot 13 500 ton. In 2011 volgt een verdere verlaging van ten minste 50 procent tot onder de 6 750 ton, overeenkomstig het voorstel van de ICCAT. In 2012 en 2013 volgen verdere verlagingen van de totaal toegestane vangsten.

De door de ICCAT genomen maatregelen moeten zorgvuldig worden gevolgd. Als resultaten uitblijven, moet een totaal verbod op grond van bijlage I worden overwogen.

Vanuit een Iers perspectief – en ik wijs u erop dat wij, afgezien van een bijvangst van honderd ton blauwvintonijn, geen gevestigd belang bij deze kwestie hebben – rijst de vraag of wij geacht worden de als bijvangst gevangen blauwvintonijn dood in zee terug te gooien. Dat zou zeker geen verstandige handelwijze zijn. Ik denk dat het belangrijk is om verstandige en realistische maatregelen te nemen om zowel de visbestanden als de visserijsector in Europa te beschermen.

Sommige mensen hier willen voor alles de tonijn beschermen, maar ik wijs die mensen, die misschien uit plattelandsgebieden komen die afhankelijk zijn van de visserij, erop dat we ook aan die andere bedreigde soort moeten denken, dat wil zeggen onze vissers.

Ik stem derhalve voor het amendement om blauwvintonijn op te nemen in bijlage II.

Isabella Lövin (Verts/ALE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, kijk eens om u heen in deze zaal. De lege stoelen kunnen alle roofvissen voorstellen die in ongeveer de voorbije vijftig jaar uit de wereldzeeën zijn verdwenen. De vissersvloeden in de wereld zijn erin geslaagd de planeet te legen van de roofvissen die zo belangrijk zijn voor het ecosysteem. Tonijn, kabeljauw en zalm behoren tot die categorie. De EU is de op een na grootste visserijnatie ter wereld en onze verantwoordelijkheid voor de overbevissing staat buiten kijf.

In de periode 2000-2008 betaalde het Europees visserijfonds bijvoorbeeld meer dan 23 miljoen euro uit voor de bouw van nieuwe vissersboten voor de tonijnvangst, met andere woorden voor een sector die de belastingbetalers jaarlijks miljoenen kost aan bewaking om onaangegeven vangsten te beteugelen – en dat

allemaal om 70 procent van de vis naar Japan uit te voeren die daar tijdens exclusieve zakendiners wordt gegeten.

Ik wil u er allemaal aan herinneren dat opnemings van blauwvintonijn in CITES-bijlage I niet betekent dat kleinschalige visserij in Europa verboden zal worden, maar wel dat er een einde zal worden gemaakt aan de uitvoer die in extreme mate door de belastingbetalers wordt gesubsidieerd. Het zou een goede start zijn van het door de VN uitgeroepen internationaal jaar van de biodiversiteit.

Catherine Soullie (PPE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, er is momenteel minder dan 15 procent van de oorspronkelijke hoeveelheid blauwvintonijn over. Bij het zien van dergelijke cijfers lijkt de oplossing voor de hand te liggen. Toch moeten we de werkgelegenheid die verband houdt met het besluit dat vandaag op onze agenda staat, niet uit het oog verliezen. Ik wil erop wijzen dat de CITES niet tot doel heeft de visserij te verbieden, maar uitsluitend de internationale handel in deze vis, waarvan 80 procent naar Japan wordt geëxporteerd.

Door de tonijn te beschermen, beschermen we in ieder geval een bedreigde diersoort, maar we stimuleren tevens dat de visserij in een meer evenwichtige en duurzame vorm wordt voortgezet; een vorm die bestemd is voor onze interne markt en die werkgelegenheid genereert. Ik ben voor het voorstel de blauwvintonijn op te nemen in bijlage I van de CITES. En hoewel ik denk dat dit besluit positief zal zijn, is de steun van de Commissie hierbij essentieel, aangezien het zal leiden tot een ingrijpende herstructurering van de visserijsector.

Mijn vraag heeft dan ook betrekking op de voorwaarden voor deze steun. Frankrijk vraagt om achttien maanden uitstel in combinatie met financiële maatregelen voor vissers en rederijen die worden getroffen door een handelsverbod. Wat is de visie van de Commissie daarop?

Voorts maak ik mij, net als veel van mijn collega's zorgen over de rechtvaardigheid. Hoe kunnen we garanderen dat schepen die onder de vlag van landen als Tunesië of Libië varen het internationale handelsverbod net zo strikt toepassen als wij dat doen? Waaruit bestaan de nieuwe controlemaatregelen en sancties?

Ons beleid om te komen tot duurzame economische activiteiten moet concreet zijn, en deze zal in bepaalde sectoren soms zelfs impopulair zijn, maar ik hoop dat de Commissie en de Raad de benodigde aanpassingen om deze maatregelen te kunnen invoeren niet uit het oog verliezen.

Guido Milana (S&D). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik ben ervoor – en ik heb ook amendementen van die strekking ingediend – de blauwvintonijn op te nemen in bijlage II. Ik voel mij volstrekt geen misdadiger omdat ik hier voorstander van ben. Integendeel, ik zit grotendeels op dezelfde golflengte als degenen vóór mij, te beginnen met mevrouw Gardini, die een ander standpunt hebben verdedigd.

Het is volkomen onjuist tijgers, ijsberen, olifanten en tonijn op één lijn te stellen. De FAO zou het nooit in haar hoofd halen iets anders te zeggen of een afwijkend standpunt te steunen voor deze andere met uitsterven bedreigde soorten. Van mening verschillen over hoe het lot van de tonijn in goede banen geleid moet worden, wil nog niet zeggen dat je vergeet dat biodiversiteit een waarde is die koste wat kost beschermd moet worden.

De geest van de ontwerpresolutie verdient zonder meer steun. Maar in een fase waarin sommigen wat betreft de beoordeling van de duurzaamheid van tonijnbestanden in de zee een stap achteruit lijken te zetten, betekent een versnelde opname in bijlage I waarschijnlijk dat de neveneffecten van deze keuze, die ernstig en soms ook onomkeerbaar zijn voor veel sectoren van onze economie, over het hoofd worden gezien.

Hetzelfde geldt, in bepaalde opzichten, voor koraal en voor de opnemings daarvan in bijlage II. Ook hier is sprake van gegevens die er niet absoluut op wijzen dat diepzeekoraal – koraal dat op een diepte ligt van meer dan de 150 à 200 meter waarop de maatregel betrekking heeft – uitsterft of bedreigd wordt.

Carl Haglund (ALDE). - (SV) Mijnheer de Voorzitter, het was ooit mogelijk om op blauwvintonijn te vissen in mijn deel van de Oostzee, maar we weten hoe de situatie vandaag is. De blauwvintonijn is met uitsterven bedreigd op grond van intensieve overbevissing.

We voeren deze trieste discussie omdat werd nagelaten om op het juiste ogenblik het juiste besluit te nemen. We zijn in deze situatie verzeild omdat wij, besluitvormers, jarenlang geweigerd hebben om naar wetenschappelijk advies te luisteren. Bijgevolg komen we in een situatie terecht waarin drastisch moet worden opgetreden. Ik wil in dit verband graag herinneren aan eerdere mislukkingen van de mensheid op dit front. De Canadese kust is een goed voorbeeld van hoe de mens erin is geslaagd om de kabeljauwstand volledig uit te roeien. De kabeljauwstand ging volledig ten onder door overbevissing en toen werd net dezelfde discussie gevoerd als deze die wij hier vandaag voeren. We mogen de blauwvintonijn niet hetzelfde lot tegemoet laten

zwemmen. Daarom is onder andere het Franse voorstel geen bijzonder goed voorstel, want het zou precies dat als gevolg hebben.

Dat de halve – of bijna volledige – Commissie visserij hier nu zit toont natuurlijk ook aan dat dit Parlement deze kwesties niet op de beste manier behandelt: de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid voert een discussie en brengt ideeën aan en vervolgens mogen degenen van ons die zich met visserijkwesties bezig houden, ze hier komen bespreken. Dat is iets waar we over na zouden moeten denken. Niettemin vind ik het voorstel van de commissie goed. Het is gebaseerd op een deugdelijke wetenschappelijke basis en er is geen reden om te tornen aan de benadering van deze kwestie door de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, de blauwvintonijn bevindt zich al een tijd in de gevarenzone, en er verschijnen al jaren rapporten waarin duidelijk wordt aangetoond dat de bestanden van deze vis zwak zijn en dat we daar zelf aan hebben bijgedragen, onder meer via overheidssubsidies: de Europese Unie heeft de laatste jaren tot wel 34 miljoen euro uitgegeven voor de modernisering van haar vissersvloot.

Dat moet duidelijk gezegd worden. We moeten erkennen dat we medeverantwoordelijk zijn voor de ontstane situatie. We hebben het blauwvintonijnbestand aan de rand van de ineenstorting gebracht en kunnen nu niet zeggen dat ons geen enkele blaam treft. We hebben vandaag de gelegenheid deze fout te herstellen door de blauwvintonijn in bijlage 1 van CITES op te nemen. Dat is de enige manier, want, en ik herhaal het nog maar een keer, veel mensen zijn voor hun levensonderhoud van deze vis afhankelijk.

Het is waar dat enkele sectoren het goed hebben gedaan en het ook goed kunnen blijven doen. En dat moeten ze ook. Maar om de tonijnvisserij op een goede manier te kunnen beoefenen, is om te beginnen tonijn nodig. Zonder tonijn houdt het gewoon op. De enige garantie voor het voortbestaan van de soort is dat hij wordt opgenomen in bijlage 1. Elke andere maatregel die ingaat tegen dit voorstel is een slechte maatregel, die de kwelling alleen maar langer laat duren maar er geen einde aan zal maken. Laten we de zaken dus niet verdoezelen, laten we niet proberen om mensen voor de gek te houden. We hebben een historische verantwoordelijkheid voor het voortbestaan van deze soort en jegens de mensen en gezinnen die er voor hun levensonderhoud van afhankelijk zijn. Laten we niet terugschrikken voor die verantwoordelijkheid en hem nemen op een manier die de Europese Unie waardig is.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, de collega's hebben het vraagstuk reeds van alle kanten belicht. Ik wilde verklaren dat ik steun geef aan de standpunten die de heer Milana zojuist naar voren heeft gebracht. Wij moeten voor ogen houden dat de opnemering van de blauwvintonijn in bijlage I veel sociale en economische gevolgen zal hebben. Zo zullen vele vooral kleine en middelgrote bedrijven failliet gaan en moeten sluiten. Ook zullen veel banen verloren gaan en zal het concurrentievermogen van Europa afnemen.

Wij moeten voor ogen houden dat de blauwvintonijn een wereldmarkt ter waarde van 6 miljard euro verzorgt. Ik wil graag enkele wetenschappelijk goed onderbouwde voorstellen horen waarmee de toekomstige levensvatbaarheid van de blauwvintonijnpopulatie kan worden verzekerd maar waarmee tevens rekening wordt gehouden met de levensvatbaarheid van de Europese vissers en hun gezinnen. Naar mijn opvatting is de opnemering van de blauwvintonijn in bijlage II de beste en meest effectieve oplossing.

Evenmin mogen wij uit het oog verliezen dat de Europese Unie niet de enige is die vist, noch in de Middellandse Zee noch in de Atlantische Oceaan. De blauwvintonijnvangst is een mondiale activiteit. De Europese vissers zijn geconfronteerd met een hevige en vaak oneerlijke concurrentie door Noord-Afrikaanse landen. De levensvatbaarheid van de tonijnpopulatie is niet gediend bij een unilaterale aanpak. Daarom moeten wij ervoor zorgen dat iedereen het spel speelt volgens dezelfde spelregels.

Eveneens is interessant te vermelden dat Japan 30 000 ton blauwvintonijn in de diepvries heeft zitten en een verbod er eventueel toe zal leiden dat de voorraden die nu 10 miljard dollar waard zijn 20 miljard dollar waard zullen worden.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, alle onderdelen van deze overeenkomst zijn belangrijk maar ik wil me richten op de kwestie van de blauwvintonijn.

Het is van belang dat we nu handelen om bestandinstorting te voorkomen en het herstel van de blauwvintonijnbestanden mogelijk te maken. In 2006 besloot de Internationale Commissie voor het behoud van de Atlantische tonijn tot een actieplan dat erop gericht is de verslaglegging over en de controle van de bestanden alsmede de controle van de schepen te verbeteren.

Maar dat is duidelijk niet genoeg. De bestanden, met name in het oostelijk deel van de Middellandse Zee, blijven gevaarlijk laag en het zeer reële gevaar bestaat dat we spoedig getuige zullen zijn van het uitsterven van deze bedreigde soort.

De Conferentie van de partijen bij CITES moet dus besluiten blauwvintonijn op te nemen in bijlage I van de overeenkomst en de lidstaten en de Commissie moeten meer doen om de illegale visserij te bestrijden en toe te zien op de naleving van de overeengekomen beperkingen en quota.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, wat betreft het mogelijke vangstverbod voor blauwvintonijn in de Middellandse Zee, vrees ik dat de legale visserij hiermee wordt vervangen door de illegale en de goeden voor de kwaden moeten betalen.

In Catalonië staan honderden arbeidsplaatsen op het spel. De vangstmethoden die er worden toegepast, getuigen van respect voor de vis, en zowel het beheer van de visvangst zelf als van de commerciële activiteiten is volledig gereguleerd en staat onder strikte controle.

Sinds 2006 is de vangst van blauwvintonijn in het oostelijk deel van de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee verminderd van 30 000 tot 13 500 ton. De minimummaat is gestegen van 10 naar 30 kg, en terwijl we eerst een vangstseizoen van 11 maanden hadden, hebben we nu een gesloten seizoen van 11 maanden.

Tot slot, mijns inziens bestaat er tussen de internationale deskundigen geen consensus over de vraag of de blauwvintonijn met uitsterven wordt bedreigd. Wanneer je kijkt naar de grootte van de populatie over de periode van 1970 – toen die voor het eerst werd geregistreerd – tot 2010, dan ligt die tussen 21 en 30 procent, dus duidelijk boven de 15 procent van bijlage 1 van CITES.

Carmen Fraga Estévez (PPE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, ook ik zou graag willen spreken over commerciële vissoorten en wil hier heel duidelijk maken dat het beheer en de instandhouding van deze soorten al in goede handen is bij de regionale visserijorganisaties. Je hoeft de CITES-overeenkomst maar door te bladeren om te zien dat ze misschien is bedoeld voor olifanten en poolberen, maar natuurlijk niet voor commerciële vissoorten.

Ik ben niet tegen het beschermen van de blauwvintonijn, natuurlijk niet, al het was het maar voor het belang van deze vis voor de visserijvloot. Maar ik denk wel dat eventuele maatregelen moeten worden genomen door de organisaties die zowel op het terrein van visserijbeheer als wetenschappelijk onderzoek over de beste deskundigen beschikken. Het is niet voor niets dat het CITES-comité extern advies moet vragen wanneer het voorstellen met betrekking tot deze soorten ontvangt.

Daarom meen ik dat het voorstel om de blauwvintonijn in bijlage 1 van CITES op te nemen, grond mist en ook niet nodig is, omdat de noodzakelijke maatregelen al door ICCAT zijn opgelegd. Ook is het voorstel onrechtvaardig, omdat een vloot die net is begonnen met het leveren van een enorme inspanning om te komen tot vangstreductie, hierdoor nodeloos wordt benadeeld, en zelfs contraproductief, omdat het de aanzet kan geven voor het ontstaan van een oncontroleerbare zwarte markt in blauwvintonijn.

Ik begrijp dat het publiek in het algemeen en, zoals we vandaag zien, het Parlement in het bijzonder, door milieu-NGO's onder enorme druk wordt gezet. Daarom heeft mijn fractie besloten om, bij wijze van compromis tussen het voorstel van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid en degenen die menen dat het visserijbeheer niet uit de handen van de regionale visserijorganisaties mag worden gegrist, het voorstel te doen om deze vissoort in bijlage 2 op te nemen. Ons voorstel is overigens wél gebaseerd op de wetenschappelijke aanbeveling van de FAO om de blauwvintonijn alleen op te nemen in bijlage 2, waaruit blijkt dat velen niet eens het FAO-rapport hebben gelezen.

Catherine Bearder (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik verwelkom de garanties die we hier vanavond hebben gekregen dat de EU geen voorstellen zal steunen die leiden tot een toename van de illegale ivoorstroperij, maar tot mijn verbijstering hoor ik de Commissie vervolgens verklaren dat alle voorstellen om de Afrikaanse olifant te degraderen van bijlage I naar bijlage II van CITES, objectief moeten worden beoordeeld volgens de door CITES vastgestelde regels.

Deze twee verklaringen zijn in strijd met elkaar. Iedere discussie over afzwakking van de bescherming van olifanten op grond van de CITES-overeenkomst wordt door stropers opgevat als een groen licht en geeft hun de hoop dat er spoedig een markt ontstaat voor hun illegale en op wrede wijze verkregen goederen.

Zambia en Tanzania handelen in strijd met de CITES-overeenkomst aangezien ze hebben nagelaten alle landen waar de olifant voorkomt te raadplegen zoals voorgeschreven in resolutie 9.24 van de criteria die op

grond van CITES gelden voor het indienen van amendementen. We verwachten van de Commissie en de Raad dat zij ervoor zorgen dat de bepalingen van CITES en het overeengekomen moratorium worden nageleefd. Hoe willen ze, om te beginnen, voorkomen dat de illegale voorstellen van Tanzania en Zambia op de agenda worden gezet?

Antonello Antinoro (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik geloof dat ik met voldoende overtuiging kan zeggen dat de interventie van de voorzitter van de Commissie visserij, mevrouw Fraga Estévez, technische informatie bevatte waarvan wij doen alsof we er niet van op de hoogte zijn of die ons waarschijnlijk echt niet bekend is.

Zij heeft gezegd wat de aanbeveling van de FAO is, wat de waarheid is en wat er gedaan moet worden. Al het overige is manipulatie en beïnvloeding van dit Parlement en veel van zijn leden. Laten we niet vergeten dat de politiek soeverein moet zijn en dat wij het gepush en de druk van economische groepen die waarschijnlijk iets anders willen, buiten de deur moeten houden.

We weten dat de prijs van tonijn de afgelopen twee jaar gedaald is, we weten dat we limieten hebben gesteld waardoor al een beperking van 40 procent is gerealiseerd. Al het overige is gebaseerd op onderzoeken waarvan niemand van ons zeker weet of ze wel kloppen en is manipulatie van de kant van economische krachten die waarschijnlijk precies het tegenovergestelde willen van wat wij nastreven, namelijk de prijs van tonijn buitensporig laten stijgen en ervoor zorgen dat de rekening uiteindelijk alleen wordt betaald door de kleine economieën van kleine vissersvloeden, waarvan zoveel regio's van ons prachtige Europa afhankelijk zijn.

Verder zou ik de Commissie en de commissaris – ook in het licht van het feit dat de nieuwe Commissie een minister van Buitenlandse Zaken heeft met meer titels dan in het verleden – willen aanraden ervoor te zorgen dat overeenkomsten worden gesloten met andere, niet-Europese landen, zodat het verbod op de tonijnvisserij niet alleen voor Europa geldt, en te proberen de prijzen te beheersen, ook voor niet-Europese landen.

Het mag duidelijk zijn dat het amendement van mevrouw Fraga Estévez en alles wat daaruit volgt met betrekking tot bijlage II, onze steun heeft.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) Afgelopen november heeft het ICCAT strenge beperkende maatregelen aangenomen voor de vangst van blauwvintonijn: een vangstvermindering in 2010 van 22 000 naar 13 500 ton, en beperkte visvangst tussen 15 mei en 15 juni voor visvangst met ringzegen. Ambitieuze maatregelen zonder precedent, in de woorden van de toenmalige commissaris Joe Borg. Deze besluiten werden genomen naar aanleiding van de laatste wetenschappelijke adviezen over deze soort, en het effect ervan moet nog in 2010 worden geëvalueerd.

Het heeft dan ook geen enkele zin nieuwe beperkende maatregelen in te voeren die de sector in economisch en sociaal opzicht benadelen, temeer daar deze zich in een zeer ernstige crisis bevindt. Ik doel dan onder meer op maatregelen als het opnemen van de blauwvintonijn in bijlage I. De visserijsector heeft een dynamisch evenwicht nodig tussen zijn drie pijlers: het milieu, het economische aspect en het sociale aspect.

Milieu-eisen moeten wetenschappelijk onderbouwd zijn. Dat is overigens al vastgesteld tijdens de bijeenkomst van het ICCAT, waaraan de Europese Unie actief heeft deelgenomen. Met het oog daarop zou het opnemen van de blauwvintonijn in bijlage I een ernstig precedent betekenen als het gaat om het niet respecteren van de eis voor: ten eerste de wetenschappelijke onderbouwing van het opleggen van beperkingen; en ten tweede het evenwicht tussen de ecologische, economische en sociale pijlers. Daardoor zou de deur worden opengezet voor overhaaste en onevenwichtige besluitvorming en zouden de regels van verantwoord beheer met voeten getreden worden.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik denk dat het voorstel van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid om de blauwvintonijn op te nemen in bijlage I van de CITES een te radicale maatregel is. Ik wil hier dan ook drie voorwaarden aan verbinden die naar mijn mening een redelijk compromis vormen.

De eerste betreft het onafhankelijke, wetenschappelijke advies dat in oktober 2010 moet worden gepubliceerd en dat tijdens de CITES-bijeenkomst in september 2011 moet worden goedgekeurd. Ik denk dat dit wetenschappelijke advies van essentieel belang is. We moeten de zekerheid hebben dat het voortbestaan van de soort werkelijk wordt bedreigd, voordat we een radicaal besluit nemen over de vangst van en de handel in de blauwvintonijn.

Ten tweede is het essentieel de garantie te hebben dat Verordening (EG) nr. 865/2006 betreffende de CITES zodanig wordt gewijzigd dat er een algemene ontheffing geldt voor de interne handel in blauwvintonijn. Deze wijziging betekent dat we krijgen wat we allemaal willen: het voortbestaan van onze kleinschalige kustvisserij, met name aan de Middellandse Zee.

Ten derde ben ik van mening dat, zodra we besluiten tot opname van de soort in bijlage I, een financiële bijdrage van de Europese Unie voor de vissers en reders die door de besluiten worden getroffen, onontkoombaar is.

Tot slot zou dit besluit, indien het wordt aangenomen onder de voorwaarden die ik zojuist heb genoemd, vergezeld moeten gaan van significant strengere controles om de illegale visvangst te bestrijden. Het is onder deze voorwaarden, en onder deze voorwaarden alleen, dat ik kan instemmen met de opname van de blauwvintonijn in bijlage I van de CITES. Zonder deze waarborgen blijft opname in bijlage II over als de minst slechte oplossing, om niet te zeggen de beste oplossing.

Esther de Lange (PPE). - Voorzitter, wij kunnen het ons niet veroorloven het verlies aan biodiversiteit te negeren. Dat hadden mijn woorden kunnen zijn, maar het zijn die van de Europese Commissie, van milieucommissaris Dimas, om precies te zijn, bij de presentatie, vorige maand, van een mededeling over biodiversiteit.

En ik neem aan dat de nieuwe Commissie dit net zo ziet en het belang van biodiversiteit net zo zwaar inschat. Als dat niet zo is dan hoor ik dat natuurlijk graag. Juist gezien die betrokkenheid van de Europese Commissie bij die biodiversiteit verbaast het mij dat juist die Commissie aan de ene kant vol inzet op het behoud van soorten en het terugdringen van het verlies aan biodiversiteit, terwijl diezelfde Commissie nu de moed niet heeft - of nog niet heeft - om onomwonden voor te stellen een bedreigde soort als blauwvintonijn op te nemen in bijlage I van CITES. Dat horen toch twee kanten van dezelfde medaille te zijn. En natuurlijk moeten wij dan vissers die bonafide werken financieel bijstaan om deze ingreep te doorstaan. Dat ben ik met de vorige spreker eens. En daarnaast moeten wij de illegale vangst van tonijn harder aanpakken.

Maar, geachte Commissie, ik ga nog een stap verder. Voor mij is CITES en in het bijzonder de blauwvintonijn een *testcase*. Een *testcase* om te weten of u als Commissie in staat bent de daad bij het woord te voegen. Een *testcase* ook om te zien of deze nieuwe Commissie leiderschap kan tonen of dat zij permanent haar oren zal laten hangen naar de lidstaten die het hierover niet eens zullen worden, dat weten wij. En om niet te blijven hangen in bewoordingen en mededelingen, maar om daadwerkelijk actie te ondernemen.

Ik heb zojuist uw woorden aangehaald, u zegt bereid te zijn dit te doen, het is nu tijd om over te gaan van woorden naar daden en ik zou zeggen, Commissie, begin dan met die blauwvintonijn.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Als wij de visserij gewoon maar haar gang laten gaan, zal de tonijnstand snel worden uitgeput en zal deze vissoort uitsterven. Maar, mijnheer de Voorzitter, evenzeer geldt dat als wij een algeheel verbod plaatsen op de tonijnvangst, dat wij deze vissers, de visgemeenschap, hun gezinnen en de gemeenschappen die ervan afhankelijk zijn, de afgrond in helpen.

Naar mijn mening zijn dit twee extremen: wij moeten noch de tonijnstand uitputten, noch een sector om zeep helpen die daar volledig afhankelijk van is. Tussen deze twee extremen ligt echter een andere koers die wij kunnen varen, namelijk die van het compromis. Het is mogelijk om de visserij veel meer te controleren dan vroeger, zonder dat deze echter in zijn geheel hoeft worden stopgezet.

Daarom geloof ik dat het plaatsen van de tonijn op bijlage I van de CITES-overeenkomst een extreme maatregel is, die wij moeten vermijden. Het zou veel verstandiger zijn om het voorstel van de ICCAT te volgen, die de quota's voor de visvangst voor jaren heeft gereduceerd. Om tot een compromis te komen, zouden wij de tonijn ook op bijlage II van de CITES-overeenkomst kunnen plaatsen.

Mijnheer de Voorzitter, als wij willen voorkomen dat de tonijnstand wordt uitgeput, hoeven wij niet de vele vissers die daar afhankelijk van zijn, te ruïneren. Het is mogelijk om de twee belangen met elkaar te verzoenen.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, neemt u mij deze woordspeling niet kwalijk, maar ik denk dat dit voor velen van ons een catch-22-situatie is: als we de visvangst, met name die van blauwvintonijn, verbieden, verliezen vissers hun bestaan en als we dat niet doen, valt er niets meer te vissen.

Een van de hoofdelementen is volgens mij het wetenschappelijk bewijs – een punt dat bij veel van onze debatten telkens weer aan de orde komt. Er is gezegd dat het wetenschappelijk bewijs niet betrouwbaar genoeg, niet uitgebreid genoeg en niet actueel genoeg is.

Ik zou de Commissie en de Raad willen vragen of ze blij zijn met het wetenschappelijk bewijs dat wordt geproduceerd? U kunt zich namelijk wel beroepen op wetenschappelijk bewijs maar het volgende moment dient zich iemand aan met een afwijkende aanbeveling van andere wetenschappers.

Ik denk dus dat dit een belangrijk element van deze kwestie is en ik wil graag weten wat de Commissie en de Raad hierover te zeggen hebben.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). - (ES) Mijnheer de Voorzitter, we hebben hier vandaag gehoord hoe een verband werd gelegd tussen de illegale visserij en de maffia. Ook ik wil me krachtig uitspreken voor een sector die vaak heeft laten zien op een verantwoorde wijze te functioneren.

Ik ben vóór controle op de visserij. Ik ben ook vóór het ondernemen van actie tegen maffiagroepen. Maar dat is voor mij geen reden om de blauwvintonijn in bijlage 1 op te nemen.

De Baskische vloot, die zwaar door dit besluit zal worden getroffen – als het tenminste wordt genomen – heeft in het verleden laten zien op verantwoorde wijze te vissen. Zo is ten behoeve van het voortbestaan van de sector in een enkel geval voor andere visgronden zelfs om een tijdelijke staking van visserijactiviteiten gevraagd, bijvoorbeeld voor ansjovis.

We moeten luisteren naar wat de ICCAT zegt, die in 2009 restrictievere en sterkere beheersmaatregelen heeft vastgesteld, conform de aanbevelingen van het Wetenschappelijk Comité.

Ik breng in herinnering dat voor 2010 een vangstquotum van 3 500 ton is vastgesteld. Dat was in 2009 nog 22 000 en in 2006 32 000 ton. Daarom kwam men tot het compromis om zo nodig nieuwe beheersmaatregelen te nemen.

Ik ben geen voorstander van het opnemen van de blauwvintonijn in bijlage 1, omdat dit tal van sectoren zou kunnen schaden, waaronder de kleinschalige visserij, die vandaag buiten beschouwing is gelaten. We zouden dit alleen moeten steunen wanneer genoemde maatregelen niet effectief blijken.

Franz Obermayr (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, als Europeaan uit het Alpengebied wil ik van het water weer overstappen op het land. Ik wil de Commissie graag een verzoek voor Doha meegeven ten aanzien van het voorstel voor een verplichting tot identificatie. Zoals bekend, bestaat er voor roofvogels die gefokt zijn - ik denk hierbij aan valken - een identificatieverplichting als ze worden verhandeld. De dieren zijn geregistreerd, geringd of als het om grotere dieren gaat gechipt, zodat ze indien nodig kunnen worden geïdentificeerd. Zonder identificatie kunnen ze niet worden verhandeld.

Dan nu mijn punt. Voor andere diersoorten die bedreigd zijn of worden gefokt, zoals de lynx in Midden-Europa, bestaat deze verplichting niet. Daardoor kan het gebeuren dat vrijlopende, ontsnapte of verhandelde dieren niet gemerkt zijn waardoor ze niet precies geïdentificeerd kunnen worden. Dat is slecht voor zowel gedragsonderzoek als onderzoek naar de bestanden en uiteraard werkt dit tevens illegale handel in de hand. Ik stel derhalve voor om deze identificatieverplichting als een zinvolle bijdrage aan het debat mee naar Doha te nemen.

Mairead McGuinness (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik ben naar het Parlement gekomen om het een en ander te leren, althans dat hoopte ik. Dit debat heeft namelijk twee zeer valide kanten, met name wat betreft blauwvintonijn.

Ten eerste wil ik het volgende punt naar voren brengen: we hebben het gehad over illegale visserijpraktijken, maar het lijkt mij dat het lieden die zich met illegale praktijken bezighouden, niets kan schelen in welke bijlage iets staat. Ze gaan gewoon door totdat wij effectief toezicht kunnen uitoefenen op de naleving van de regels en voorschriften.

Aan de ene kant zien we de logica van opneming in bijlage I, maar er spelen ook sociaaleconomische kwesties. Ik denk dat we ons op de resultaten moeten richten.

Er is de kwestie van de teruggooi en de gevolgen die opneming van deze kwestie in bijlage I heeft voor vissers. Ik neig naar het standpunt dat deze kwestie niet in bijlage I moet worden opgenomen en dat opneming in bijlage II beter zou zijn, maar ik zal het daar later nog met collega's over hebben en het binnen onze fractie bespreken. Zo zie je maar dat er zelfs na een lang en goed debat als dit nog steeds zaken onduidelijk zijn, althans als ik naar mezelf kijk.

Giovanni La Via (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, gezien de controversiële wetenschappelijke gegevens die we van verschillende kanten hebben gehoord en gezien het tonijnbestand

– dat zeker nog niet van een dusdanig laag niveau is, ook niet als je uitgaat van het somberste scenario, dat verplichte opnemings in bijlage I gerechtvaardigd zou zijn – denk ik niet dat een dergelijke restrictieve maatregel de beste oplossing is, zelfs met de beperkingen die blijkbaar aan bepaalde gebieden zouden worden gesteld met betrekking tot de visserij.

De afgelopen jaren hebben we ingezet op het verminderen van de hoeveelheid tonijn waarop door gespecialiseerde bedrijven wordt gevestigd. Mijns inziens moeten we in die richting doorgaan, tonijn in bijlage II laten en vermijden dat we al te voortvarend te werk gaan, wat buitengewoon gevaarlijk zou zijn voor bepaalde gebieden en voor bedrijven in deze sector.

Silvia Iranzo Gutiérrez, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (ES) Om te beginnen wil ik alle afgevaardigden danken voor hun inbreng en de zeer nuttige bijdrage die ze daarmee leveren aan de vorming van het gemeenschappelijk standpunt dat de Europese Unie tijdens de komende Conferentie van de Partijen bij CITES zal innemen. De grote meerderheid heeft laten weten CITES een valide instrument voor de instandhouding van bedreigde soorten te vinden.

Zoals ik in het begin van dit debat heb gezegd, zal de Raad na ontvangst van het Commissievoorstel zijn standpunten kunnen formuleren ten aanzien van de verschillende punten op de agenda van de conferentie die betrekking hebben op de belangrijkste bedreigde diersoorten. Hier is bijvoorbeeld gesproken over tijgers en olifanten – afgevaardigde Bearder – over de ijsbeer – afgevaardigde Liotard – maar toch vooral over de zaak van de blauwvintonijn, die door de overgrote meerderheid van de afgevaardigden in hun inbreng wordt genoemd. Ten aanzien van deze zaak hebben we uiteenlopende opvattingen gebaseerd op verschillende argumenten gehoord.

De Raad is natuurlijk op de hoogte van de resultaten van de laatste vergadering van het Wetenschappelijk Comité van de Internationale Commissie voor de instandhouding van Atlantische tonijnen (ICCAT), gehouden in oktober 2009, en ook van de aanbevelingen van de groep van onafhankelijke deskundigen van de FAO, van december 2009. De Raad is zich dus terdege bewust van de implicaties van het voorstel voor het opnemen van blauwvintonijn in de bijlagen van CITES, en niet alleen voor de instandhouding van de soort, maar ook voor behoud van de traditionele vangstmethoden die in enkele sectoren worden toegepast en waarvan is gebleken dat het gaat om duurzame visserijmethoden. De Raad zal daarom alle elementen zorgvuldig afwegen alvorens een standpunt in te nemen.

Tot besluit wil ik de geachte afgevaardigden nogmaals namens het fungerend voorzitterschap danken voor hun bijdragen in deze beslissende fase van de vorming van het EU-standpunt voor de komende CITES-conferentie. Ik zal de inhoud van uw bijdragen, en uw grote belangstelling voor de kwesties die in Doha aan de orde zullen komen, met genoeg aan de Raad doorgeven. Het Spaanse voorzitterschap heeft zich gecommitteerd aan de instandhouding en het duurzaam beheer van de bedreigde diersoorten. Wij weten dat het voorzitterschap en de Raad daarbij op de volledige steun van het Parlement kunnen rekenen.

Paweł Samecki, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik opmerken dat ik alle waardering heb voor de bijdragen van de sprekers over de doelstellingen in de aanloop naar de conferentiebesprekingen.

Ik verzeker u dat de Commissie voorstander is van duurzame handel ten behoeve van zowel de biodiversiteit als ook de gemeenschappen die in harmonie met de betreffende soorten moeten leven.

Vervolgens heb ik een paar specifiekere kanttekeningen in verband met uw opmerkingen. Ten eerste, zoals ik al heb uitgelegd, wordt het algemene standpunt van de Commissie over blauwvintonijn zeer binnenkort aangenomen. Dit is een belangrijk punt omdat het vooral betrekking heeft op de vangsten door de vissersvloot van de EU. Men was van mening dat het beter is dat niet de vertrekkende Commissie maar de nieuwe Commissie een duidelijk standpunt inneemt over deze kwestie omdat het aan de nieuwe Commissie is om het EU-standpunt tijdens de conferentie te verdedigen of te steunen.

Ik heb er alle vertrouwen in dat dit voorstel kan zorgen voor een duurzame toekomst voor deze soort alsook voor de daaraan verbonden visserijsector. Hiervoor zullen het kortetermijnperspectief en het perspectief voor de lange termijn op elkaar afgestemd moeten worden. Maar wat betreft de specifiekere onderdelen en de kwesties die de geachte afgevaardigden aan de orde hebben gesteld, wat betreft de steun die de getroffen vissers eventueel kan worden geboden, denk ik dat het goed is te benadrukken dat de Commissie bereid zou zijn te onderzoeken wat de mogelijkheden zijn om een maximum aan steun te bieden, maar we mogen niet vergeten dat er voor diverse jaren nieuwe begrotingstoeuwijzingen zijn vastgesteld en dat we de financiële gevolgen moeten beoordelen bij een strakke financiële begroting voor het perspectief 2007-2013.

Er is één specifieke kwestie met betrekking tot het voorstel om blauwvintonijn op te nemen in bijlage II en ik denk dat het van belang is erop te wijzen dat CITES zeer specifieke bepalingen bevat die in het geval van opneming in bijlage II zouden gelden. Er zouden een heleboel juridische en technische discussies volgen over de vraag wat opneming in bijlage II eigenlijk zou betekenen. De praktische gevolgen van opneming in bijlage II zijn onduidelijk. We moeten dus zien na te gaan wat de praktische gevolgen zijn als we blauwvintonijn in bijlage II opnemen.

Wat de vraag over olifanten van mevrouw Bearder betreft: de moties van Tanzania en Zambia bevatten proceduregebreken maar bij onze juridische beoordeling zijn deze gebreken niet voldoende om deze moties al bij voorbaat op procedurele gronden af te wijzen.

Tot slot wil ik ingaan op de vraag van de heer Kelly. Is de Commissie blij met het wetenschappelijk bewijs inzake diverse kwesties? Ik denk dat het voor de Commissie moeilijk is wetenschappelijk bewijs in twijfel te trekken aangezien dat zou betekenen dat de Commissie over meer capaciteit op het gebied van wetenschap of onderzoek beschikt dan de onderzoeksinstituten en dat is niet het geval. Daarom is het soms heel moeilijk om een standpunt in te nemen over het wetenschappelijk bewijs.

De Voorzitter. - Er zijn zeven ontwerp-resoluties⁽²⁾ ingediend overeenkomstig artikel 115, lid 5, van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt woensdag om 12.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Sergio Berlato (PPE), schriftelijk. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het debat dat we vandaag voeren over de 15de bijeenkomst van de Conferentie van de partijen bij de CITES-overeenkomst, in maart, is van bijzonder belang voor een verstandig gebruik van de wilde flora en fauna.

De ontwerp-resolutie over dit onderwerp lijkt over te hellen naar een verbod op het gebruik van vele hulpbronnen. Ik denk daarbij met name aan het voorstel om mediterrane rode koraal op te nemen in bijlage II van de CITES-overeenkomst. Ik wil erop wijzen dat er volgens de wetenschappelijke gemeenschap geen gevaar is dat soorten uit de Coralliidae-familie uitsterven, gezien de overvloedige aanwezigheid van deze soorten in alle wateren waarin ze voorkomen. Het opnemen van koraal in bijlage II lijkt dan ook een buitensporige maatregel die niet gestoeld is op wetenschappelijk bewijs. De handel in rode koraal is een belangrijke bron van inkomsten in grote delen van het Middellandse Zeegebied. Als deze soort in CITES wordt opgenomen, zou dat aanzienlijke gevolgen hebben voor de economieën van talloze landen – waaronder Italië – met alle onrust onder de bevolking en verlies van werkgelegenheid die dat teweegbrengt.

Om deze redenen zijn wij tegen opneming van deze soorten in bijlage II van de CITES-overeenkomst. Voorts zou ik de Europese Commissie willen vragen het standpunt te heroverwegen dat zij tot nu toe heeft ingenomen en dat meer het resultaat lijkt te zijn van buitensporig milieuextremisme dan van een weloverwogen wetenschappelijke analyse.

Clemente Mastella (PPE), schriftelijk. – (IT) Europa heeft altijd oog gehad voor problemen in verband met overexploitatie van in het wild levende dier- en plantensoorten en de illegale handel daarin.

We moeten echter niet vergeten dat CITES zijn besluiten moet baseren op resultaten en wetenschappelijke gegevens van de geëigende internationale organen. Twee punten in het bijzonder liggen gevoelig: het voorstel de soorten Corallium spp. en Paracorallium spp. op te nemen in bijlage II, en het verzoek de blauwvintonijn op te nemen in bijlage I.

Ten aanzien van koraal achten wij het onze plicht opnieuw onze bezwaren te berde te brengen in het licht van het negatieve advies dat half december 2009 is uitgebracht door de wetenschappelijke beoordelingsgroep van de Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN (FAO). Daaruit kwam naar voren dat er geen gegevens over de achteruitgang van de betreffende soorten waren die hun opneming in bijlage II zouden rechtvaardigen. Het concurrentievermogen van de sector ambachtelijke koraalproducten, die van groot belang is voor de economie en de werkgelegenheid in sommige delen van Italië (Alghero, Trapani, en met name Torre del Greco), zou door dat alles ernstig ondermijnd worden.

---

(2) Zie notulen.

Wat tonijn betreft: er zijn landen, zoals Frankrijk en Italië, die in hoge mate belang hebben bij de blauwvintonijnvisserij en dus ook bij de bescherming van deze soort zodat ze duurzaam kan worden geëxploiteerd. We kunnen ons achter deze ontwerp-resolutie scharen, maar vragen wel dat als voorwaarde voor de opnemings wordt gesteld dat de tenuitvoerlegging van het besluit met twaalf tot achttien maanden wordt uitgesteld en dat wordt voorzien in compensatie voor de sector.

Véronique Mathieu (PPE), *schriftelijk*. – (FR) In tegenstelling tot de indruk die enkelen proberen te wekken, is de CITES geen instrument om de handel te verbieden. Het doel van de overeenkomst is vooral te waarborgen dat de internationale handel geen bedreiging vormt voor het voortbestaan van in het wild levende dier- en plantensoorten. Twee weken geleden heb ik de gelegenheid gehad de Namibische minister van Milieu en Toerisme te ontmoeten. Door aan de olifant in Namibië een werkelijke monetaire waarde toe te kennen en daardoor de opzet van een streng gereguleerde handel in olifanten mogelijk te maken, zijn er momenteel voldoende voorwaarden voor een goed beheer en bescherming tegen stropen. Dankzij deze maatregelen is het aantal exemplaren van deze soort, waarvan het voortbestaan niet wordt bedreigd, sterk toegenomen. In het licht hiervan wil ik u oproepen het voorstel van Tanzania en Zambia om de Afrikaanse olifant te verplaatsen van bijlage I naar bijlage II van de CITES te steunen, en het voorstel van Kenia te verwerpen.

Edward Scicluna (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik geloof sterk in duurzame ontwikkeling en ik trek niet in twijfel dat de blauwvintonijn overbevist is en moet worden beschermd. In gevallen waarbij het onmogelijk is talloze stropers en jagers onder controle te houden, met name in ontwikkelingslanden, is CITES met succes ingezet om exotische soorten tegen uitsterven te beschermen. Maar is hier sprake van dezelfde situatie?

De blauwvintonijn van het noordoostelijk deel van de Atlantische Oceaan wordt overbevist door een handvol trawlerbedrijven, die ieder duizenden tonnen vangen. Deze trawlerbedrijven zijn afkomstig uit grote EU-landen: Frankrijk, Spanje en Italië. De EU heeft geen internationale milieu-instantie nodig om haar te helpen de visserij zoals die in haar lidstaten wordt uitgeoefend, onder controle te houden.

We moeten natuurlijk pragmatisch zijn. Als de internationale politieke opinie betekent dat we niet kunnen voorkomen dat de blauwvintonijn binnen CITES in een lijst wordt opgenomen, moeten we ons gezond verstand en ons gevoel voor verhoudingen gebruiken door de soort in bijlage II op te nemen, zoals door een groep van deskundigen van de FAO is voorgesteld. Als we de blauwvintonijn opnemen in bijlage I van CITES, kost dit de economie van mijn land bijna 2 procent bbp. Het komt op hetzelfde neer als wanneer we van Schotland zouden verlangen dat het zijn hele zalmindustrie in één klap opheft. Bijna 1 procent van de beroepsbevolking zou dan zonder werk komen te zitten.

13. EFRO: subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde is het verslag over het voorstel voor een verordening (EG) nr.../2009 van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1080/2006 betreffende het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling wat betreft de subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen [COM(2009)0382 - C7-0095/2009- 2009/0105(COD)] - Commissie regionale ontwikkeling. Rapporteur: Lambert van Nistelrooij (A7-0048/2009).

Lambert van Nistelrooij, *rapporteur*. – Het Parlement is dynamisch; van de vis en de CITES gaan we naar de mens; want ook daar is het van belang dat er op een verantwoorde manier mee wordt omgegaan. Ik ben blij dat wij vandaag de EFRO-verordening voor de huisvesting van mensen in een moeilijke positie, van gemarginaliseerde groepen in de gehele Unie, kunnen aanpassen.

Ik ben ook blij dat wij vorige week in eerste lezing een akkoord hebben weten te bereiken over een heleboel problemen die zich in juridische zin in het kader van het Verdrag van Lissabon hebben voorgedaan. Met elkaar hebben wij een formulering gevonden voor de eerste aanpassing van wetgeving onder het Verdrag van Lissabon, de eerste aanpassing van wetgeving in deze nieuwe legislatuur van het Parlement. Een hele reeks andere voorstellen zijn geblokkeerd, maar dit voorstel gaat het halen. Ik dank dan ook met name de collega's voor de druk die zij hebben uitgeoefend; met elkaar hebben wij gezegd: "dit was eigenlijk al een akkoord onder het Verdrag van Nice". Er was echter onvoldoende vooruitgang. Het werd gekoppeld aan andere dossiers en daardoor werd er onder het Zweedse voorzitterschap geen akkoord bereikt.

Dit jaar is er evenwel sprake van een nieuwe situatie, want 2010 is het Europees jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting, het jaar bij uitstek om dit soort instrumenten te effectueren. Ik heb dus samen

met anderen grote druk uitgeoefend om het dossier juist nu rond te krijgen, *just in time*, net op tijd zou ik willen zeggen.

Maar ik ben ook blij en content dat de projecten die oorspronkelijk bedoeld waren voor probleemgroepen in de stedelijke gebieden, nu ook in landelijke gebieden ten uitvoer kunnen worden gelegd. Bovendien gaat de regeling voor alle landen in de Europese Unie gelden.

Bij de cohesie gaat het nog steeds om een samenstel van sociale cohesie, economische cohesie en ook territoriale cohesie; in dit voorstel wordt bij uitstek de sociale dimensie, de sociale cohesie gehonoreerd. Ik heb in het hele overleg ook een aantal accenten kunnen leggen en ik noem ze nog een keer: 1. de uitbreiding naar alle EU-staten, naar alle 27 lidstaten van de Europese Unie. 2. de criteria van duurzaamheid en 3. de opstelling van nadere criteria voor de integratie van dit soort bouwprojecten in de samenleving; veel van de huidige locaties voldoen namelijk niet aan de criteria, zijn slechte huisvesting op slechte plekken. Herbouw op slechte plekken lost niets op. Besteding van de middelen - en dan praten wij over zo'n half miljard per jaar dat binnen de regionale fondsen kan worden besteed - alleen is onverantwoord, als wij niet kiezen voor goede locaties; vandaar de formulering van nadere criteria.

Natuurlijk lost een en ander de problematiek van die 9 miljoen Roma niet op, maar huisvesting is essentieel, de fysieke component is belangrijk en de landen kunnen er nu mee aan de slag. Ik verzoek de Europese Commissie, de scheidend commissaris, een antwoord te geven op de vraag of wij over de invulling van het geheel nader worden geïnformeerd en hierbij worden betrokken.

Tot slot, in mijn vorige functies was ik onder meer verantwoordelijk voor de woonwagenproblematiek in Nederland en ik heb gezien hoe moeilijk ermee werd omgegaan. Ik heb bezoeken gebracht aan Roemenië en andere landen in Oost-Europa en ik herken daar veel van terug. Ik vind het heel erg goed dat wij nu dit besluit kunnen nemen. Zonder goede huisvesting, goede plekken én aanvullend sociaal beleid, opleiding, werkgelegenheid, komen wij er niet. Ik ben heel blij dat wij dit kunnen doen en ik dank iedereen voor de prettige samenwerking in de afgelopen maanden.

Paweł Samecki, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het voorstel waarover we vandaag debatteren, is een tastbaar bewijs van de betrokkenheid van alle EU-instellingen om de integratie van sterk gemarginaliseerde en achtergestelde gemeenschappen op alle niveaus van de samenleving te bevorderen. Het voorstel komt tegemoet aan het verzoek van het Parlement en de Raad en bevestigt dat de Structuurfondsen niet alleen een rol kunnen spelen in de vorm van financiële bijdragen maar ook door een geïntegreerde benadering van sociale en economische omstandigheden in gemarginaliseerde gemeenschappen te bevorderen.

Het voorstel richt zich specifiek op de Romabevolking, die in Europa tien miljoen mensen telt. Overeenkomstig de gemeenschappelijke basisbeginselen voor de integratie van de Roma sluit het voorstel andere gemarginaliseerde groepen in vergelijkbare sociaaleconomische omstandigheden echter niet uit.

Het huidige compromisvoorstel breidt huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen uit tot alle 27 lidstaten en niet alleen tot de EU-12 zoals de Commissie aanvankelijk voorstelde. Het bestaande artikel 7 geldt alleen voor huisvestingsprojecten in stedelijke gebieden, terwijl in het amendement wordt voorgesteld om huisvestingsprojecten ook in plattelandsgebieden mogelijk te maken. Deze uitbreiding is verdedigbaar aangezien de meerderheid van de Romabevolking in de EU-12 in plattelandsgebieden woont en niet in stedelijke gebieden.

Op grond van het voorgestelde amendement is zowel de renovatie van bestaande huizen als de bouw van nieuwe huizen subsidiabel. Het is zelfs zo dat de renovatie van huizen van extreem slechte kwaliteit tot een verkwisting van publieke middelen kan leiden. Tijdens de discussie over het voorstel vroeg de Commissie regionale ontwikkeling om een specifieke verwijzing naar de-segregatiemaatregelen. In overweging 6 van het voorstel zijn nu dergelijke de-segregatiemaatregelen opgenomen als voorbeelden van acties die in combinatie met huisvestingsprojecten zouden moeten worden uitgevoerd. Gesegregeerde wijken brengen onveiligheid met zich mee en een slechte toegang tot onderwijs en werkgelegenheid alsook blootstelling aan gewelddadige aanvallen en criminaliteit. Het is absoluut niet ons doel om nieuwe gemarginaliseerde gebieden te vormen, ook al gaat het om fatsoenlijke huizen waarvoor steun uit het EFRO is verleend.

We weten dat veel lidstaten beleid hebben opgesteld voor de integratie van de Romagemeenschappen met de bijzondere nadruk op huisvesting. Het is geen eenvoudige taak om dit beleid ten uitvoer te leggen. De Structuurfondsen kunnen een bijdrage leveren door niet alleen huisvesting te steunen maar vooral acties bedoeld om de productiecapaciteit van deze gemeenschappen te verhogen, bijvoorbeeld door ondersteuning te bieden voor KMO's, vrouwen, ondernemerschapinitiatieven, enzovoorts.

In dit opzicht benadruk ik dat het cohesiebeleid in de eerste plaats tot doel heeft de regionale economieën te doen convergeren door de productiecapaciteit te vergroten.

Zoals u ongetwijfeld weet, zal de nieuwe verordening vergezeld gaan door een verklaring van de Commissie – en ook van de meeste lidstaten – waarin wordt gesteld dat de subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen in de hele Europese Unie krachtens het EFRO uitzonderlijk van aard is. Uit deze uitzonderlijke aard mag in geen geval worden opgemaakt dat het cohesiebeleid algemeen wordt opengesteld voor de financiering van huisvestingsprojecten.

Ik wil nu graag stilstaan bij het voorstel van de Commissie regionale ontwikkeling om een specifieke overweging inzake comitologie in de tekst op te nemen. Ik herinner u er in dit verband aan dat de drie instellingen onderling in principe tot een horizontale oplossing zijn gekomen in de vorm van overgangsregelingen met betrekking tot de comitologie. De verklaring van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over de tenuitvoerlegging van artikel 291 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie heeft tot doel te voorkomen dat er tijdens de overgangperiode, in afwachting van de inwerkingtreding van een nieuwe kaderverordening inzake de comitologie, institutionele discussies ontstaan over ieder afzonderlijk dossier. De Commissie betreurt derhalve de opnemings van de overweging, maar zal de overeenkomst in eerste lezing tussen de medewetgevers – om deze reden – niet blokkeren.

Ik zie uit naar het debat.

Jan Olbrycht, *namens de PPE-Fractie.* – (PL) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag benadrukken dat het voorstel tot wijziging van de verordening dat vandaag behandeld wordt van tweeledige betekenis is. Enerzijds gaat het om concrete problemen van gemarginaliseerde gemeenschappen, zelfs als die term niet helemaal juist is gedefinieerd. Anderzijds introduceert het echter een element dat van groot belang is voor de economie, namelijk de mogelijkheid om huisvesting te financieren uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, een mogelijkheid die in de vorige zittingsperiode van het Europees Parlement nog ernstige meningsverschillen veroorzaakte. Dit is ongetwijfeld een nogal verrassend gevolg van de crisis - enkele jaren geleden nog werden de argumenten van de leden van het Parlement verworpen en uitgaven voor woningbouw uitsluitend geaccepteerd voor de nieuwe lidstaten, terwijl er nu in het licht van de nieuwe economische en financiële omstandigheden overeenstemming is over het inzetten van fondsen voor huisvesting in een scherp omliggende context. Ik ben van mening dat het lopende experiment een bijzonder positief element is en dat we het moeten voortzetten. Ook vind ik dat de uitgaven voor huisvesting net als vandaag een plaats moeten hebben in het toekomstige cohesiebeleid.

Georgios Stavrakakis, *namens de S&D-Fractie.* – (EL) Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik de rapporteur, de heer van Nistelrooij, van harte gelukwensen. Dankzij zijn volharding en geduld tijdens de laatste dialoog heeft hij ervoor kunnen zorgen dat wij vandaag een debat voeren en morgen stemmen over dit belangrijke verslag en aldus kunnen voorkomen dat kostbare tijd verloren gaat met uitstel tot maart.

Dit is een uitermate belangrijk verslag omdat hiermee het toepassingsgebied van de verordening inzake subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen wordt uitgebreid tot het grondgebied van heel de Europese Unie en zich dus niet beperkt tot de nieuwe lidstaten, zoals was voorzien in het eerste voorstel van de Commissie.

Voor zowel de leden van mijn fractie als de leden van onze commissie was het ondenkbaar dat de oude lidstaten niet onder het uitgebreide toepassingsgebied van de verordening zouden vallen. Wij weten immers allemaal dat de huisvesting van gemarginaliseerde gemeenschappen en met name de Roma een ernstig probleem is dat vele sociale aspecten heeft en zich in alle lidstaten van de Europese Unie voordoet.

Wij geloven, mijnheer de Voorzitter, dat het verslag over de uitbreiding van het toepassingsgebied van de verordening inzake huisvestingsprojecten tot heel het grondgebied van de Europese Unie de samenhang versterkt tussen alle regio's, of het nu gaat om oude of nieuwe lidstaten. Op die manier wordt de duidelijke boodschap afgegeven dat bij communautaire financiering het beginsel dat zegt dat sociale problemen overal moeten worden aangepakt, ongeacht de Europese regio waar zij zich voordoen, richtinggevend is.

Karima Delli, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, 2010 is het Europees jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting, en het is in het kader daarvan dat wij, naar ik hoop, het verslag van de heer Van Nistelrooij zullen aannemen. Dit verslag is een belangrijke stap vooruit in de verbetering van de levensomstandigheden van achtergestelde bevolkingsgroepen, doordat projecten voor de renovatie en nieuwbouw van woningen en het bestrijden van energiearmoede in alle lidstaten hierdoor via het EFRO in aanmerking kunnen komen voor communautaire steun.

Op dit voorstel, dat wordt gesteund door de Raad van Europa, wordt al lange tijd gewacht door allen die strijden voor naleving van het recht op integratie van gemarginaliseerde gemeenschappen, en met name van de Roma.

Namens de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie ben ik verheugd over het feit dat de Unie een substantiële bijdrage levert aan de verbetering van de huisvesting van de meest benadeelden. Maar laten we niet stoppen nu we zo goed op weg zijn. Laten we zeer waakzaam zijn ten aanzien van de concrete aanwending van deze fondsen, want deze mogen beslist niet leiden tot uitsluiting van gemarginaliseerde gemeenschappen.

Er zijn immers voorbeelden te over van stedelijke renovatieprojecten, zoals de restauratie van het centrum van Barcelona en de restauratiewerken in de historische binnensteden van de nieuwe lidstaten, waarvan vooral speculanten in de onroerendgoedsector hebben geprofiteerd, door de enorme stijging van de huurprijzen en de bijkomende huurkosten. Hierbij zijn echter de meest benadeelde gezinnen uit de stadscentra verdreven.

Deze mensen moeten absoluut echte, sociale ondersteuning krijgen en toegang tot alle openbare diensten, zoals onderwijs, gezondheidszorg en openbaar vervoer, maar ze moeten – zoals wij tijdens het onderzoek door de commissie hebben voorgesteld – ook voldoende middelen ontvangen om in deze wijken te kunnen blijven wonen en om te voorkomen dat deze wijken alleen voor de rijken betaalbaar zijn.

Het Parlement moet de gerealiseerde projecten evalueren voordat deze fondsen in 2013 worden vernieuwd en het moet worden betrokken bij de uitwerking van toekomstige regelgeving inzake subsidiabiliteit, met name ten aanzien van de transparantie, zodat we er zeker van zijn dat alle kwetsbare gemeenschappen hier werkelijk van profiteren en een duurzaam waardig bestaan kunnen opbouwen.

Oldřich Vlasák, *namens de ECR-Fractie.* – (CS) Geachte Voorzitter, dames en heren. Getto's en achterbuurten kennen we uit eigen ervaring. Er wonen daar mensen met lage inkomens en veelal zijn zij werkloos en afhankelijk van sociale uitkeringen. Deze mensen betalen hun huur, elektriciteits- en waterrekening veelal niet of niet op tijd. Op de straten en binnenplaatsen zwerft er veelal allerlei afval rond. Alle delen van gebouwen en voorzieningen die gezamenlijk zijn of van niemand, verkeren in staat van verval. Uit eigen ervaring weten we dat hier voor het leeuwendeel gemarginaliseerde bevolkingsgroepen wonen. Dergelijke gemeenschappen kunnen uit enkele families of mensen bestaan die in een groter huurpand wonen, maar ook uit een volledige stadswijk met duizenden inwoners. Deze locaties kunnen zich in de binnenstad bevinden, maar ook aan de rand ervan of zelfs geheel buiten de bebouwde kom.

Het is daarom goed dat het dankzij de voorgestelde wijziging mogelijk wordt een groter deel van de uit de Europese fondsen beschikbare middelen uit te trekken voor de woonsituatie van gemarginaliseerde bevolkingsgroepen en dat dit geld niet langer uitsluitend beschikbaar is voor de steden, maar nu ook voor het platteland, ten behoeve van zowel de renovatie van bestaande woningbouw als de bouw van nieuwe woningen. Ik weet echter zeker dat we de problemen van getto's geenszins de wereld uit krijgen louter met fysieke investeringen in de infrastructuur alleen. Want het feit dat afval wordt opgeruimd, gevels worden gerepareerd, de ingang van gebouwen wordt gerenoveerd en gebouwen een verfje krijgen, betekent nog niet dat de locatie in kwestie er over enkele jaren nog steeds zo uitzien zal. Getto's zijn namelijk niet alleen een kwestie van omgeving, van gebouwen, maar ook van de mensen die er wonen. We zullen naar de toekomst toe dus wegen moeten zien te vinden voor een combinatie van deze investeringen met sociaal werk ter plaatse, met inspanningen ter vergroting van de werkgelegenheid onder de mensen in deze getto's, alsook met de ondersteuning van met name jonge mensen aldaar om hen uit de val van de sociale armoede te houden. Alleen op deze manier kunnen getto's en achterbuurten uitgroeien tot volwaardige stadsdelen.

David Campbell Bannerman, *namens de EFD-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, in amendement 1 van deze resolutie over huisvesting wordt voorgesteld het gebruik van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling uit te breiden tot alle lidstaten en niet te beperken tot de lidstaten die in 2004 tot de EU zijn toegetreten. Dit is dus rechtstreeks van belang voor Groot-Brittannië.

Uit de resolutie blijkt duidelijk dat de Romabevolking naast andere bevolkingsgroepen in vergelijkbare sociaaleconomische omstandigheden in het verslag de grootste gemarginaliseerde gemeenschap is die steun ontvangt.

De totale begroting voor het Europees cohesiebeleid bedraagt maar liefst 347 miljard euro voor zeven jaar – dat is meer dan de totale economie van diverse landen.

Mijn kiezers in East Anglia maken zich nu al ernstig zorgen over de omvang van de gemeenschappen van reizigers en zigeuners, met name in Essex. Ze zullen woedend zijn als blijkt dat deze maatregelen tot nog meer massa-immigratie binnen de EU leiden.

In de twaalf jaar sinds de Labourregering in 1997 aan de macht kwam, is de bevolking in Groot-Brittannië al met drieënhalve miljoen toegenomen – dat is de helft van het aantal inwoners van Londen. Gezien het feit ook dat de komende dertig jaar bijna negen van de tien nieuwe Britse huizen – 86 procent – bestemd is voor immigranten, lijken voorstellen als deze opnieuw een bruggenhoofd te vormen voor grootschalige immigratie in Groot-Brittannië. We hebben daar geen ruimte voor. Het heeft niets met racisme te maken, het gaat om ruimte.

Gecontroleerde immigratie door middel van verblijfsvergunningen en visa zijn een goede zaak, maar ongecontroleerde immigratie is een kwalijke zaak, want dat leidt onherroepelijk tot extremisme, en dat willen we geen van allen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, bevordering van huisvestingsprojecten voor gezinnen in bijzonder lastige sociaaleconomische omstandigheden is als zodanig een uitstekend idee. Ook het feit dat stedelijke en plattelandsgebieden nu in gelijke mate profiteren van de steun is sterk toe te juichen. De steun mag echter geenszins uitsluitend aan bepaalde lidstaten en aan bepaalde bevolkingsgroepen worden toegekend, hetgeen immers zou betekenen dat deze groepen duidelijk worden begunstigd. Dat zou schaamteloze discriminatie van andere groepen zijn. Dat is nu echter precies wat dit voorstel doet. Het is voornamelijk gericht op de Romabevolking en op legale migranten.

Verder moet marginalisatie altijd bilateraal worden bestreden - enerzijds door de overheid, anderzijds door de getroffen groepen die zelf ook actief moeten bijdragen aan hun eigen integratie. We moeten tot slot zorgvuldig beoordelen hoe zinvol al deze maatregelen zijn en we moeten beslist 'nee' zeggen tegen begunstiging op grond van etnische criteria.

Livia Járóka (PPE). – (HU) Graag verwelkom ik de aanpassing van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling en graag feliciteer ik collega van Nistelrooij met zijn verslag. Het EFRO financiert verscheidene programma's die de levensomstandigheden van de Roma, de grootste en meest uitgesloten minderheid van Europa, aanzienlijk zouden verbeteren en nu al verbeteren, waarbij andere groeperingen die zich in een soortgelijke maatschappelijke en economische situatie bevinden, ook niet over het hoofd worden gezien.

Het is al geruime tijd een van onze doelstellingen dat de huisvestingsmaatregelen zich niet meer alleen tot de steden moeten beperken, maar zich ook moeten uitstrekken naar de bouw van nieuwe woningen en dat deze subsidies ook beschikbaar moeten komen voor de oude lidstaten, aangezien heel Europa door dit probleem wordt getroffen. Gebieden die aanzienlijk achterblijven bij het regionale gemiddelde en waar getto's zijn ontstaan, belemmeren de ontwikkeling van heel Europa. Een aanzienlijk deel van de Roma leeft verspreid over Europa in kansarme gebieden waarvan de ontwikkeling wordt gesteund met beduidende middelen.

Er is onmiddellijk en gezamenlijk ingrijpen nodig. Met dit doel voor ogen moet op Europees niveau worden overwogen middelen te reserveren uitsluitend om plannings- en statistische eenheden van LAU 1 op het juiste niveau te krijgen. Het is essentieel om een geïntegreerde benadering in de verordening op te nemen waarmee wordt gewaarborgd dat er maatregelen worden getroffen in het kader van bredere en complexe ontwikkeling, waarbij ook de aspecten van onderwijs, economische activiteit en publieke diensten in aanmerking worden genomen. In overeenstemming met de resoluties die het Europees Parlement heeft aangenomen, is er behoefte aan een complex communautair actieplan dat over fracties en zittingsperiodes heen gaat en dat met behulp van de juiste financiële middelen en rechtskracht een wezenlijke verbetering teweeg kan brengen in alle Laken-indicatoren die de werkelijke mate van sociale uitsluiting weergeven.

Monika Smolková (S&D). – (SK) het doel van het regionaal beleid is om de economische en sociale verschillen uit te vlakken. De EU heeft 27 lidstaten, die verdeeld zijn over in totaal 271 regio's. In een kwart van alle regio's ligt het bnp per hoofd van de bevolking 75 procent lager dan het gemiddelde van alle 27 EU-lidstaten. Dit is een alarmerend cijfer.

De meerwaarde van het Europees regionaal beleid is dat er direct in het veld maatregelen worden doorgevoerd. Het draagt bij aan de financiering van specifieke projecten ten behoeve van de regio, de steden en de dorpen en hun inwoners. Vorig jaar is een belangrijke stap genomen toen de OEP de regels van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling zodanig veranderde, dat alle lidstaten het voortaan kunnen aanwenden voor de vermindering van het energieverbruik van gebouwen.

Vandaag de dag zijn er reeds concrete positieve resultaten behaald. In veel steden zijn er gebouwen geïsoleerd, maar wij mogen evenmin voorbijgaan aan hun esthetische waarde, de levenskwaliteit en de vermindering van de levenskosten. Ik ben Parlements lid namens Oost-Slowakije, en ik kom uit één van die regio's die ver onder het EU-gemiddelde liggen. Daarom verwelkom ik deze nieuwe conceptverordening, die erop gericht is de subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen te verbeteren.

In de 21ste eeuw leven er nog altijd grote groepen mensen in mensonwaardige omstandigheden. Door hun sociale status is het onmogelijk voor hen om betere huisvesting te vinden voor zichzelf en hun kinderen. De plaatselijke autoriteiten zullen zo geleidelijk in staat zijn deze groepen inwoners te integreren in de meerderheid. Ik verwelkom dit voorstel en ondersteun het, samen met al mijn mede-Parlementsleden uit Slowakije van de S&D-Fractie.

Trevor Colman (EFD). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het probleem waarop dit verslag over de financiële steun voor Europese regionale ontwikkeling en de amendementen erop zich naar verluidt toespitsen, is die van de daklozen of, zoals ze in het verslag worden genoemd, de gemarginaliseerde gemeenschappen. De oplossing van de EU is miljoenen euro's te pompen in de renovatie en bouw van duizenden huizen.

Aanvankelijk handelde dit verslag over de financiële steun voor huisvesting in de lidstaten die op of na 1 mei 2004 tot de EU zijn toegetreden. Nu worden de fondsen aan alle lidstaten uitbetaald. Volgens het South West Observatory Report voor de zuidwestelijke graafschappen in Engeland van 2007 is de bevolking van de regio heel snel toegenomen en dat is uitsluitend het gevolg van migratie. Ondanks sterke en toenemende weerstand tegen deze ontwikkelingen en de ongeschiktheid van veel van de voorgestelde bouwgronden, raast het woningbouwprogramma van de EU in Groot-Brittannië gewoon door, waarbij alle democratische processen volledig worden genegeerd.

De South West Leaders' Council gaat nu over de goedkeuring van bouwplannen. Dat is een klassiek Europees voorbeeld van wettelijke bevoegdheden die worden toegekend aan een niet niet-statutair lichaam. De stemming onder de bevolking van Groot-Brittannië is er een van groeiende verbijstering. Onbeperkte, ongecontroleerde immigratie voedt de publieke woede. Door middel van financiële steun voor huisvesting in Groot-Brittannië en door nog grotere aantallen immigranten aan te moedigen om naar ons eiland te komen, verergeren we een toch al explosieve situatie.

Tenzij dit verslag zich alleen richt op de landen die op of na 1 mei 2004 tot de EU zijn toegetreden, zoals oorspronkelijk de bedoeling was, zal het leven in Groot-Brittannië, met name in plattelandsgebieden, ingrijpend veranderen met een hevig verontwaardigde Britse bevolking als gevolg.

Iosif Matula (PPE). - (RO) Ik verwelkom het gepresenteerde verslag en feliciteer de heer Van Nistelrooij voor de wijze waarop hij het heeft aangepakt en afgehandeld. Ik ben van mening dat de EFRO-verordening moet worden herzien, zodat staten deze financiën kunnen gebruiken voor het renoveren en bouwen van woonruimte voor gemarginaliseerde gemeenschappen. De doelstelling van deze acties van nationale en plaatselijke overheden moet zijn de duurzame sociale insluiting van deze gemeenschappen, zowel in steden als op het platteland.

Ik ben verheugd over het feit dat de gerichte inspanning ter ondersteuning van de Romagemeenschap zich moet uitstrekken over alle lidstaten van de Europese Unie. De Romagemeenschap is namelijk de grootste gemarginaliseerde gemeenschap in Europa. Wij moeten echter ook rekening houden met de behoeften van andere gemeenschappen, met name die van legale immigranten, en gemeenschappen van arbeiders die tijdelijk werk doen in andere EU-lidstaten. Om deze redenen is het een goed idee om EFRO-gelden te gebruiken voor huisvesting in alle EU-landen.

Ik geloof in het succes van dit programma en hoop dat we zullen verdergaan met de start van een nieuwe fase in de ondersteuning van gezinnen uit gemarginaliseerde gemeenschappen, door het bieden van geschikte faciliteiten en door hen te helpen werk te vinden en te behouden, met name in de huidige crisis. Ik steun dit verslag, dat Roemenië ook in staat zal stellen fondsen te gebruiken voor het faciliteren van de sociale insluiting van gemarginaliseerde groepen, waaronder Roma, zowel in de steden als op het platteland.

Luís Paulo Alves (S&D). - (PT) Dit verslag over het EFRO heeft tot doel de subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten ten behoeve van gemarginaliseerde gemeenschappen in onze lidstaten te verruimen. De huidige bepalingen van dit fonds zijn uitsluitend van toepassing op gemarginaliseerde gemeenschappen in huisvestingsprojecten in stedelijke gebieden van de nieuwe lidstaten. Aangezien de grote meerderheid van de gemarginaliseerde gemeenschappen in de nieuwe lidstaten in plattelandsgebieden en in opvangcentra

woont, komen zij niet in aanmerking voor steun uit het EFRO voor de vervanging van huizen van zeer slechte kwaliteit.

Het gaat in de kern om het oplossen van een bestaande lacune, om de lidstaten en hun regio's in staat te stellen meer te doen aan de specifieke problemen van deze gemeenschappen.

Ook ben ik verheugd dat alle lidstaten gelijk behandeld worden, omdat gemarginaliseerde gemeenschappen die hulp nodig hebben, ook op het gebied van integratie, recht hebben op onze steun, ongeacht tot welke lidstaat zij behoren.

Als dit belangrijke verslag inzake de bestrijding van armoede en voor menselijke waardigheid in eerste lezing wordt goedgekeurd, kan het ook snel worden uitgevoerd in het kader van het economisch herstelplan, zodat we snel kunnen reageren op de crisis die ons momenteel treft.

Sophie Briard Auconie (PPE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het Europees cohesiebeleid is ontwikkeld om, middels de beschikbaarstelling van ruime financiële middelen, concrete antwoorden te geven op vragen die door andere vormen van Europees beleid worden opgeroepen. Het was vooral bedoeld om de meest kwetsbare lidstaten te helpen de concurrentie op de interne markt aan te kunnen.

Vandaag is de belangrijkste taak oplossingen te vinden voor de uitdagingen die ontstaan door de openstelling van de grenzen en het vrije verkeer van personen, wat op zichzelf goede zaken zijn, maar die tijdelijke problemen kunnen veroorzaken. De kwestie van de levensomstandigheden van de Roma is verbonden met die van het openstellen van de grenzen. Dit is bij uitstek een Europese zaak. Het is daarom ook terecht dat alle lidstaten gebruik kunnen maken van het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, het EFRO, om te zorgen voor huisvesting voor de Roma en op deze wijze werkelijke solidariteit tussen de Europeanen tot stand te brengen.

Via diverse bij de Commissie regionale ontwikkeling ingediende amendementen heb ik gevraagd deze maatregel uit te breiden naar alle lidstaten van de Europese Unie. Ik ben zeer verheugd dat dit idee is overgenomen en ik steun deze geamendeerde tekst dan ook van harte.

Ik ben van mening dat deze toegenomen subsidiabiliteit van huisvesting die mede is gefinancierd door het EFRO, een aanzet moet zijn om na te denken over andere mogelijke ontwikkelingen, op middellange en lange termijn. Dat kan zijn op het gebied van subsidiabiliteit of het reserveren van fondsen voor bepaalde strategische prioriteiten.

Kinga Göncz (S&D). - (HU) Ook ik wil de wijziging van de EFRO-verordening vol vreugde verwelkomen, en ik denk dat dit een concreet instrument is dat er aanzienlijk toe bijdraagt dat we echt Europese oplossingen kunnen vinden voor de verbetering van de situatie van Romagemeenschappen, ook als dit instrument niet uitsluitend de Romagemeenschappen dient maar ook andere gemeenschappen die zich aan de rand van de samenleving bevinden.

Tegen de collega's die het over immigratie hadden, wil ik zeggen dat als de verschillen kleiner worden en de levensomstandigheden verbeteren, dit een effectief instrument is om immigratie tegen te gaan en ik denk dat dit hier ook van mag worden verwacht.

Ik wil een paar aspecten noemen die in elk geval in aanmerking moeten worden genomen bij de verordening en de uitvoering daarvan. Het is heel belangrijk dat deze middelen niet alleen in een stedelijke, maar ook in een plattelandsomgeving kunnen worden gebruikt, en dat ze tevens kunnen worden aangewend voor renovaties en vervanging door de bouw van nieuwe huizen. Verder moet de terugdringing van segregatie een belangrijk doel zijn, moet er sprake zijn van een geïntegreerde benadering en moet dit dus worden gecombineerd met onderwijs- en werkgelegenheidsprogramma's, op een manier die een duurzame, langdurige oplossing in de hand werkt. Ten slotte wil ik nog kwijt dat een belangrijke prioriteit van de voorzitterstrojka de verbetering van de situatie van de Romagemeenschappen is. Het Spaanse voorzitterschap onderneemt belangrijke stappen en het Hongaarse voorzitterschap zal daarmee doorgaan.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ten eerste gaan mijn complimenten uit naar mijn collega de heer Van Nistelrooij voor zijn ijver en zijn leiderschap in verband met deze zeer belangrijke kwestie.

Ik denk dat veel mensen graag een eigen huis willen en dat doet me denken aan de eerste regels van een gedicht van een Ierse dichter dat ik ooit heb geleerd. Het ging zo: "Oh, to have a little house! | To own the hearth, the stool and all! | The dresser filled with shining delph, | The pile of turf against the wall!".

Ik denk dat wat we hier vandaag doen, ertoe kan bijdragen dat die droom voor veel mensen overal in de Europese Unie, maar met name voor de Romagemeenschap, werkelijkheid wordt.

Het is aan de orde gebracht en nu we het hebben besproken, stellen we voor de subsidiabiliteit uit te breiden tot andere gemarginaliseerde groepen. Ik dacht hierbij met name aan mijn eigen streek Limerick waar de bevolking, in plaatsen zoals Myross en Southill, zwaar te lijden heeft onder drugshandel en het daaraan gerelateerde geweld. Er is nu behoefte aan een grootschalige regeneratie om de vreselijke situatie daar te verlichten.

Met behulp van deze voorstellen is dat mogelijk. Ook is het van groot belang dat we de bouwsector, die in heel de Europese Unie zeer zwaar te lijden heeft gehad onder de economische teruggang, een nieuwe impuls geven.

We komen dus op het juiste moment in beweging en daar hebben de meest gemarginaliseerden baat bij. Dat huis, die haard, die stoel en het mooie servies uit het gedicht komen dan ook voor hen binnen bereik.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Als initiatieven op het gebied van huisvesting voor gemarginaliseerde gemeenschappen in aanmerking komen voor financiering vanuit het EFRO, zullen de lidstaten de Europese fondsen beter kunnen absorberen. Persoonlijk ben ik van mening dat deze subsidiabiliteit op alle lidstaten moet worden toegepast.

Verordening (EG) nr. 1080/2006 is recent gewijzigd ten behoeve van het vergroten van energie-efficiëntie in woningen in alle lidstaten. In de nieuwe tekst gaat het om vier procent. Ten behoeve van de consistentie en het reduceren van de bureaucratie was het misschien een goed idee geweest om hetzelfde percentage te behouden.

De nieuwe bepalingen behandelen de behoefte om bepaalde projecten voor stedelijke ontwikkelingen te bevorderen in gebieden waarin de leefomgeving verslechtert of waar sociale uitsluiting plaatsvindt, en voor gemarginaliseerde gemeenschappen. Dit geldt ook voor gebieden die getroffen zijn door rampen zoals overstromingen of aardbevingen. Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag afsluiten met een oproep aan de Commissie om met lidstaten de handen ineen te slaan, en 2010 te gebruiken voor het herzien van de operationele programma's. Zo kan de absorptie van Europese fondsen worden vergroot en de voorraad sociale woningen verbeterd.

Jan Březina (PPE). – (CS) Geachte Voorzitter, geachte collega's. Het is algemeen bekend dat de grootste klappen van de huidige economische crisis geïncasseerd worden door de sociaal meest kwetsbare bevolkingsgroepen. Ik ben dan ook zeer ingenomen met het feit dat de EU naar wegen zoekt om deze mensen te helpen. Terwijl er nu reeds hulp uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling beschikbaar is voor gemarginaliseerde gemeenschappen in de steden, waren plattelandsgebieden tot nog toe zo goed als uitgesloten van deze hulp en kon er slechts gewerkt worden met steun uit het financieel minder bedeelde fonds voor plattelandsontwikkeling. Dit verschil dient uit de wereld geholpen te worden. Het is belangrijk dat er niet alleen steunverlening is voor de vervanging van bestaande woningen door nieuwe, maar ook voor de renovatie van bestaande woningbouw. Op die manier krijgen we aanzienlijk meer mogelijkheden tot onze beschikking om de zaken ten goede te keren en de doeltreffendheid van de maatregelen te vergroten.

De huisvesting van gemarginaliseerde gemeenschappen is met name in de nieuwe lidstaten vaak uitermate kritiek. Dat vraagt om onmiddellijk en vastberaden ingrijpen van de overheid. De structuurfondsen van de Europese Unie kunnen in de nieuwe constellatie een doeltreffende aanvulling vormen op de onvoldoende nationale middelen hiertoe en de situatie verregaand helpen verbeteren.

Ik sluit mij volmondig aan bij de expliciete verwijzing naar de Romagemeenschap als zijnde de grootste gemarginaliseerde gemeenschap, alsook bij de pleidooien om bij speciaal op de Romagemeenschap gerichte ingrepen er rekening mee te houden dat andere mensen die zich in een vergelijkbare sociaaleconomische situatie bevinden niet mogen worden uitgesloten.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) In de hele Europese Unie hebben mensen problemen met de renovatie van hun huizen, maar de situatie ligt nog het meest complex in de nieuwe lidstaten van de Unie. Wat deze nieuwe lidstaten immers gemeen hebben, is het volgende: een erfenis van inefficiënte appartementenblokken, die zeer kostbaar zijn in het onderhoud, en van renovatieprocessen die ofwel heel erg langzaam gaan ofwel in het geheel niet plaatsvinden. Het is van groot belang dat de toepassing van de verordening niet beperkt blijft tot grote sociaal geïsoleerde gemeenschappen, maar dat de bepalingen ervan ook kunnen worden toegepast op de sociaal meest kwetsbare groepen, zoals mensen met een handicap, mensen die onder de

armoedegrens leven, jonge gezinnen die gebrek lijden, immigranten en overigen die te lijden hebben van sociale isolatie en die geen mogelijkheden hebben hun huizen te renoveren. Ik ben ervan overtuigd dat dit document elke regio in Europa, doordat deze nu kan profiteren van de structuurfondsen, de kans geeft te investeren in de sociale infrastructuur, te zorgen voor toegang tot huisvesting, en dat dit op zijn beurt niet alleen bijdraagt aan vermindering van het sociaal isolement, maar ook aan het creëren van een stabiel sociaal, economisch en milieubeleid in de gehele Gemeenschap.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, het voorstel van de Europese Commissie voor een verordening over het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling gaat ervan uit, dat huisvestingsprojecten alleen en uitsluitend mogen worden uitgevoerd in stedelijke gebieden en in de vorm van renovatie van bestaande huizen. Landelijke gebieden vielen niet onder deze voorschriften, waardoor een groot deel van de gemarginaliseerde gemeenschappen die in Centraal- en Oost-Europese landen wonen, geen voordeel heeft van de voorgestelde oplossingen. Dit wordt veroorzaakt door het feit dat in de nieuwe lidstaten de armste groepen, die sociaal zijn uitgesloten vanwege hun lage materiële status, vooral in landelijke gebieden wonen.

Naar mijn mening is de aanvaarding van de amendementen een nuttige aanvulling op de verordening. Zo kunnen ook groepen die buiten de stedelijke gebieden wonen bescherming krijgen, waardoor het werk van het Europees Landbouwfonds voor Plattelandsontwikkeling aanzienlijke ondersteuning krijgt. Door een dergelijke wijziging kan de materiële status verbeteren van de armste gemeenschappen die vanwege hun woonplaats in het nadeel zijn. Dit komt doordat in de nieuwe lidstaten het verschil in levensstandaard tussen de landelijke en stedelijke gebieden veel groter is dan in West-Europa. In dat deel van Europa is materiële status helaas nog steeds een duidelijke barrière voor toegang tot onderwijs, werk en deelname aan het culturele leven. Door de meest gemarginaliseerde groepen betere huisvestingsvoorwaarden te garanderen, krijgen zij de mogelijkheid om hun maatschappelijke status te verbeteren en daardoor de kans om zichzelf te ontwikkelen. Lokale overheden en non-gouvernementele organisaties zouden moeten aansluiten bij de inspanningen om sociale uitsluiting tegen te gaan.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ik zou graag allereerst willen wijzen op de grote rol die de rapporteur, de heer van Nistelrooij, gespeeld heeft bij het tot stand brengen van een consensus op dit onderwerp en voor zijn voortdurende bereidheid om andere bijdragen in zijn verslag op te nemen.

Morgen stemmen we over amendementen op de EFRO-verordening, die met name van groot belang zijn voor de zogenaamde oude lidstaten en ook voor Portugal. Door deze amendementen wordt de reikwijdte van het EFRO uitgebreid in de sector van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen, aangezien dit fonds momenteel uitsluitend kan worden gebruikt in het kader van stadsontwikkelingsprojecten.

Door de amendementen die ik, samen met andere collega's, heb ingediend, en die door een grote meerderheid in de Commissie regionale ontwikkeling zijn goedgekeurd, zullen ook de oude lidstaten, en niet alleen de nieuwe, zoals in het originele voorstel, gebruik kunnen maken van deze financieringsmogelijkheid.

Daarmee heb ik geprobeerd te voorkomen dat er een, naar mijn mening gevaarlijk, precedent geschapen zou worden, en dat alle oude lidstaten zouden worden uitgesloten van deze, en waarschijnlijk andere, extra financieringsmogelijkheden van de Europese Unie. Dat zou ook niet logisch zijn, omdat huisvestingsproblemen, en zeker van gemarginaliseerde gemeenschappen, in alle lidstaten voorkomen, zowel in de oude als in de nieuwe.

Ik maak graag van deze gelegenheid gebruik om te onderstrepen dat de duur van het lidmaatschap van de Europese Unie geen criterium mag zijn voor het al dan niet toekennen van middelen uit de structuurfondsen en dat dit criterium onmiddellijk moet worden afgeschaft.

De onderhandelingen over het cohesiebeleid na 2013 moeten gebaseerd zijn op solidariteit en gericht zijn op territoriale cohesie, en moeten erop gericht zijn de regio's die zich voorbeeldig gedragen hebben bij het gebruik maken van communautaire hulp, te belonen en niet te straffen.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, in de context van de discussie van vandaag, wil ik de aandacht vestigen op het controversiële voorstel tot wijziging van artikel 47 van de verordening van de Commissie uit 2006. Dit artikel stelt dat gebieden die in aanmerking komen voor bijstandsverlening op het gebied van huisvesting, moeten voldoen aan minimaal drie van de criteria die zijn genoemd in het artikel. De nieuwe verordening stelt echter subsidiabiliteit op grond van slechts één criterium voor. In de praktijk betekent dit dat gebieden die er eigenlijk niet voor in aanmerking komen, een aanvraag voor financiering in

kunnen dienen door hun situatie aan te passen aan de wettelijke eisen. Het is bijvoorbeeld bijzonder eenvoudig voor nieuwe woonwijken die gebouwd worden in landelijk gebied om te voldoen aan het criterium "geringe economische bedrijvigheid". De steun voor huisvesting gaat dan naar projectontwikkelaars of rijke bewoners van die nieuwe wijken, in plaats van naar de degenen die er het meest behoefte aan hebben.

Frédéric Daerden (S&D). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, het is duidelijk dat huisvesting een moeilijk vraagstuk is om op Europees niveau te behandelen, omdat het niet echt onder de communautaire bevoegdheden valt. Het is echter algemeen erkend dat de ontwikkeling van kwalitatief hoogwaardige huisvesting noodzakelijk is voor de sociale cohesie en een bijdrage levert aan het slagen van het herstelprogramma van de Commissie.

Ik ben dan ook verheugd over het feit dat de structuurfondsen de financiering van de investeringen in de huisvestingssector, in het bijzonder op het vlak van energie-efficiëntie, in groeiende mate op zich nemen. Maar daarmee zijn we er nog niet. Ik wil nog een stap verder gaan en erop wijzen dat we speciale aandacht moeten besteden aan de daklozen – waarvan er in Europa naar schatting drie miljoen zijn.

Dit is dan ook een van de prioriteiten van het Belgische voorzitterschap, dat in de tweede helft van 2010 zitting zal hebben. Ik hoop dat dit ertoe zal leiden dat deze kwestie op de Europese agenda wordt geplaatst, zodat we er concreter aan kunnen werken. Dat zal onder meer neerkomen op het invoeren van nauwkeurige methoden voor het tellen van de aantallen daklozen, zodat we een globaal beeld van dit verschijnsel krijgen, en op het vergroten van de steun voor sociale woningbouw.

Diane Dodds (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik weet dat dit verslag specifiek betrekking heeft op Romagezinnen en andere specifieke groepen.

Ik benadruk dat ieder mens recht heeft op en behoefte heeft aan passende sociale huisvesting. Maar dit Parlement moet niet vergeten dat veel mensen in gewone gemeenschappen, in de binnensteden of in plattelandsgedebieden, erg slechte huisvesting hebben en met geen mogelijkheid toegang krijgen tot fatsoenlijke huisvesting. Deze mensen moeten weten dat dit Parlement oog heeft voor hun behoeften. Zij zijn net zo gemarginaliseerd, of het nu komt door armoede, drugs of misdaad.

Een kwestie die aanbieders van sociale huisvesting in Noord-Ierland zorgen baart, zijn de regels inzake overheidsopdrachten. Deze regels zijn bedoeld om eerlijke concurrentie in de Europese Unie te bevorderen, maar ze hebben onbedoeld een negatief effect op de ontwikkeling van de zeer noodzakelijke sociale huisvesting in gemarginaliseerde gemeenschappen en dat komt vooral doordat het zo moeilijk is om grond te bemachtigen in wat tot voor kort een speculantenmarkt was.

Noord-Ierland heeft hier heel veel last van. Vorig jaar leidde het ertoe dat voor vijfhonderd van de vijftienhonderd geplande huizen een alternatief moest worden gevonden in het sociale huisvestingsprogramma.

Dit zijn kwesties waar we ons ook over moeten buigen. Ik dring er bij dit Parlement op aan om deze kwesties te zien als een onderdeel van het probleem van de huisvesting in gemarginaliseerde gemeenschappen.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) De nieuwe regelgeving wat betreft de subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten biedt een voorbeeld van de wijze waarop dezelfde fondsen doelmatiger kunnen worden gebruikt, zonder dat ze hoeven worden aangevuld.

De eerste stap is afgelopen jaar gezet, bij het versoepelen van de regels voor het gebruik van Europese fondsen voor energie-efficiëntie. Daarover wil ik wel zeggen dat het een kleine stap was, en dat het toegestane percentage herzien zou kunnen worden. De tweede stap wordt vandaag genomen.

In beide gevallen ging het om het aanpassen van teksten die in sommige gevallen dateren uit tijden die zeer verschillend zijn van de huidige periode. Daarom vraag ik me af of er niet ook andere aspecten van het gebruik van de Europese fondsen opnieuw moeten worden bestudeerd, om de criteria die niet langer aan de behoeften voldoen te wijzigen.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) 2010 is het Europees Jaar van de bestrijding van armoede en sociale uitsluiting. Helaas is er een groot aantal mensen dat zich gesteld ziet voor bittere armoede en marginalisatie, ondanks de fundamentele principes en waarden van de Europese Unie. De kwetsbaarheid van deze gemeenschappen is merkbaar vergroot tijdens de huidige periode van economische crisis. Tegen deze achtergrond verwelkom ik het initiatief om de mogelijkheden voor subsidiabiliteit te vergroten voor het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling, een belangrijk instrument in de strijd tegen armoede.

Vanwege de slechte kwaliteit van huisvesting is het mijns inziens nodig om het verlenen van financiële steun te versnellen. Financiële steun moet worden verleend voor huisvesting zowel in steden als op het platteland. Daarnaast mag er geen verschil gemaakt worden tussen de Romapopulatie en de andere sociale groepen in vergelijkbare omstandigheden bij het toekennen van deze financiële steun.

Paweł Samecki, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen dank ik de rapporteur voor zijn werk. Ik heb er grote waardering voor. Ten tweede heb ik twee opmerkingen over de essentie van het debat. Er werd met bezorgdheid gesproken over de mogelijke neveneffecten in de vorm van extra immigratie. In feite gaat dit voorstel niet over het stimuleren van immigratie; het gaat over de manier waarop we met de huidige situatie moeten omgaan. Ik denk dat we het voorstel moeten zien als een ontmoediging van immigratie, zoals mevrouw Göncz zei.

Wat mijn tweede opmerking over de essentie van het debat betreft: de Commissie verwelkomt natuurlijk de herziening van operationele programma's. We zijn hierbij afhankelijk van het initiatief van nationale en regionale autoriteiten maar we zullen deze veranderingen toejuichen.

Tot slot verwelkom ik dit debat waarin het voornemen van het Parlement naar voren komt om zich in te zetten voor de integratie van gemarginaliseerde gemeenschappen. Het is weer een stap ter ondersteuning van een open en geïntegreerd Europa 2020. Ik denk dat we erop kunnen rekenen dat de nationale en regionale autoriteiten goed gebruik zullen maken van deze nieuwe voorzieningen.

Lambert van Nistelrooij, *rapporteur*. – Ik ben buitengemeen tevreden over de steun en de creativiteit, maar op dit moment wil ik toch ook nog eens benadrukken dat wij er nog niet zijn; wij stellen weliswaar de kaders vast, maar vervolgens moeten de criteria worden ingevuld en dat is nog buitengemeen spannend, want met geld kun je van alles doen, ook de verkeerde dingen en ik heb daar dus nog wat zorgen over; de nieuwe commissaris zal ik daar ongetwijfeld nog over aan de jas trekken en ook de Raad.

Een tweede punt is dat het bij wijze van spreken een vrijwillig kader is. Dit kader wordt nu in regelgeving aangeboden aan de nationale lidstaten. Het is geen zekerheid dat het vervolgens ook prioriteit krijgt. In dit kader roep ik op tot actieve voorlichting vanuit de Europese Commissie, want het gaat hier om een principiële keuze. Vandaag is gezegd: "je kiest voor Europa"; bij deze nieuwe Commissie met een sociaal gezicht is het van belang dat wij actief bij die invulling worden betrokken. En ook de maatschappelijke groeperingen in kwestie moeten bij die invulling worden betrokken, omdat je dan tot een beter product en een beter duurzaam resultaat komt.

Ik dank nogmaals iedereen en ik hoop op een positief resultaat morgen; wij blijven aan de bal en blijven de situatie op de voet volgen.

Tot slot: dat wij het eerste wetgevingsdossier onder het nieuwe verdrag zijn, komt met name door de prioriteit die wij gesteld hebben.

De Voorzitter. - Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag om 12.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben ervan overtuigd dat de Commissie gelijk had om een wijziging voor te stellen van Verordening (EG) nr. 1080/2006 betreffende het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling wat betreft de subsidiabiliteit van huisvestingsprojecten voor gemarginaliseerde gemeenschappen. Verder denk ik dat de Raad zich ook heeft gerealiseerd wat het belang van het voorstel is in die zin dat het de noodzaak van een nieuw geïntegreerd standpunt onderstreept. In Midden-Europa, en met name in Hongarije, wonen veel ernstig gehandicapte mensen in oude, vervallen gebouwen. Veel van die plaatsen dienden vóór de Tweede Wereldoorlog als kasteel of herenhuis, maar tijdens het communisme werden die gebouwen vergeten, samen met de in de steek gelaten mensen die ze er in plaatsten. Ik weet dat veel minder bevoorrechte groepen te maken hebben met speciale omstandigheden en problemen en ik vind dat we rekening moeten houden met de gevolgen van de financiële en economische crisis. Amendementen die leiden tot veel beter geïntegreerde projecten waarbij een gecombineerde rol is weggelegd voor de bouwsector, het toerisme, de arbeidsmarkt, plattelandsontwikkeling en sociale integratie, moeten we – overeenkomstig de opvattingen van civiele organisaties – steunen. We mogen niet toestaan dat geld van Europese belastingbetalers aan nutteloze zaken wordt besteed; we moeten ons richten op de echte oplossingen.

---

14. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen**15. Sluiting van de vergadering**

(De vergadering wordt om 20.10 uur gesloten)